۷۸٦

دریں زمان بفضل خدائے منّان کتابِ لاجواب

یعنی

باغِ فرقان

پنجابی

مِن تصنیفِ

شاعرِ بے شبیہہ و مثل ماہرِ بے نظیر و بدل مولوی محمد مغل صاحب

{ ساکنِ ہاڑی گنجون }

در مطبع نورِ محمدی واقع مائیسمہ بازار امیرا کدل

بزینتِ طبع آراستہ و پیراستہ گردید

قیمت ۱۲ آنہ

بطرازِ محمد امین واجدی گوجاری { مولوی فاضل }

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بسم اللہ بسم اللہ پڑھکے مشکل حل کراواں
وحدہٗ لاشریک کہاوے بیمانند الٰہی
بدن لباس تے ذات نہ اسدی حاجت اُس نہ کائی
نہ پیاس نہ بھکھ اللہ نوں ایسی ذات کہاوے
اول آخر ہے اوہ اللہ دائم قائم سوئی
محرم ایسا ہے اوہ اللہ داخل مح لاندے پاوے
دانا بینا ہے اوہ اللہ بن چشموں روشنائی
ہمت والی طاقت جسنوں روزی کار لگاوے
دشمناں سجناں سبھناں تائیں اوہ پالے ہر جائی
طاقت اُسنوں مخلوق دیکھاوے چھیک انوٹی تھیں کڈھکے
اوہ ہر ہر رنگ دی چیز بناوے رنگو رنگ تصویراں
نرما دے وچہ شکماں جانے کجھ مشکل جس ناہیں
بھی حساب خداوند جانے کتنے ہیں درندے
روزی عمر تے رنگ ہر شیدا جانے پاک الٰہی
جو مخلوق مضارع ماضی بھی جو حال ہر جائیں
تمام زمیناں افلاک اللہ نے تھماں باہجہ لگائے
طاقت اسنوں ہک جنس تھیں دوسری چیز بناوے
انڈے تھیں رب مرغ بنائے قدرت ویکھ روبانا
لعل پتھراں تھیں کڈھ دیکھاوے موتی کیوں بنائے
ڈاچی صالح دی جو کہندے کڈھی اُس پتھر تھیں

بسم اللہ اسم مبارک پڑھکے رب تعالیٰ مدت چاہوں
فرع تے اصل نہیں جدا کُفو بھی اُس نہ کائی
تھاں مکانوں باہجہ اوہ اللہ سب صفتاں اوس تا
صلح امداد دی حاجت ناہیں کون تعریف مکاوے
ظاہر باطن ہے اوہ اللہ جس بن ہور نہ کوئی
شاہ رگ تھیں ہے نزدیک اوہ اللہ خبر قرآن بتاوے
رزق دیندا ہے اوہ اللہ جس مخلوق بنائی
بے ہمتاں نوں ہر ہر جائی بیٹھیاں روز کھولاوے
زندوں مرے مردوں زندے کردا پاک الٰہی
جس نے کُل سیدسا دبنایا ہک لدا جدکرکے
آدم ویکھو رنگ برنگے دکھو دکھ تاثیراں
پتھر تارے خاک ہور سبزی سب حساب اُسی تائیں
انسان اتے حیوان تمامی جتنے ہور پرندے
بہشت دوزخ جس جس جان اُسنوں کُل آگاہی
مرکے جدے رات دنے جو سب شمار اُسی تائیں
داند ہوا اُس حز رنگا کے قدرت نال اُڈائے
کیڑے وچوں ریشم جیونکر پتھروں آگ کڈھاوے
سونا روپ بے چھر کیونکر بولے کس بہانا
شکم اسپاں تھیں خچراں دیکھو ہور جنس رب پاوے
ماں پئو باہجوں آدم کیتا عیسیٰ باہجہ پدر تھیں

خشک درختاں کولوں دیکھو کیونکر پھل اُگھائے | رنگ اتے خوشبوئی اللہ قسم قسم دی پاوے
دانے نوں اوہ چیر زمین تھیں باہر شاخ نکالے | قدرت دا پھل اُس وچہ پا کے افسوس آپ سمجھائے
مشرق تھیں تاں مغرب دیکھو وتھ کتنی رب پالے | ہکدن دے وچہ سورج جاندا پاوے کون آگاہی
رات ہکی دے وچہ مشرق تھیں تاں مجری چاہڑ دکھاوے | ہتی سئیں مرغاں نوں روزی وچہ کوہ قاف پہنچائے

نظمِ فارسی

پروردگار روزی دھندا توئی | نگابر پیدائش دارندہ توئی
بدوں گوش یارب شنیدہ توئی | نہ چشمے تو داری بیندہ توئی
نہ بیضاح مرغ ہم کنندہ توئی | کرم بارد روزی رسانندہ توئی
ہم از نطفہ حیوٰۃ سازندہ توئی | حمل در شکم پرورندہ توئی
پتھراں دے وچہ کرمانوں بھی روزی روز پہنچاوے | نطفے کولوں حیوٰۃ دیکھو کیسی خوب بنائے
رزق دیتا جانوروں نوں جنگلاں دے وچہ سو | دریاؤں دے وچہ مچھاں کھاون ہور نہ رازق کو
کایاں دی خوراک اناجوں کجھ جنگلاں تھیں جدے | کالانے خاک تے کرن گذارا کائیں ذکروں بجدے
تکماں تھیں جو پیدا ہوون روزی دیکھ اُنہاندی | خشک پستاں وچہ شیر بناوے لائی موج تنہاندی
تائیں اتی شوق اُنہاندی ماواں دے دل پائی | پالن واسبب بنا کے باطن راض جہو پائی
اوہ ہر یک کم دے اُپر قائم رائیسی ذات کہاوے | جو کجھ جو کجھ ہوسی ایہہ بھی راض سب پاوے
ایہہ سارے کم اُس دیدی طرفوں جس نے جگ بنایا | جیونکر وچہ حدیث مبارک حضرت نے فرمایا
لا تحرک ذرۃ الا باذن اللہ ول | قدر زاید اہلے ناہیں بن حکمے درگاہوں
دانش گندم واجد کھا کے بابا آدم آیا | شیطان کرے وڈیائی کہنوں میں اوہ باہر کڈھایا
زمین ویسانی ہیسی دنے آدم دی اولادوں | تاں آدم تے مائی حوا ہہکے اس وعدول
حدیث دی دلیل جو لوح تے اول قلم نے پایا | اوس امروں کوئی چیز نہ ہلے حضرت نے فرمایا
نیکی بدی جو روز ازل دی بیشک لکھی ہوئی | اسپر نہ اجازت ابدی کرے گناہ جے کوئی
نہ کیتا الد امر اللہ نے کھانا گندم دانہ | آرامت اول قلموں لکھیا ہوسی قسمت دے وچہ

کھادن دی اجازت جیکر کیوں پھر منع کریندا
خلیفہ آدم رُت ہوناسی تاں گندم کھاوے
تائیں ابلیس نے مائی حوانوں عقلوں ان بہلایا
جیویں زلیخا پاروں یوسف گیا شہر مصر نوں
شان شہادت پاروں دیکھو قتل اماماں پائی
آل نبیؐ دے اُپر کیویں اوہ سب غلبہ پاون
جیونکر غوث الاعظمؒ دے سنگ شاہ لڑنے ہک آیا
جو روز ازلائے وگ گئی قلم تقدیراں اُپر ربانی
کائیں مصیبتوں دیکھ اُنہاں نوں کیویں عیش پہنچائی
ابراہیمؑ نبی تے جیویں آتش گل بنائی۔
سالم یوسف کھو دیوچوں جینے باہر کڈھایا
کتنے سال یعقوبؑ نبی نے رو رو حال ونجایا
پر خوشی پائی یعقوبؑ نبی نے ویکھیا ماہ کنعانی
پیٹ مچھی دے اندر یونس سالم رکھیا جینے
ذکرے تائیں چیرن لگے اپنا عشق وکھایا
کافراں نے جد پاک نبی تے قصد ظلم دا چایا
سلیماںؑ پیغمبر تائیں ندری دکھ دتی اُس ربنے
الیاسؑ نبی دی جنگلاں اُپر اُس وکالت پائی
سمندراں دے وچ خضر تائیں سارا سیر کراوے
کل قوم مخالف لوط نبی دی ربنے مار گوائی
ڈوبیا دیکھ قارون زمینے خاطر موسیٰؑ پاروں
ہو رعاصہ بھیجیا موسیٰؑ نوں تس تائیں ہور نہ کو
منزل دور جاندے جد حضرت ہو جاندے اسواری

بھی آدم تے ہو حوا نوں باہر جان نہ دیندا
روحاں نال اقرار ازلا فرش زمین تد ہویا
زمین آباد کرانی ہیسی رب نے جرم لگایا
بدنام ہو گے اوہ ویر پیارے لگا داغ پدر نوں
اُس عورت سنّے یزید نکارا ہویا مجرم بھائی
اُسدی خاطر پیدا ہو کے کیونکر تیغ اوٹھاون
پالے ہیٹھ اُس پیر صاحب نے لشکر سب چھپایا
اُس امروں کوئی چیز نہ ہلے کیا طاقت افاقی
ایہہ بھی ہک ازمائش ابدی موناں کارن آئی
اسماعیلؑ بچایا چھریوں گل دینے دے پائی
بھی مصر دیوچہ دولت دیکے شاہ عزیز بنایا
اڑک کیونکر اُسدے تائیں سوہنا روپ ملایا
حسن دیداروں پر یاجیدم ٹر کھیا حمد ربانی
زخمی جان آیوب نبی دی صاف بنائی اُسنے
لوہا ہاتھ داؤدؑ نبی دے ربنے موم کرایا
تاں پھر رات معراج والی سارا سیر کرایا
تابعہ ہو وے دیو پرندے تخت اُڑایا سبنے
جا بے سیڑویاں وچہ بہشتاں عمر ادریس لنگھائی
حضرت عیسیٰؑ فلکاں اُپر اپنا حکم چلاوے
موسیٰؑ تائیں نور وکھا کے کیسی ہوش بھلائی
کل خزانہ جس نے چاہیا آئی جھڑک سرکاروں
ستر فیصلتاں کہن اس اندر راوی تسدے جو
گھوڑا بن کے آن کھلوندا سوہنی شکل پیاری

بدل بنکے سر پر رہندا دُھپ ہوندی جس جائی
لگدی جھکھ جد موسیٰؑ تائیں میوے اس تھیں پاندے
پانی دی جد حاجت ہوندی کڈھدے مار زمیں تھیں
سپ بنکے اوہ دہشت پاندا دشمن آوے کوئی
کون تعریف مکادی ریدی قدرت ایڈ وکھایاں
ایہہ وچہ معراجنا میدے جیونکر قادر نے فرمایا
سکندر وانجھی رب میرے نے کیسا شان دِوایا
دتی عرب عجم وچہ اسنوں کیڈ اللہ نے شاہی
کنعان بمبئی تے بندروں موصل پہنچے اصفہانے
بغداد شریف تے فارس ختن ایران شیراز دکھائے
کشتواڑ اتے کیا تمامی ہور مریقہ بھائی
فریقے تے پنانوں شاہ کل مارے ترکستانوں
ہور ایڈ اقبال دتا اس رب نے تبت وچوں جانا
یار قندوں بھی سمرقند تھیں جا کے تختوں شاہ اتارے
ہور جو آبی خلقت رب نے اسدی رعیت بنائی
یاجوج ماجوج کل بند کرائے محکم کندھ دواکے
سلیمانؑ اتے سکندر نوں کل رب نے دتی شاہی
لقمان حکیم سکندر دے وچہ شک پیغمبر ہویں پاندے
عالم ہے خود غیباں اتے جانے راز الٰہی
کایانواںؑ اس دکھ پہنچایا کایاں عیش مدامی
کد بیان ہووے کل مینں تھیں صفت خداوندوالی
اوہ شاہاں تھیں چار فقیر بنائے منگتیا دیوے شاہی
کجھ خوشیاں کجھ غمدے اندر روائے کئی ہسائے

چھانویں دیو چہ بیٹھن ٹُرن ایسی لطف الٰہی
بندا ارکھ چمندے جیسا چُن چُن ایروں کھاندے
برف ہور شکروں ٹھنڈا مٹھا رہندا بہت بنی تھیں
سارے کم آسان اللہ نوں کیڈ عنایت ہوئی
ست لکھ کلاماں موسیٰؑ تائیں جسنے آپ سنایاں
ست لکھوں کم چھ ہزار حسینیؑ دے وچہ آیاں
کل ملکاں دے سیر کرائے ذوالقرنین بلایا۔
روم اتے سب شام مصر وی اس حکومت پائی
بھی استرخ تھیں کبروے اندر گیا اس مکانے
بلستان خربان تے یمان غور ہور جنگ خریسان لگائے
بھی خلیق سکیت لیسین برے رعیت چا بنائی
سراندیب ہور جدیوں جس لنگ گیا سیستانوں
راس کار لداخ چوتھاں نوں گئے چھن چھین ہور جوان
چین ماچینوں لیگیا اللہ اسنوں وچہ بنغارے
مشرق تھیں لامغرب توڑی اسنوں دتی شاہی
جیونکر وچہ قرآن گواہی رب نے کہیا بولا کے
پر اوہ دوھیا دیو پریوں پرندوں ایہہ عجائب دریائی
پر دوہانوں ندا ہوئی جد اکثر شک وچاندے
کیڈ عنایت نبیاںؑ اتے پنڈا مردی چائی
صبروں شکروں رب آزمائے اوہ پیغمبر نامی
کئی ہزاراں لکھ رہا ہے نعت بیانوں عالی
جو مرضی سو کر دکھاوے رب نوں دیر نہ کائی
کجھ جاہل کجھ عالم کیتے ہک وچہ حرص فسائے

کجھ عاشق گئی طالب جنہاں آپ حبیب بلایا
تاں حبیب حقانی راضی دل تھیں زنگ گوایا

طَالِبُ الحَبِیْبِ مِنَ الحَبِیْبِ رِضَاہٗ
وَمِنَ الحَبِیْبِ مِنَ الحَبِیْبِ لِقَاہٗ

اَبَدًا لَا اَخْطَلُ بَاغْیَتِیْ قَلْبِہٖ
وَالْقَلْبُ کَغَیْرِ فُرَبِّہٖ وَرَاہٗ

یَرْضَی الحَبِیْبُ مِنَ الحَبِیْبِ بِقُرْبِہٖ
دُوْنَ البِعَادِ فَمَا یُرِیْدُ سِوَاہٗ

ایہ سچ فرمایا اک ولی نے طلبوں قرب حضوری
جس نے حاضر کیتا دلنوں نہیں اسنوں کجھ دوری

صفت مبارک ابدی کولوں جان ہوئی پروانہ
ہُن اگوں نعت نبیؐ صاحب دی کرتوں مغنی روانہ

نعت سرورِ کائنات مفخر موجودات صلی اللہ تعالیٰ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم

سُبْحٰنَ الَّذِیْٓ اَسْرٰی بِعَبْدِہٖ لَیْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَی الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا
الَّذِیْ بٰرَکْنَا حَوْلَہٗ

غزل اُردو

یہی تھی التجا دل میں ہمیشہ
کہ مجھ سے نعت سرورؐ کی بیاں ہو

کھلے غنچہ کروں امیدواری
از لطف مجھے ہستی عیاں ہو

لاثانی ذات کی دیکھوں تاں یاری
مت پھر جلدی عاجز تجھ کی نیاں ہو

عجب قسمت سبب کارل یہی ہے
کہ جب جانب اس محرم کے دھیاں ہو

جیونکہ رب نے ذکر نبیؐ دا اپنے سنگ رلایا
جیویں اللہ دینال محمدؐ کلمہ دیوچ آیا

خود نوروں جو ذات مقدس اس محبوب بنایا
سب دنیا تھیں اول نبیؐ نے نور مبارک پایا

تعویل نہ آدم تے ہو حوا سی محمدؐ ظاہر
بہشت دوزخ نہ سن سارے حوراں ملک نہ طاہر

فلکا ندا ہیسی نام نہ آہا انسان حیوان نہ کوئی
درندے نہ کوئی ہور پرندے آتش تدوں نہ ہوئی

بھی کرسی قلم رو بانی لوح نہ ہیسی بھائی
ناہی آب نہ فرش زمین تے بارش جھنگ نہ آہی

نہ سن سورج چن ستارے روز نہ رات سیاہی
دیوے پری یا تلا نام نہ آہا جد پایا نور نبیؐ نے
پیدا ہوندے حضرت نہ تاں بندی چیز نہ کائی
لولاک لما خلقت الافلاک ہے جیویں فرمایا
رنگو رنگ پیدائش دیکھو خاطر اس نبیؐ دی
چھوٹی ٹمر بھنگوڑیو چوں ملک لیگئے اٹھاکے
ہوئی جہان نبیؐ دے پاروں ہر جا خبراں گیاں
اوہ ہے محبوب سبحانی جسنوں رب نے سیر کرایا
اپر فلکاں دے خبر بن کے آکھن ملک الٰہی
دوزخ رب بند کرایا بہشتاں شان سوائے ہا
پھر نوں ٹھیر اسمان کھلوتا حکم ہویا درگاہوں
روح تمام پیغمبراں سندے بیٹھے وچہ سیداری
ملکاں نے جد دیکھیا دوروں کہن محمد آیا
دیکھو عجب اسوارہ مبارک واہ واہ تیز اسواری
واہ واہ کل خوشبو خوشی دی اپنے سنگ لے آئے
واہ واہ چھلے تاب نہ کوئی جو نظر نبیؐ دل پاوے
کون اسوار مانند نبیؐ دی دیکھو کت سدھایا
سبحٰن الذی اسرٰی بعبدہ بولن کل ثنائیں
دین اسلام نبیؐ نوں رکے گئی کروڑ ہزاراں
کل قطاراں بنہ کھلوتے پڑھن درود نبیؐ دی
اتنا جاندا تیز خوشی تھیں قدم نظر تے پائے
جد پہنچ سو سالاں رہ سدرہ تھیں جبرائیل گیا سی
ام تھے جا پھر عرض ہویا جبرائیل گرائی

نہ کوئی چیز نبی بن نوروں واہ محبوب الٰہی
اج کسنوں قدر محمدؐ دی وگاڑے لوک سدینے
ایہ وچہ حدیث صحی دے جیونکر آیا حکم الٰہی
سرور دی رب خاطر پاروں کل جہاں بنایا
ہر یک چیز نوں خادم کیتا کیڈی قدر شفیع دی
دین نبی دا انبیاں تائیں موڑے تدوں سکھاکے
وحشیاں ہور حیوان پرندے شوقوں روندے پیاں
اسلام وحی نے دیکھے کل پیغام بتایا
اج سواری پاک نبیؐ دی پہنچے گی اس جائی
نعت نبیؐ دی گاون لگیاں حوراں زیور لائے
قطاراں بنکے رہن فرشتے آون نبیؐ جد راہوں
اوہ براق گیا وچہ فلکاں کر کے تیز اوڈاری
کرن اشارت ہکدوجے توں واہ مائی جس جایا
واہ واہ کھلے بہشت دے سب واہ تصویر پیاری
واہ واہ شان حضوروں ملیا جے اتنے دو سدھائے ہا
واہ واہ حسن حضوروں ملیا جے سورج نوں شرماوے
آوے شرم نہ چھپیا جاوے ایسا روپ سوایا
پاک اوہ ذات جس سیر کرایا بندے اپنے تائیں
نالے بولن نعت کھلو کے جتنے وار و واراں
چلے براق چلاکی کر کے جیونکر وہم کریدی
ہر ہر جائی دے نام نبیؐ نوں وحی نے کل سکھائے
قد جد اسمانوں ڈواچڑی جیڈ ہو یاسی
ناطاقت ہو گیا یا محمد ! میرا بدن تمامی

ہک ذرہ جے اس تھیں اپر ماراں کجھ اڈاری
سدرہ کولوں یا محمدؐ! نہ کدے میں آیا
دتی اجازت حضرت پھر نہ کر اتنی زاری
اوہ براق فرشتے موڑے دارو وار پچھاہاں
پھر آپ سدا آون لگیاں مالک دے دربار وں
وہ سے قدم نبی صاحب نے اس تھیں اپر اٹھائے
ہر آوازوں قدم اٹھاکے اس درگاہ ول جاندے
پھرے نزدیک بٹھائے رب نے وہ سے وار بلاکے
رب نے پچھیا حضرت کولوں لے محبوب بتائیں
فرش زمیں تھیں لا کے آیوں ساڈے نال پرانا
اگوں حضرت نے فرمایا اے میرے رب باری
قدرت دیکھی عجب تمہاری تحفہ اسم تساندا
رمز نہانوں راز جہانوں چھپیا کجھ نہ تُس تھیں
اس تھیں ہور چنگیر اکیکجھ دینا چیز نکاری
چیز کسیدی طلب نہ تینوں نہ کجھ کار خواری
میں ہاں سائل پیش تساندے عرض کراں اک بھاری
رب کہیا توں کیا کجھ منگیں میں و لیساں جو چاہو
پتھراں کولوں لعل جواہر کھنڈھ ہودن ریت تمامی
دولت دی نہ حاجت مینوں حضرت نے فرمایا
رات دنے ایہہ فکر دلیو چہ یا غفران الٰہی
سن توں اے محبوب پیارے ہو یا حکم حضوروں
پنج نمازاں چھ ماہ روزے ایہہ فرمائش میری
پھر دوبارہ عرض نبیؐ نے پیش حضور سنائی

دہشت خوف ربانی کولوں سڑسی جند بچاری
اج ہمراہ ترے وا صدقہ اتنا منزل پایا
جبرائیل اٹھ پچھاہوں دیکھی ساتھ تمہاری
بعضے آکھن غوث الاعظمؒ لے گئے چاہڑ اتا ہاں۔
وہ سے وار بلائے رب نے اوہ محبوب پیاروں
ہر ہر قدموں منزل اتنی جتنی گھر تھیں آئے
ہزار حصے وہ ساریاں کولوں منزل اپنی پاندے
نوے ہزار کلاماں کیتیاں گوشے وچہ بہاکے
کیکجھ تحفہ مساڈے کارن آندا حال سنائیں
پاس پیارے بن سوغاتوں نہیں مناسب جانا
حاضر کیتی پیش تساندے جان سلامت ساری
حمد تساڈی لفظ معانی بحرہ ایہہ اساندا
پیش کیتا بھی بدن مسافر جو کجھ سرپایمیں تھیں
توں ہیں دیون ہار الٰہی تینوں کجھ نہ کاری
اس انسان محتاج الٰہی تیری ذات نیاری
جیکر منو آکھ سناؤں تینوں رحم ستاری
پھارا کراں کل سونا روپا جو مرضی سو پاؤ
شربت دے دریا بناؤں خزانے ظاہر مدامی
اُمت دا میں عرضی ہاں جے چاہیں فضل کمایا
بخشش منگاں اج تساں تھیں امت جو گنہاری
تیری خاطر بخشانگا میں مومن کل قصوروں
انہاں نو چہ قصور نہ کریں بخشاں اُمت تیری
بہت تکلیف تے اُمت عاجز کر کجھ معاف الٰہی

آخر ہور بخشائے سارے کر کر عرض نبیؐ نے
ایہہ آئی دلیل نبیؐ دے دل وچہ ایسی رحم ہو جائے
رب دانا بینا اقرب حبلون محرم راز دلاندا
اڈ حمایت ہووے جیندی کیوں نہ بخشیا جاوے
اُمت نوں بخشا کے اتھوں لیندے رخصت جو
ہُن دیکھو صبر نبیؐ صاحب دا اگے بیان الاوال

ہک ماہ روزے پنج نمازاں منے اس شفیع نے
ترِیہہ ۳۰ روزے تے پنج نمازاں اللہ چا فرمائے
کہن نبیؐ نوں جو دل تیرے لیچا حکم انہاندا
کون ہوسی اج امت تھیں جو قدر نبی دی پاوے
ایسا شان حضوروں ملیا جیندی حد نہ کو
مت اسدی خاطر رب اپنے تھیں رحمت دائم پاواں

دربیان صبر کردن در شہادت دند مبارک نبی صلی اللہ علیہ وسلم

ہکدن شیشہ پاک نبیؐ نے ہتھ اپنے وچہ پھڑیا
خال پیارے دنداں دے وچہ نظر نبیؐ نوں آئی
دیکھ پیار نبیؐ نوں آیا سوہنے دند نورانی
اتنے وچوں ترت اللہ نے جبرائیلؑ چلایا
پاک خداوند نے فرمایا اے محبوب الٰہی
مصور نوں خیال نہ گیا دیکھ تصویر دنداندی
ساڈیول دسیاں نہ تدہ نوں اپنی چیز پیاری
اوڑک رو کے پاک نبیؐ نوں دی انے عرض سنائی
ترت نبی نے سر سجدے وچہ پا کے عرض گذاری
قیامت دا دکھ بھارا اللہ جے بدلہ اتے پاواں
حضرت نے جنگ احد دے اندر تاں اوہ دکھ اٹھایا
خون نوں ریش مبارک اتے چھم چھم بونداں پیاں
چادر نال سب بونداں لیون حیدر نے فرمایا
چادر نوں تساں داغ کرایا ساری لہو لگا کے
شاہ علیؑ نوں پاک نبیؐ نے اگوں ایہہ فرمایا

دیکھن لگے مکھ مبارک نور حسن تھیں بھریا
سورج نالوں چمک زیادہ سب دیندے روشنائی
جیندی صفت بیان نہ ہووے ماری قلم ربانی
وحی نے بعد سلام نبیؐ نوں ایہہ پیغام سنایا
پیارے دند بنائے کیونکر اڈ محبت لائی
کس بنایا بدن تیرا ہور سوہنی پال نہاندی
دو جگ دا سنسار بنایا خاطر صرف تمہاری
ہک دند شہید تساڈا ہوسی آیا حکم الٰہی
جے دند شہید ہوون راضی اللہ شکر کہاں لکھواوی
ایہہ احسان خداوند تیرا نہ میں کیوں بھلاواں
صاعد نے ہک پتھر چلا کے دند شہید کرایا
عنبر تھیں خوشبو زیادہ ہر ملکاں نوں گیاں
میں قربان جاواں اس زخموں رو رو نیر چلایا
ایڈی تاول کر دے کیونکر اپنا درد گواکے
ہک قطرہ جے خون میرے تھیں اُپر زمین دے آیا

سبزی پھر نہ پیدا ہوسی روز قیامت تائیں — ناقے نال جو اہل زمیں دے ہوسن سب ازائیں
بھی اس روایت اندر راوی ہور بیان لیاوے — عایشہؓ لگی پرووَن دھاگا سوئی وچہ نہ جاوے
جُھبی دیوے دی روشنائی ہنیر ہو یاسی اتھے — اتنے وچوں پاک محمدؐ باہروں آن کھلوتے
ہستے نال تبسم سرور چانن ظاہر ہویا — ساری رات رہیا گھر روشن دھاگا بی پرویا
میرے وندان آکھن حضرت تیری آس پہنچائی — رب ول نہ اشارت کیتی تاں تکلیف اٹھائی
درد وں پاک نبیؐ دے دیتائیں بہت ہوئی بیزاری — رنگ مبارک زرد ہو یاسی قطرے خونوں جاری
حالت ویکھ نبیؐ صاحب دی مرتے یار پیارے — ہور کل اصحابی رووَن لگے آہیں مار بچارے

مقولہ مصنف

صاعد نے اس سرورؐ اپر ایسا ظلم کمایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
قاب قوسین دے مالک تائیں جس نے داغ لگایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
ایسی ضرب لگائی اس نے سارا عرش ہلایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
لوح قلم ہور کرسی اپر لرزش اس پہنچایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
زمیناں اتے اسماناں تائیں بھی غم ٹکانوں ڈھایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
پتھراں مرکھ پہاڑ درندے کل حیوان رووایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
پانی رونے ہر ہر جائی گیا شور اٹھایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
ہور تارے سورج چند پرندے سبھناں نے دکھ چایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
آہیں دوزخ بہشت مارن دین حوراں نے پایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
روح تمام پیغمبراں سندے کہن لاحول تنایا — دند مبارک پاک نبیؐ دا اسنوں شرم نہ آیا
ترس نہ کیتا پتھر نگارے جسنوں ٹھوکر لاویں — اسدی خاطر پیدا ہوکے کیونکر خوف نہ پایوں
لازم ہن بس قلم بچاری خونوں ٹردی ناہیں — جیکر ٹوراں ہور اگاہاں رودے کر کر آہیں
غمدی حالت وچوں ہیں ہن اسنوں کڈھ لیجاواں — جو کجھ صبر نبیؐ نے کیتا اوہ احوال سناواں
صبر وتا رب اینڈ نبیؐ نوں بولے وچہ بیتابی — آئے پتھر چلاون والے ساڈے پاس شتابی

نہ ڈرہ اے صاعد میرے کولوں وڈا اجر صبوری
کرے دین قبول مریوں پاتوں فیض مدامی
صبر کیتا جد پاک نبیؐ نے دکھ دی حالت پاروں
اٹھ نہ بالوں آکر چمے پیر نبیؐ سرور دے
شفقت کر کے ترت نبیؐ نے سینے نال لگایا
پاک گناہ تھیں ہویا صاعد رحم نبیؐ دے پاروں
ستر تیغاں حضرت اپر اس دن گل چلایاں
وال نہ کیہا اک نبیؐ دا قدرت دیکھ ربانی
حکم کیتا رب ملکاں نوں آکھن سرور تائیں
اگوں حضرت نے فرمایا بہتر ہے دکھ جرناں
غصہ جائز ہرگز ناہیں رب میںوں فرمایا
اتنا صبر نبیؐ صاحب نوں جو دری حد نہ کائی
حکم غضب دے کتنی واری آئے اس سرکاروں
بعضے کہن ات عورت ہندہ کافراں لیکر آئی
سن کے حضرت نے فرمایا مت کوئی دہشت پاوے
غیرت پہنچی وچہ جنابے تاں ایہہ سٹر اٹھائی
صبر نبیؐ نوں لادے کون پیکر آن بانیش دی
اپر روز ازل دے ہوسی لکھیا دکھ اٹھانا
دند مبارک تے جس ویلے پتھر ضرب لگائی
کیتے دین حوراں نے رکھے کنبیا عرش ربانا

اللہ تھیں بخشا واں تینوں شرط کریں اک پوری
بڑا مراتب دیسی اللہ تدھ نوں شان گرامی
صاعد رون لگا اتنا بیحد با جہ شماروں
بخشو کہندا ایڈ خطائیں رُنا ویانگ ابر دے
بخش دتا سو جرم تمامی دین قبول کرایا
معاف قصور کیتا اوہ رب نے رحمت دی درباروں
سب ہتھیا اوہ پاک نبیؐ دے مکھ برابر آیاں
پتھروں دند شہید کرایا باطن راز حقانی
امر کر دیا حضرت سانوں کافراں پان سزائیں
صبر ہے ابرہ کہڑا اجر دی بدلہ ات بھرناں
صبر جمیل تمامی چیزوں غصہ قہر بتایا
کافر ظلم کمان ہمیشہ کر دے شفقت بھائی
حضرت نے اوہ واپس کیتے اپنی شفقت پاروں
پاک نبیؐ دے قتل کرن نوں لشکر حد نہ کائی
چاچا حمزہ ہکو کافی سبھناں مار گوادے
بھی ستر ٹوٹے حمزہ کیتا پاک شہادت پائی
عرش منور دی تقسیموں بنے رشک پردی
دنیا ساری دار غماندی ایہہ سنیا پروانا
اسماناں اپر فرشتے رُنے ساری ہوش بھلائی
ہر ہر چیز نے سوگ کتیا سی وچہ زمیناں اسماناں

مقولہ مصنفؒ

کچھ حال سناواں اگوں جو کجھ حالت کیتی	دکھ اپنے ہن اٹھ کھلوتے گل نہ جاوے کیتی

ہوئی قلم نا طاقت غم تھیں رہی اوہ جوش خرسندی — ابہ ستار زخم اس دردوں جاگے مسکے خبر نبیدی
دکھ اٹھائے سرور نے پر سکھ اساں دی کرنا — ظلم ڈٹھے جد پاک نبی نے روا اساں دی کرنا
حضرت کولوں بس گوائے عبرت سنکے پائیں — توں پھر کاہنوں رو دیں مغل اپنے آدم تائیں
چشماں نوں چوں نور لسپر ہے قوت بھائی کمر دی — سر تے اتوں سایہ جاندا ڈاہڈی سوت پدر دی
تاہیں یتیماں اتے پر کرنا رحم ہے حکم سچاواں — بابل گیا گم عاجز تھیں تھاں ہیں سوز سناواں
اسم بابل دا اجے تے بے ہوریہے ہک سکن بھائے — نالے بے بزرگ ہے دوجی کرتوں رحم الٰہی
نوں نے واہمرہ ہور اسکدے اخیر چھپانوں — اوں بو نام نہ لیا جاندا حق بابل وا جانوں
بھی غم چا چیدا ہر دم مینوں کیکجہ آکھ سناواں — چوتھے ماہ وچہ بابل کہوں گم گیا نہ پاواں
اسم مبارک چا چیوالہ اول آخر لائے — وچہ اوہ عین کرامت والا ابجد دی قیمت عائے
سورج چند زمیندے آتے کہن نہ لولاک آیانے — اساں دو نویں اپر زمیندے ڈٹھے اندر اک زمانے
تیراں سو تے چال تدوں ہجر نبی دی آہی — جد رحلت پا کے دنیا وچوں ٹر گئے دو نویں بھائی
عرب عجم دیو چہ نہ سنیا ایسی شکل نورانی — سکندر دا گوں نالوں اہیر فانی جان نمانی
بادشاہاں دے نام گوائے مینوں نال یقینے — وچہ اک سال دے رحلت پائی رہ کشمیر زمینے
جیؤ نکر جن تے سورج دو ویں مغرب تھیں ڈب جاون — تینوں ہنیر پیا وچہ جگدے لوگ ستار کرلاون
حسن حسین اماماں باجھوں کدے تیقن ناہیں — جے چاچے بابل وانگوں ایسے ہوون ویر کداہیں
سامی لارہ جگیر یا بے نے ہاڑی پنڈ پیاری — پھکر پورے اندر چاچا بے خانگاہ جت بھاری
غالب امر ربانا تعل جے وچہ غم مٹا خاں — لکھے اج اوہ پاک محمد ولسوں ایہ سمجھا خاں
حضرت نے جد دکھ اٹھائے اپنے دردوں واڈ — ہن موڑ قلم نوں پھر نبی دل کیسا حسن اتباؤ

بیان در شان حسن سرور کائنات صلی اللہ علیہ وسلم

حسن مبارک دی ہک حالت دیکھ حدیثوں پاتی — اوہ مشہور حکایت والا جس راوی فرمایا
عائشہ بی بی عرض گذاری ہک دن پاک نبی نوں — یوسف سوہنا تیں تھیں ہویا کہندی اس شفیع نوں
درجوں دسیا نہیں تساں تھیں بن یعقوب نبی دا — اہیر حسن نساڈے کولوں اسدا بہت سنیندا

کیسا حسن یوسفؑ دا بی بی حضرت نے فرمایا
انشاء اللہ دید کراں دے اسیں ہتھوں نجا کے
کیوں نہ زنگ کوہ طور ادہ شہر کے ہو جاندا کل فانی
وھین بھکھیروں اڑسنے کولوں سورج بھی سڑ جاوے
جے میں اپنا آپ وکھاواں دہشت پوسی تینوں
اگوں حسن کے کہندی عائشہؓ انے محبوب غفاری
اوہ حسن تساں نے وسیا نہیوں جیہا صفت بتاندے
ویکھندی تدہ طاقت ناہیں حضرت نے فرمایا
مرناہے حسن منظور مینوں دس تصویر پیاری
دل میرے نوں چیر تساڈا شوق حسن دا گیا
حضرت نے جد جاتا بی بی بہت ہوئی درماندی
جتنے پردے نور دوالے پردہ ہک اٹھایا
چمک لگی جد موسیٰؑ وانگوں ہو بیہوش گئی سی
چوتھے دن نوں ہوش آئی کجھ راوی ذکر لیائے
کتھوں پایا رب میرے نے بجلی دا چمکارا
کد ویکھاں اوہ صورت مڑ کے مینوں ہوش نہ کائی
میں ہک یوسفؑ ایسا دیکھیا کسے نہ ڈٹھا ہوسی
عزرائیلؑ فرشتے وانگوں قبض کرے ارواحاں
جو ر دیکھے سو کیوں نہ مرسی دانگ پتنگوں سڑ کے
کون ہوسی اس دہشت کولوں اپنی جان بچاوے
اتنا نہیں اعتبار یوسفؑ پر بن یعقوبؑ جو ہووے
دت پھر مالک کیونکر دیکھے کیوں نہ پھرے دیوانہ
اینویں کئی سوز سنائے درد وچہ حیرانی

شہر مصر وچہ چند وکھائی خلقت نے ٹل پایا
طاقت کی پھر کول اساں دے دیکھن بندے آکے
نالے پاون ہوش پھر کیونکر جتنے ملک اسمائی
شمس قمر دی کل روشنائی کیوں نہ بند ہو جائے
نہیں امید اس دنیا اندر کوں دیکھے گا مینوں
دس حسن مینوں توں حضرت دیکھ لواں کھواری
میں بھی کوئی تقصیر نہ ہوئی کیوں تسیں لئو چھپاندے
پھر بی بی نے پیش نبیؐ دے ایہ سوال سنایا
زلیخا دا نگوں رونا بیگیا مینوں عمراں ساری
مصر دی عورتاں وانگوں دیکھنا مینوں پیا
رنگ مبارک ہو یا عشقوں جیوں عمر دی ماندی
آبی بی حسن دیکھ شتابی شوق تینوں جد آیا
نہ وچہ سرت نہ سار جہانی تن دن پئی رہی سی
مست خماریوں اٹھ کے بی بی رو رو سوز سنائے
سڑ گئی لوکر جان میری سب دیکھیا ہک نظارا
واہ واہ صفت خداوند والی جس نے شکل بنائی
جسنے میرا یوسفؑ دیکھیا قیامت دے تک روسی
زلیخا نے ایہ ڈٹھا نہیوں ہر گز کدے کداہاں
اپر کوہ طور دے رُنا تائیں حضرت موسیٰؑ ڈر کے
بیشک مرسی اوہ خلقت جیرت ایہ بجلی رب پاوے
لیون والیاں مل کر ایا کیوں نہ سڑ کر ہوئے
شہر مصر اوہ دولت کیوں نہ سڑ ہووے پروانہ
دانگ زلیخا سڑ نے عشقوں جیوں مچھلی بن پانی

پڑدے ہک بلاون کولوں جس نے عقل نچایا — ایسا حسن نبی نوں ملیا واہ مالی حسن جایا
ظاہر نور ہوندا جے سارا باہر سب نقابوں — دانگ قمر نال وہ جان فناہی دیندا باہر حجابوں
ایسا حسن نبیؐ صاحب وا کون تعریف مکاوے — جد قلم ربانا لکھ لکھ ہارے کیہڑا توڑ لگاوے
لیجاواں جے ہور اگیرے صفت نبیؐ سرور دی — بی بی عائشہؓ دانگوں قلم طاقت ہور نہ وہر دی
حضرت کولوں منگ اجازت توں ہن مغل رکھے — اہیر وچھوڑا سب تھیں ڈاڈھا امت وچوں ہوگئے
بحر عمیق وچہ جائیں اتھوں یار اندیول کوکے — مت کرن سفارش نال نبیدے قیامت وچہ کھلوکے

مدح چہار یار رضی اللہ تعالیٰ عنہم۔ غزل اردو

خداوند میری فریاد زاری — بنے گلزار مجھے امداد کاری
پڑھن مومن لگے ان کو پیاری — ڈٹھے دل شاد مدت جنکو تمہاری
لکھوں تعریف نہ رہے مجھ کو خواری — قسمت میں ہو ہمیشہ تجھکو تیاری
ہے وچہ قرتان انہوں کی تعریف بھاری — جنہوں نے لائی نبیؐ کے ساتھ یاری

بیان در شان ابوبکر صدیق رضی اللہ تعالیٰ عنہ

سنو تعریف ہن یار پہلے دی لائق اول تا اول — اس تھیں بعد جو ہور پیارے باترتیب سناواں
ابابکرؓ تشریف لے آئے جبدن شکموں بھائی — بہشت دیوں ہاتف دہایا ہے پیغام الٰہی
لے بہشت اج ساتھی تیرا اوپر زمیندے جایا — لے بہشت جو نعمت تیری اس کا مالک آیا
جسنوں ہوگ محبت اس دی ساتھ اسدے سب جائی — رہسن اندر تدہ دے دائم ہویا حکم ربانی
کون تعریف مکاون والا اس صدیق صفادی — جو خاص حدیث مبارک وچوں ملیا در اسانوں
جمع فرشتے ہوئے ہکدن ہیٹھ طوبیدے بھائی — انہانوں وچوں ہک فرشتہ اس نے عرض الائی
ہائے افسوس رب قوت دیوے ماراں تیر اڈاری — بہشت دی درازی اڈکے دیکھ لیواں ہکواری
جنت دے ہک سریوں اڑکے جد ڈوجے پر جاواں — تاں معلوم ہوسی پھر ساری ولدی حرص مٹاواں
عرض حضوروں منگی جاں اس رب نے زور ودہایا — وہ سے ہور فرشتیاں جتنا زور اسد پوچھ پایا

نالے دہ سے پر اللہ نے ہور تے سن زاری
رات وے نے پھر اڈوار ہیا دہ سے سالاں بھاری
ڈھٹھے پر تمام بدن تھیں ہو گیا عاجز آکے
بھی دہ سے ملکاں جتنی قوت رب مہیر نے پائی
پھر فرشتہ اڈیا اتھوں کھول دے دی تاکی
دہ سے سال بھی اس فرشتے اڈ نے وچہ لنگھائے
دہ ہزار ملک دی قوت آن ملی اس جاؤں
تربچی داری اڑیا اتھوں راوی ذکر لیایا
ہار گیا بھی اُتھے جا کے ڈھٹھا ملک گرائی
گر گئے پر تمام پھر اسدے طاقت رہی نہ کائی
رووَن لگا جنت دیوچہ ڈھٹھا اندر جا کے
فرشتہ روندا ڈٹھا جسدم حور کہندی اس تائیں
اتھے ہر دم موج تے عیشاں تدھ کیوں غم پایا
اگوں کہندا بول فرشتہ مینوں ہوش نہ کائی
قدرت غالب ربدی دیکھی تاں رووَاں ات آکے
لب اپنے تھیں کم سنگیا اوہ ہوندا ایں تھیں ناہیں
میں چاہیا رب قوت دیوے بہت تیزی وچہ جلوے
ملگئی ترت اجازت مینوں رب ونیدا او چاہے
بھی ہک ہزار فرشتے سندا زور ہیر دتہ پایا
جاں اڈیا میں جنت کولوں رات وے نے کردہائی
پر جنت ربدی بہت لمبی ہے اڈ کے کون مکائے
تریہہ سو سالاں اڈ اڈ کے نت جا ڈھٹے کائی
گر گئے پر تریوار سناواں میں حقیقت تیرے
اڈیا جا کے جنت کولوں دیکھاں کیڈ درازی
لاغر ہو کے جا جھڑیا جد اتنی عمر لگھائی
طاقت رہی نہ اُڈنے دی اوہ دہ سے سال مکائے
ایویں دہ سے پر دے ہور بہت عجایب بھائی
رات دنے بھی چلیا جاوے کر کے بہت چلاکی
اڈ گئے بازو ڈھے گیا پھر جاں اوہ سال دہائے
ہک ہزار ہور بخشے بازو بھی اڑیا اس تھاؤں
دہ سے سالاں اڈنے اندر اس نے پھر لنگھایا
اڈ اڈ کے ناطاقت ہویا تھکا بدن تمامی
لرزش کولوں بہشت دیوچہ ساری ہوش بھلائی
سن کے حور ہک دیکھن لگی باری وچوں آکے
بہشت جا گہ خورشیدی ملکا توں ہارس کیوں آہیں
نالے پہنچیں مشکل اتھے توں کیویں دس آیا؟
جو کجھ حال حقیقت ہیسی اگے حور دستائی
ہو گیا عاجز بھید نہ پایا ساری عمر گوا کے
اڈ اڈ کے ناطاقت ہو یا چلی جان انائیں
جنت وچوں جلدی لنگھہ کے سارا مطلب پاواں
نالے میرے اپر بازو دہ سے ہور لگائے
میں کہیا نہ لگسی ہکدن آن غرورت چایا
تن ہزاراں سال لگھائے تاں پہنچیا اس جائی
جس نے پیدا کیتا اسنوں راز اس نے سب پائے
تریواری وچہ لاغر ہو کے ڈھٹھا جند گھبرائی
نالے زور وجودوں ڈہا ناسن قضیئے میرے

تن داری اس رب میرے نے بازو ہور ملائے ‌ ‌ ‌ بھی زور میرے وچہ اتنا پایا کون بیان سنائے
اڈنے دیو چہ میں بھی ہرگز کیتی ڈھل نہ کائی ‌ ‌ ‌ پھر بھی جنت رہیا اینویں ہیں جھڑیا اس جائی
سن کے حور اس تائیں کہندی دس ملکا ایہ مینوں ‌ ‌ ‌ جس دے تاتوں اڈ کے آیوں بھید لگے کجہ تینوں
باقی دی گل چھڈ توں ساری اسدی خبر سنا خانی ‌ ‌ ‌ جسدے تاتوں اڈ کے آیوں اسدا بھید سنا خالی
کہندا اوہ فرشتہ اسنوں لگی سار نہ کائی ‌ ‌ ‌ قطع امید جیا توں پہنچیا رب نے جان بچائی
نہ ملی کوئی حد جنت دی بھید اس دا نہ پایا ‌ ‌ ‌ قدرت رب دی کون مکاوے جس سنسار بنایا
وہ کہندی اوہ جو ساس اگے رب دی قسم اٹھائی ‌ ‌ ‌ ابابکر رض دے کارن رب نے جنتی بہشت بنائی
اسدے دس ہزار حصیاں تھیں اک حصہ نہیں آیوں ‌ ‌ ‌ پھر توں کریں آزمائش کاہنوں نے مار مکائیوں
واہ واہ ابو بکر رض صاحب نے شان مبارک پایا ‌ ‌ ‌ اکدن جبرائیل ع فرشتہ کول نبی ص دے آیا
باہروں آئے صدیق رض پیارے جسدم حاضر ہویا ‌ ‌ ‌ بہت تعظیم کیتی اس وحی نے ادبوں اٹھ کھلویا
پچھوں پھر یار ہور آئے کر کے جلد تیاری ‌ ‌ ‌ وحی نہ ہلیا جلیا اگوں نہ تعظیم گذاری
پاک نبی ص نے پچھیا وحی تھیں فرق سبب بتاؤ ‌ ‌ ‌ ادب صدیق رض دا یاراں وچوں کیتا حال سنائی
ابو بکر رض استاد میرا ہے وحی نے ایہہ فرمایا ‌ ‌ ‌ دتی سی اک مت اس مینوں تاں میں رتبہ پایا
بنیا آدم ع واجد بت فرشتیاں طعن لگائی ‌ ‌ ‌ میں بھی آکھن لگا اسدم آدم ع دی بدخواہی
روح اس دے نے منہ میرے پر رکھیا سی ہتھ آئے ‌ ‌ ‌ حق آدم ع دے مت کجہ کہنا گیا نصیحت پاکے
چپ کیتا میں حق آدم ع دے نہ کجہ سخن الایا ‌ ‌ ‌ سب فرشتیاں کولوں رب نے میرا شان ودھایا
تاں مینوں رب عزت دیکے شان وکالت پائی ‌ ‌ ‌ بیش تساڈے آنا ہور پیغمبراں دی ہمراہی
حضرت عائشہ رض نے اکدن پچھیا پاک نبی ص تھیں آکے ‌ ‌ ‌ تاریاں جتنیاں ہوسن نیکیاں کل کسیدی پاکے
کئی حصے وده باپ تیرے دیاں حضرت نے فرمایا ‌ ‌ ‌ میں تھیں بعد کسیدا ہوسی اسدے وانگ نہ پایا
ہن عمر رض فاروق دی خدمت جاکے کرتوں معقل نادہنا ‌ ‌ ‌ کرامت اسدی دس لو کانہوں جبدا نیک گھرانا

بیان در شانِ حضرت عمر خطاب رضی اللہ تعالیٰ عنہ

دوجا یار فاروق پیارا نام عمر رض جس آیا ‌ ‌ ‌ پیغمبری دے اوہ لائق ہو حضرت نے فرمایا

نوے بت کفار سندے اس نے بھن گوائے
ہور نوے قلعے مار تمامی مومن لوگ کرائے

لازم ہے بھی ہک حکایت اسدے شان سناواں
ابابکرؓ دی آکھ سنائی مت خفگی کجھ پاواں

قلم میری دی طاقت کی ہے لکھے صفت انہاندی
جد آپ نبیؐ نے حمد پکاری کوشش نال جنہاندی

حکایت

حضرت عمرؓ بیٹھے آہے دن نے جوشش دکھایا
ڈھپ کولوں جد کاہلے ہوئے اتاں دکھان اٹھایا

سورج دی گئی گم روشنائی قاہر ہویا سرکاروں
پیگیا گل ہنیر زمین تے اس بے ادبی پاروں

توبہ تائب ہوئی خلقت دین نیازاں بھائی
ہکدوجیوں کہن قیامت ہور نہیں گل کائی

حضرت بھی تعجب ہوئے دیکھ اس حالت پاروں
یارب واقف کر اسانوں عرض منگی سرکاروں

جبرائیلؑ خداوی طرفوں پیش نبیؐ دے آیا
بعد سلاموں حضرت اگے کل احوال بتایا

بھیجیا رب نے میرے تائیں اتدہ نوں دین سنیہا
ہکدن اس سورج نے حضرت کیتا ظلم اجیہا

بدن مبارک عمرؓ صاحب دے اس نے تابش پائی
اسنوں ذرہ لحاظ نہ آیا اوہ محبوب الٰہی

حکم اللہ دا اجیہے تسیں ہو قیامت ہوسی ناہیں
بے ادب ہویا تا سورج حضرت پاندا سزائیں

جد تک عمرؓ فارق نہ راضی رب سچے فرمایا
قیامت دے تک رہسی ایویں اسدا عیب سوایا

حضرت نے فرمایا سن کے وہ فارقؓ فراخی
بخشوہن محبوب پیارے سورج دی گستاخی

دست مبارک جلد اٹھائے نہ کجھ عذر لیاندا
ہیں ہاں راضی بخش الٰہی دن سیاہ درماندا

بخشن طفیل نبیؐ صاحب پائی اس خرابی
بخش اساڈے پاروں اللہ دنیا وچہ بیتابی

جاں کیتی ایہ عرض عمرؓ نے ناگہ چمک دکھائی
پہلے سال سلامت ہویا رب نے مرض ونجائی

سورج نوں رب امر منایا رافضی دیکھ نکارے
کسر تعظیموں فرق یاراں وچہ دوزخاں دین حالے

حضرت خود فرماندے ہین نے فاروقؓ پیارے
جس طرفا تشریف لیجاوندے نس شیطان سارے

اس دی سب کرامت مثل معلم تینوں ناہیں
ہن اگوں کجھ عثمانؓ ولیدا شان بیان سنائیں

بیان درشان حضرت عثمان رضی اللہ تعالیٰ عنہ

وہ عثمانؓ ولی ہے تیجا یار نبیؐ اکرام دا
جس دی وچہ حکومت ہویا ملک عرب عجم دا

ذوالنورین کہا گئے بھائی نور دووین جس پائے
دو بیٹیاں جو پاک نبیؐ دیاں عقد یوچہ لیائے

حضرت عائشہؓ تھیں روائیت وچہ حدیثاں آئی
بخشیگا رب اسدی خاطر ستر ہزار گناہی

کہ داسی تاکید ہمیشہ جبرائیل نبیؐ نوں
سلام میرا یا حضرت دینا اس عثمانؓ ولی نوں

فوت ہویا یک عابد بندہ کر کر محنت بھاری
ورد ہمیشہ یاد اللہ وچہ اس نے عمر گذاری

جنازے اسدے گئے کئی بندے حضرت بھی سنگ آیا
میت دیکھ نبیؐ صاحب نے ایہ حکم فرمایا

جنازہ اسدا جائز ناہیں ایہ ہے بہت گناہی
یک بدی دے بدلے اسنے نیکی سب ونجائی

یک بے ادبی کیتی اس نے کوئی عثمانؓ ولیدی
ایہ بد بخت ہویا درگاہوں شامت اس بدیدی

یارا ندا ہے ادب برابر ہر ہر مومن تائیں
جو کوئی فرق انہاں نوں وچہ رکھے اوہ پاون سزائیں

اس دی بھی کرامت لکھنی لازم ہے یک میں نوں
روز قیامت اوکھا مشکل داغ لگے مت تینوں

حکائیت

سنیا وقت خلافت یار اس شاہ عثمانؓ ولیدے
کال پیا کل ملکاں اندر سڑ گئے تخم زمین دے

رعیت اسدیا جو حالہ ٹرنوں پھرنوں ہاری
کتاباندیوچہ جویں مصنف لکھ گئے حالت ساری

ایسا خوف پیا اس کالوں رہی آس نہ کوئی
بابت تنگی رزقوں خلقت وچہ حراست ہوئی

تنگ ہوئے جد فاقے کولوں رعیت اوہ سب آیاں
عثمانؓ دلیئوں آکر سبھناں رو رو عرض سنایاں

جیویں پیش یعقوبؑ نبی دے آئی اولاد پیاری
تیویں کول عثمانؓ ولیدے رونے کر کر زاری

یا حضرت ہن ملن نہ دانے سانوں سخت لاچاری
مرسی فاقے پاروں جتنی آل اولاد ہماری

دسو کجھ علاج اسانوں اے مقبول اللہ دے
قحط پیا وچہ ہر ہر جائی دس نہ کجھ اسانڑے

دیکھی حالت رعیت دی جاں ترس خلیفے آیا
سوچ تکیتی وچہ دل اپنے دے اوڑک کہا ایہ

پلو شتراں لیسکر سارے شام ولائیت جاؤ
انھوں دانے لیکر واپس جلدی گھر انوں آؤ

حکم برابر اٹھاں لدکے اوہ سارے اٹھ دہائے
جا پہنچے وچہ شام ولائیت دانے ہتھ نہ آئے

کاغذ ترت لکھا انہاں نے بھیجدتا پھر شاموں
تدانے سانوں ملے نہ حضرت پچھیا خلقت بلطموں

یا خود واپس امر گھراں نوں یا کتے دل جاواں
انتظار حکم دے اسیں کرنا خط روانا

پہتا خط انہاندا جسدم دیند جواب لکھا کے
قاصد ٹور دتا فی الفور اپنی مہر لگا کے

آؤ طرف گھراندی سارے نہ تکلیف اٹھاؤ
مدینے تھیں گل ریتاں پا کے بوریاں بھر لے آؤ

جسو یلے سب ریتاں لد کے آسو طرف گھراندی
راہ وچہ جو تساں تھیں پچھے ایہ نصیحت اساندی

اسیں اناج لے آئے شاموں ساریاں ایہ گل کہنی
نا امید ہووے دست کوئی ریتوں بھید نہ دینی

جد پہتا خط عثمانؓ ولید آئے واپس بھائی
مدینے تھیں سب ریتاں لیکے بوریاں وچہ پائی

کئی مسکین اڈیک کریندے ہین اوہ واپس آئے
اپنے دیسوں جاں اوہ ٹر کے شام ولایت دھائے

حضرت عثمانؓ فقیراں تائیں حصہ ونڈ کے دیندے
اس امید ول کئی عاجز اڈیکن تے دکھ سہندے

جسو یلے سب ریتاں لد کے آئے طرف گھراندی
اگوں کئی عاجز جاندے سن کے خبر انہاندی

رو ون دیکھ قطاراں اکھن اوہ شتر اساہے آیاں
شاہ عثمانؓ ولید یاں شاموں شتراں خرچ لے آیاں

پہن جا کے انہاں کولوں کی تسیں لد لیائے
اگوں انہاں ایہ فرمایا کل اناج پواے

جلدی پاس عثمانؓ ولیدے گئے درویش تمامی
دیسن ہن اناج اسانوں عادت جیویں مدامی

بہت خفگی وچہ یار بنید آیا دیکھ انہانوں
کوڑی تہمت کولوں یا رب رکھیں آپ اسانوں

دکھین گے ہن خاک تمامی پڑھیں نفل دوگانا
کیتی عرض جنابے اندر توں قادر توانا

ایہ درویش مسافر جتنے روندے باجہ خوراکوں
ریت اناج بنائیں اللہ کھاون خوش اس خاکوں

ٹٹ جاسی ہن آس انہاندی کر منظور الٰہی
جو مرضی سو کر دکھاوے تینوں ڈھل نہ کائی

ہو گئی عرض قبول شتابی واہ واہ شان گرامی
آٹا ہو گئی ریت انہاندی بوریاں وچہ تمامی

بوریاں خالی کرنے بابت کھلیاں کل تنہاں نے
اور ریت تمامی آٹا دیکھیا سبھناں وچہ انہاں نے

ہو کا دے تقسیم کیتو نے حال مطابق بھائی
ایسا شان عثمانؓ ولیدا جسدی حد نہ کائی

جمع قرآن کیتا سب جس نے ڈاہڈی ہمت لا کے
آئیتاں سب مثالاں اپر لکھیاں سب بنا کے

عثمانؓ ولیدا درجہ مغز ملکے کدے نہ تیں تھیں
ہن اگوں ہوسی حدر نامی خفگی دے وچہ ایں تھیں

بیان در شان حضرت علی کرم اللہ وجہہ و رضی اللہ تعالیٰ عنہ

چوتھا یار علیؓ شاہزادہ ملکاندے وچہ نامی
چوتھاں طبق اٹھائے جس نے کر کے زور تمامی

خیبر وچوں کیتی فتح نعرے مار علیؓ نے
کافر مار اسلام ودھایا کہندے اس ولی نے

دلدل ذوالفقار بھی دونویں شاہ علیؓ نے پائے
کافر اندی اوہ شامت کارن کہن نبی تھیں آئے

ہر جا دین رسول اللہ دا کیتا حیدرؓ جاری
مار بیدین اسلام ودھایا وچ ولائت ساری

عَلِیٌّ مِنِّیْ وَاَنَا مِنْہُ حدیثاں دے وچ آیا
علیؓ ہیں تھیں میں علیؓ تھیں حضرت نے فرمایا

وَالعَلِیُّ بَابُ العِلْم ایہ بھی کہیا نبیؐ نے
کُل علم دا دروازہ کہندے پایا شان علیؓ نے

لَحْمُکَ لَحْمِیْ دَمُکَ دَمِیْ ویکھو صفت چنگیری
گوشت تیرا گوشت میرا رت تیری رت میری

بہتر وار وکے راہ رب دے اکثر کہندے بھائی
بخش دتے ہور بیٹے وو دیں ایسی ہمت لائی

ہے خود ایہہ مشہور حکائت خبر ہویاں ہر جائی
کوئی ہور حکایت رکھ توں مغل لازم ہے تدھ تائیں

تنہاں دی جد آکھ سنایاں مت قصور ہو جائے
جیہا یار نبیؐ صاحب دا تیں تھیں نہ رس جاسے

حکائیت

بہت حکایتاں شان علیؓ دے ہویاں ہر ہر قسموں
پر ہک احوال سخاوت والا ایہ سنیا اس رسموں

حسنؓ حسینؓ شہزادے ہکدن چڑھیا تاپ دو ہانوں
دیکھ نبیؐ نے ایہ فرمایا علیؓ اتے زہرانوں

تن تن روزے رکھو تسیں جاوے دکھ ونجایا
دوہاں تن تن روزے منے جو حضرت فرمایا

جد روز پہلیدا روزہ رکھیا گھر وچ چیز نہ کائی
نال مشقت حیلہ کرکے روٹی ہک بنائی

وقت ہویا افطار روزیدا بولے سائل آکے
اے اہل بیت نبیؐ صاحب دے دیو کجھ سانوں پاکے

دے دتی اوہ ثابت روٹی ہو گئے سائل راہی
پانی نال افطار کیتو نے طعاموں چیز نہ آہی

باجھ خوراکوں روز دوسیدا روزہ رکھیا ایویں
بھی اس شام ہویا کجھ رزق کہن میسر تویں

روزہ اجے افطار نہ کیتا باہروں کسے بلائے
مرگئے مائی باپ اساں دے بہت فاقے رب پائے

دے دتا سب دوہاں اوہ بھی لیجا ڈسائی سائیں
تھوڑی چیز اساڈے گھر وچ خفگی کریو ناہیں

وت پانی پی افطار کیتو نے رب دی ذکر لیایا
تریجے روز بھی فاقے اندر سارا روز لنگھایا

پھر اس شام آئے ہور منگن کیتی عرض بہتیری
قید وچوں اج چھٹے اسیں لگی بھکھ وڈیری

دیو نام اللہ دے سانوں جو کجھ چیز پکائی
سی قیں خوراک میسر بھی سب قبض کرائی

جو سر پایا سو دیکھو ہمت دتا نام ربانے
ہو گئی جد منظور سخاوت سورۃ نازل ہوئی
اُوتو بالنظر کولوں رب نے اکرہ الایا
بعضے کہندے سائل بنیا جبرائیلؑ علیؓ دا
ہور سائل اس سنگ فرشتے ایہ کہندے اوہ بھائی
واہ واہ جد سخاوت ہوئی واہ واہ شان علیؓ دا
واہ واہ تائیں عیش چوگردے واہ واہ نیک عقیدہ
ثابت ہے تعریف جنہاں دی فتح تے ہور دہر ولوں
چوہاں نے ہتا فتح پا کے کافر مار گرائے
خلافت دے کل سال مبارک اوہ بھی آکھ سناواں
دو سالاں وہ تین مہینے نورا تاں ہور بھائی
اس تھیں بعد عمرؓ صاحب نے خاص حکومت پائی
بعد عمرؓ عثمان ولی نے تاج مبارک پایا
آخر حکم علیؓ صاحب دا اکثر کہن مدامی
تیراں سال بتائے ابابکرؓ ولی نے
ہور شرح اکبر فقہ وچہ اس راوی فرمایا
ڈھائی سال عمرؓ نے کڈھے باراں سال عثمانے
چھ ماہ ہور امام حسنؓ نے خاص خلافت پائی
کون تعریف مکاون والا اوہندی سب جہانوں
طاقت کی ہے تدھ دی مغل سنگ من فضل غفاری
اجازت منگ کے یاراں کولوں جاتوں طرف اماماں
اول حسنؓ شہزادے والا شان بیان سنانا
سننے والے مومن جتنے ڈاہڈی کاہلی پائی

اسدا نام سخاوت کہندے تن ملے نہ کھانے
دہر وچہ تعریف مبارک تنک دھرمت کوئی
ہے خو وصفت قرآن ثابت زمیں چھوہ رلایا
آیا کرن آزمائش اسدی کیڈا جگر ولیدا
پر اصلی حالت رب نوں معلم سانوں خبر نہ کائی
واہ واہ چارے یار مکرم واہ واہ شوق نبیؐ دا
واہ واہ چارے یار دوہا گئے سب اسلام زمین دا
کی طاقت پھر خاکی دی جد ہے عقل میں باہر وا
اہر تخت نبیؐ صاحب دے چارے بیٹھ صدقے
شک کسینوں ہووے مت کجھ ماہ بھی روز بتاواں
حکم خلافت پاک نبیؐ دی ابوبکرؓ اٹھائی
دو سالاں پر چھ مہینے بھی پنج رات مکائی
باراں سال کم باراں راتوں اسنے حکم چلایا
پنج سالاں پر تین مہینے بھی دو رات تمامی
دس عمرؓ بھی دس عثمانؓ نے ساڑھے چار علیؓ نے
کل دو سالاں پر ترے مہینے بھی حکم صدیق اٹھایا
چوہاں سالاں پر نو مہینے علیؓ شیر جہانے
ایہ مخالف بتاون راوی جانے بھید الٰہی
جد آپ اللہ نے صفت بتائی ثابت خاص قرآنوں
جدے یاروں قصد اٹھایا توڑ چڑھے نکواری
حضرت نوں مت خفگی ہووے لکھ انہاں دا نامال
اس تھیں بعد حسینؓ ولیدی خدمت دیوچہ جانا
حکایت انہاں دی جلدی لکھو تدہ نے دیر لگائی

بیان در شان فضائل امامِ حسن و حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہما

غزل اُردو

لکھوں تعریف اماموں کی الٰہی — دئیں امداد ہووے مجھ کو آگاہی
قیامت میں دیدار اُن کا نصیب ہو — جگہ بہشت میں اماموں کے قریب ہو
نہیں ایسا شان ملتا ہو رہ کسی کو — پیغمبر سے پوچھو کہ لگی بھید اسی کو
لاڈلے وہ علیؓ کے پیارے وہ نبی کے ہیں — فاطمہؓ کے جگر حاکم وہ زمین کے ہیں

حکایت در فضائلِ امام حسن رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جد گیا معراج نبیؐ نوں مل گئی رات گرامی — خبر لگی جد ملکاں تائیں ہوئے آن سلامی
فطرس نام فرشتے سندا غافل دیکھ ہویا سی — ادب سلام نبیؐ دے کولوں سستی وچ رہیا سی
ایسا قہر کیتا رب نازل پر سڑ گئے سب دودیں — بیٹھ اٹھائیں روندا رہیا کون پچھے کیوں رودیں
طاقت رہ گئی اڈنے کولوں عاجز بن ویرانڈے — اس فرشتے وانگ بے ادب رودن وچہ دلاں اندے
کئی سال گذشتہ ہوئے بیٹھ رہیا اس جائی — قوت رہ گئی ٹرنوں اڈنوں پیش نہ جاوے کائی
رات دنے ایہ غم محمدؐ جے بلدا گواری — خادم بن کے اس نبیؐ دے پیر چاہاں لکھ واری
جیونکر قیامت دے دن کھسن بندے کل گناہی — یارب موڑ اس دُنیا اندر کریئے نیک کمائی
ایسی بے نصیبی ہووے کہندا عقل گوایا — دوست ربدے کولوں مینوں ہرگز شرم نہ آیا
ربدے پیش ہن زاری میری چارہ کوئی بنجاوے — توبہ کر منظور الٰہی توں ستار کہاوے
دیکھو قدرت رب میر یدی کیونکر صحت اس دیندا — توبہ کیتی جد فطرس نے کی سبب بنیدا
آیا ترت پیغام ربانا جبرائیلؑ دیتائیں — دو بہتر اجمیا پاک نبیؐ دا دین مبارک پائی
امام حسنؓ نے اس شکموں سوہنا روپ دکھایا — تاں مبارک دین نبیؐ نوں رب نے وحی چلایا
اگے آکے فطرس ڈٹھا جبرائیلؑ وحی نے — بن پر اندے بیٹھا ہویا لائق لیک نبیؐ نے
پچھیا وحی نے فطرس کولوں ایہ کی حالت دہانا — کی ہویا پر گرہ گئے تیرے دس توں نام ٹھکانا
اگوں اس فرشتے آکھی حال حقیقت ساری — جیوویں ایڈ مصیبت اسنوں آئی پیش خواری

فطرس نام میرا ہے بھائی جو تھے انبر رہنا
اک گناہ ہدیارا دل ہویا مینوں ایہ دکھ سہنا

رات معراج مبارک دیوچ پاک نبی جد آئے
کرن تعظیم فرشتے سارے طرف انہاندی دھائے

میں نہ کیتا ادب نبی دا ہو گئی بہت خطائی
اس گناہ دی شامت میں پر آیا غضب الٰہی

پر سڑ گئے میرے سب اس دن پی گیا قہر ربانا
اگے پچھے جان نہ جوگا ہویا حال نمانا

رات دنے پھر رہیا اتھا میں روون دیوچ پیشہ
مڑکے دیکھیا نہ محمد ہر دم ایہ اندیشہ

تُوں دس کتھے چلیوں بھائی کی ہے نام تمہارا
میں ہاں کہے جبرائیل جو واقف عالم سارا

جانا ہے اج خاص نبی دل میں ملساں اہتائیں
جس نے داغ لگایا تینوں ہویا حکم اسائیں

دوہرا پاک نبی دا جایا موج خوشیدی آئی
مبارک دہ توں جا کے ہویا مینوں امر الٰہی

رنا فطرس ایہ گل سن کے کہندا مہر کمائیں
اس حبیب حقانی کولوں مینوں اج بخشائیں

آیا ترس پھر وحی نے کہیا پر میرے بہو خاں
سرور دے میں کول پہنچاواں قدماں دیوچ پواں

جا کے کر توں زاری اس دی تینوں مت بخشاوے
شاید رحم نبی نوں پہتا کم تیرا ہو جاوے

جبرائیل لیایا اسنوں اپنے پشت بہا کے
کول نبی دے آن ٹکایا بہت سفارش پا کے

فطرس دیکھ نبی نوں رُنا ہو کے حال نمانا
بخشو میری ایڈ خطائی چمے قدم رنجانا

حال حقیقت پچھکے ساری کہندے شان گرامی
جیسے حسن پیارے دے سنگ لا توں بدن تمامی

جلد لگایا بدن فرشتے نال امام پیارے
پہلے حال سلامت ہویا رب دی حمد پکارے

ایڈا شان ہے آل نبی دا دائم قدر گرامی
سیداں نال اج ٹھٹھا کردے غافل خلق تمامی

کئی حکایتاں ہور بہتیں پر ملدی فرصت ناہیں
اینہہ شان حسین ولیدا مغل لوکانوں بتلادیں

حکایت دربیانِ امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

صفت بلند تے طاقت کمتی ناواں درج کراواں
مت اس مائید یو اگے سوداگر میں اسدا نجاواں

ہکدن زہرا دے گھر جاندے اوہ محبوب الٰہی
بہ تھے دیوچ روندی فاطمہ نظر نبی نوں آئی

لگے ویلیں دوڑا اوہ سرور بہت تعجب ہو کے
پچھیا سی پھر بیٹی کولوں دل اس غم تھیں دھو کے

کیوں فاطمہ توں اتنی روویں حال مینوں سمجھائیں
آواز نبی دا سنیا جسدم بہت گئی بھر آہیں

برقعہ جلد اٹھا کے کہندی اے صاحب غمخوارا
پنگھوڑے دے وچہ پا کے بابا باہر میں گئی سی
لوڑ رہیاں پنڈ جتنی بابا نہ مڑ کے پھر پائے
ڈھونڈن لوک تمامی اسنوں گلیاں دے وچہ جا کے
نہ لبھ سار حسین میرے دی کی ہویا اس تائیں
سنیا جد احوال نبیؐ نے بہت تنگی وچہ آئے
جبرائیلؑ فرشتے تائیں ہویا حکم ربانا
ہوئی تکلیف محبوب میرے نوں ایہ بات نہ بھاوال
آیا وحی نے بعد سلام بھی حضرت نوں فرمایا
جا کے دیکھو وچہ پنگھوڑے شتا لعل یگانا
سن کے حضرت نے فرمایا خالی اندر سارا
وحی نے پھر نبیؐ دے اگے ساری گل سنائی
جگر تساندا خیر خوبی وچہ ہن میں آن ٹکایا
جمیاجدوں حسینؑ پیارا چانن گئے اسمانے
مڑ کے دیکھ گئے جد ساریاں کیتی صفت گرامی
جو اسمانوں اُپر فرشتے ہوئے آن سوالی
حکم ہویا پھر میر بتائیں لے آ جلدی جا کے
جتنے سائل ہیں فرشتے جا دیکھن اس تائیں
میں اس حکموں گیا ساں حضرت لے کے نال ادب دے
ملکاں نے جد دیکھیا اسنوں بہت خوشی وچہ آئے
میں ہن اتھوں چک لے آیا حسین دلی نوں چا
وچہ پنگھوڑے آن ٹکایا میں اسنوں تعظیموں
حضرت نے سب حالت سن کے خلقت نوں فرمایا
خبر خوشی دی پہنچی جس دم اوہ کر دے سب دہائی

پنگھوڑے تھیں گیا گم آج میرا لعل حسینؑ پیارا
مڑ کے دیکھیا اندر سارا چانن اڈ رہی سی
نہ اوہ نور مبارک چہرہ ہتھ میرے وت آئے
ایسی بدنصیبی میرے گوایا باہر آ کے
باہجھوں رب میرے دے بابا بھید کسینوں ناہیں
آپ لگے پھر لوڑن حضرت سوہنے روپ سوائے
جا کے جبرائیلؑ نبیؐ نوں سارا حال سنانا
خاطر اسدی جگ بنایا پھر کیوں دکھ پہنچاوال
یا نبی اللہ دل اپنے نوں داغ اتنا کیوں لایا
تسیں ڈھونڈیندے جنگل جائیں ایہ کی حال وہانا
توں کہندا اوہ وچہ پنگھوڑے کتھے جگر پیارا
کیوں غمناکی ایڈ تساں نوں اے محبوب الٰہی
سنو حقیقت حضرت اسدی کس جاؤں لے آیا
اسمان اوّل دے ملک تمامی دیکھن نوں اٹھ دے ہا
عرش منوّر دے تک سنیا پے گئی شوق تمامی
اوہ محبوب دکھائیں اللہ جا دے عرض نہ خالی
آسمان پہلے تے آن ٹکاؤ نال ادب دے جا کے
خاطر نال چراغ علیؓ دے پاون نیک جزائیں
کئی ہزار فرشتے آئے دیکھن نوبدن دے
حسن مبارک اسدے نے سب دہشت دے وچہ پائے
فاطمہؓ نوں بھی حضرت شیر دیون اس آ کے
کسدی طاقت دکھ پہنچاوے جس پر رحم قدیموں
لوڑدے نہیں حسینؓ مرینوں جبرائیل لیایا
اندر جتنا یوسفؑ وانگوں آن ڈٹھی روشنائی

ایسا شان حضوروں بھائی آل نبی نے پایا
پر کربلا دی حالت سن کے دل صبیہ گھبرایا

آگئی یاد مصیبت جنگی جو گذری سر بھائی
مت کوئی شاہوں شک دھرا کے پاوے قہر الٰہی

کفار آندے حق بہت سمجھدے اسں و شیا لوں بتلایا
ہو سناں کا رلن دا رنگا ندی حضرت نے فرمایا

جتنے غم ستے دکھ دنیا دے جے میں آکھ سناواں
قلم بچاری تھر تھر کنبے کیوں اسنوں رواواں

ہور شان اماماں دیوچہ جیکر آگے ٹور لیجاواں
تاں بھی سٹے دہشت کولوں ہن اجازت چاہواں

ٹور آندا آل نبی دی ساری میں مگر دہرایا تا
پھر اٹھوں انہاں خاطر یارب پارہ چڑھانا

اماماں کولوں تاں ہن منگل اجازت لیکے جائیں
پیر صاحب بلاندے تینوں جا کے سیس نوائیں

ملح پیر عبد القادر جیلانی محبوب سبحانی قدس اللہ سرہ العزیز

بگویم نعت آں پیر گرامی
کہ یابد مراد ایں حقیر تمامی

ہست در بغداد شاہی گام ایشاں
محی الدین مبارک نام ایشاں

مانند آں نیست دریں زمانہ آدم
شدند خلقت ہمہ آں خانہ خادم

قدم او بر ہمہ گانے دین است
عبد القادر جیلانی کان دین است

سنو حکایت پیر صاحب دی لکھ کے ہن دکھاواں
جان اپنی ہور باپ دادیوں اس نے گھول گھماواں

ہک تجار سوداگر بھلا چڑھ گئی شوق اسے نوں
مال اسبابوں جہاز بھرا کے چلیا دیس کسے نوں

ٹور دتے جہاز سوداگر آپ رہیا وچہ گھر دے
ویکھو قدرت رب ڈاہڈے دی وسیے کار قہر دی

گھمن گھیر سمندر دے نے آن جہاز دبائی
ترلے کئی لا رہے بندے پیش نہ جاوے کائی

اوڑک ڈوب گئے جہاز تمامی جس وچہ مال لدایا
سنکے اوہ سوداگر ڈاہڈا غم رب نے جد پایا

اوہدیں خفگی دیوچہ اسنوں مدت گجہ وہائی
ہکدن اس سوداگر تائیں کسے بات جتائی

غوث الاعظم ہے جو بھائی پیر بغداد دے والا
جا کے زاری کر اس اگے دسیں گل حوالہ

قوت دتی اسنوں رب نے اوہ محبوب پیارا
شک نہ آنی دلدے اندر کڈھے جہاز تمہارا

ہک مائی دی جنج ڈبی سی بارہ سال وہائے
اوہ پیر صاحب نے اس سمندروں جد سب کڈھائے

بارہ سال اوہ روندی رہی بڈھی دردر نچائی
غوث الاعظم پہنچے ہکدن سن کے بات وہائی

لیکے سنگ مائی نوں جاندے کولی سمندر بھائی
کھلو کے اٹھے پیر صاحب نے رب نوں عرض الائی

اوہ ڈنڈے ہو بندے سارے بیڑی تارے آئے
سن میری توں جاں بھائی اوہ ریہا بہت پیارا
گیا پھر سوداگر جلدی جا پہتا اس تھائیں
ڈب گئی ساری دولت میری کہندا مہر کماؤ
سن کے حالت ساری اسدی اتنا ترس کماندے
لے جا خط میرا توں بھائی وس دریا نوں جا کے
بھی اس سمندر نوں توں جا کے میری طرفوں کہنا
لے کے خط روانہ ہویا جاندا کول دریا دے
اسیوقت دریا نوں پہتا اک آواز جنابی
اتے وچوں سالم بیڑی آئی باہر دریاؤں
اوہ عبدالقادر شاہ جیلانی رب تھیں رتبہ پایا
ہکدن ممبر تے کھلو کے وعظ سناندے بھائی
شاید دلوں بنا کے کہندے یا ہے سچ تمامی
پیر صاحب ہتھ بنہ کے منبروں اسیوقت لہ آئے
پھر مڑ کے چڑھ منبر اتے لگے وعظ سناون
کہندے اس شخص نے دلوں میں پر عیب لگایا
میں پھر اوہوں ہتھ بنہ کے تے دہایا طرف انہاندی
پیر صاحبدی ایڈ کرامت تابع لوک تمامی
بھی بھیں سکیں دے جاہے دیکھو کتنا شان دہیراں
اک اجمیر مبارک والا خواجہ صاحب بھائی
شاہ نصیر بتاون جسنوں مدت دیون والا
اتھوں کوئی نہ خالی مڑیا کئی وار آزمائے
پر بے گناہ دی شامت بھاری فرصت مول نہ ملدی
ہور وچہ نہیر پیر صاحب دا چپے جایا بھائی

ایہہ طور سلامت رہنے باہر گڈھ دکھائے
جبکہ قسمت ہوئی تیری پہل اسنوں کم پیارا
پکڑ کے قدم پیر صاحب دے دیندا بہت دعائیں
ہن دکھیا رہ نماندا حضرت تسیں جہاز کڈھاؤ
کاغذ لکھ دتا اک جلدی ایہہ اسنوں فرماندے
جے کڈھ کے مال نہ دتا تیرا آکھیں مینوں آکے
ایہہ پیر صاحب دا خط تمامی جہاز گیا کڈھ دینا
دسیا خط اوہ حالت اسدی ویکھو کم خدا دے
ایہہ خط محبوب میرے دا کڈھ کے دے توں ہاں شتابی
مال سوداگر دا وچہ سارا پائی عیش نگاہوں
اسم محی الدین جنہاں نے مڑ کے دین جگایا
شخص کسی نے دل اپنے وچہ اید دلیں دوڑائی
اتنے وچوں غصہ کر کے آئے نبی گرامی
پاک نبی نوں واپس کیتا راز کسے نہ پائے
کیوں ہتھ بنہ کے آندے حضرت عرض لوک سناون
قبلہ گاہ جو سرور عالم دین اسدا اس آیا
اس قبلہ گاہ نوں واپس کیتا خادم خلق جنہاندی
اولیا واں اپر جبدا قدم کہہ گئے نبی گرامی
کئی ہزاراں عاجز ہو کے در جہاندے جاون
پیر حیات المیر دو جا ہے تبت جبدی شاہی
جبت حاجتمند جہا بہوں باہر شان وتا رب بالا
میں بدقسمت شوق ہمیشہ جے رب کول پہنچائے
جے رب قسمت نال پہچاوے مراد پاواں مت ولدی
کیکچہ گراں تعریف انہاندی خادم خلق بنائی

باہجوں پیر صاحب دے ایسا ولی ہور نہ ہوسی
جس نے ادب بجا نہ کیتا قیامت دے تک روسی

کئی ہزاراں در پر جا کے کُل مراداں پاندے
بہت منظوری اس ولی دی سارے لوک تاندے

یا رب خاطر انہاں سندی کر توں رحم ہمیشاں
بہشت جاگہ عاجز دی ہووے آل اُسے سب خویشاں

نالے ویہہ تندرستی میں نوں بہت اُمید ایہ ہوئی
جس پر تیری رحمت اللہ اسنوں خوف نہ کوئی

بھی جاری فیض کتاب ہمیر یدا کر توں انہاں یاروں
سنے کتاب نوں فائدہ پہنچے پڑھن لوک پیاروں

ہُن رب تھیں مدت منگ کے معنی ایہ احوال سنائیں
جس طفیل کتاب بنی ہے لوکاں نوں سمجھائیں

سبب تالیف کتاب ھٰذا

نشاندم درکہ بعد از ما بماند
چو رفتیم از دار فنائے

کنم امید از مردم ہمیشہ
بیارند مرا در شمار دعائے

بزرگاں چوں ببینند نقش من را
کہ ایشاں را بود کار وفائے

خود بنیم ایں ہمہ دنیا فنا است
جہاں را نگویند دیار بقائے

سبب تصنیف کتاب اس سندا ایں تھیں سنو حوالہ
جیویں مصنف گئے لکھ سارے حال کتابت والہ

کیتی ایہ فرمائش میں نوں چاچے جایا بھائی
بھی جتنے ہو رفیق میرے سبھناں عرض سنائی

نام سورتاندے یاد نہ رہندے آکھن نظم بناؤ
باترتیب ہوون وچہ سارے ایہ احسان کماؤ

اول حمد الٰہی لکھیو اس تھیں بعد نبی دی
یاراں دی پھر حضرت پچھوں لکھنی صفت ستیندی

ہور اماماں دا وچہ ذکر تدھ ضرور ستاناں
نالے پیر صاحب دی نعت جنیدا نیک گھراناں

بھی نام سورتاندے نظم بنانے ہے فرمائش بھاری
اِک سو چوداں نام مبارک جیہڑی عرض ہماری

کتنے حرف تے کلمے ہیں سب وچہ قرآن حسابوں
جت جت سورۃ نازل ہویاں کہندے لکھ صوابوں

ہور آیتاں وعد وعید تے قصے عبرت کہن بتائیں
تسبیح دعا واتے کل ناسخ بھی منسوخاں تائیں

جتنے سجدے فرض تے واجب سنت ہور بتاؤ
جنہاں سورتاں دے وچہ آئے انہاں نام سناؤ

جیہے ظاہر ہوون تحفے سارے موتیاں گُندھ گھتاؤ
جواہر دیکھ کے رہن دل شیدا محنت چند لگاؤ

بھی سورتاں دی وچہ لکھ خاصیت ہوسی احسان اسانوں
داروداری عرض کریندے ڈاہڈی شوق اسانوں

آیا پھر خیال ایہ مینوں شان قرآن گرامی
ہیں بھی لکھ لکھ کے ذکرہ مبارک فیض حضوروں پاواں
باڑے وچوں فائدہ کٹھا کے رُوں تمام پہنچاواں
بھی شانے وحدت دیوچہ پاکے ایسی ضرب لگاواں
راقم ویکھ پسند لیاون سونا روپ دکھاواں
شان قرآن حسابوں باہر کیکجہ آکھ سناواں
جس امروچہ آئیاں آیاں سجدے کل بتاواں
اس تعریف مبارک کولوں عشق ہمیشہ چاہواں
اجر ملے مت اس تھیں مینوں بخشش ہور غفاروں
بَیْنَ الْعَدَمَیْنِ عَدَمُ دیوچہ ہے وجود نمانا
کرنا کوچ اساں نے ہکدن خود اس دار فناہوں
نالے رہ فشانی میری یاد کرے مت کوئی
بلبل آکے بولن اندر پاواں فیض مدامی
للہ وقف کیتا ہیں اسنوں جے رب توڑ لگایا
ہر ہک نوں دیہہ شوق الٰہی سیر کرن آسائیں
سنو تعریف اس باغ ہیر یدی سیر اسدا جو کرسی
بھی نال محبت وے جو سنسی نعت مبارک اسدی
بلبل وانگ جو عاشق ہوسی کیوں نہ بخشش پاکو
ہن موسم شاخ لگن دی مفل ہو گئی دیر ریاوہ
بسم اللہ اسم مبارک پڑھکے کرنی کارروائی
بسم اللہ دی مت خاطر ہووے سہل سمندروں نہا
ٹالے ہے بسم اللہ صیقل زنگ ولیدی دھوئے
بن ساماں نوں پندو وراڈا کر تول رحم الٰہی
امید قوی ہے اسدے پاروں مہر تیری رب پاواں

گئی فضیلت لکھ سدہائے شاعر نیک تمامی
ہوجاوے مت آن وسیلہ بخشش عیب کراواں
چیرنے فیر محمدی کولوں سو ترکت تناواں
جے گوڑی گندنہالی کولوں کاغذ صاف بناواں
تاں حرفاں اندر خط وسن گے پہلی شکل بٹاواں
تھوڑی جہی تعریف بنا کے بہتا فیض اٹھاواں
سورتاں کھلے حرف تے منزل سارا ذکر الاواں
دین دنیا دے مطلب سارے رب اپنے تھیں پاواں
پڑھنے سننے والے پاون فیض تمام اس پاروں
اوّل نہ سی بدن اساڈا آخر بھی ٹر جانا
ہیں چاہیا ایک باغ بناواں بخشے رب گناہوں
فاتحہ تے درود الاکے روح نوں بخشے سوئی
باراں ماہ وچہ میوہ ہوون تازہ رہ تمامی
میوے کھاون مفت تمامی کون چاہوے مل پایا
مالی خاک ہو دیگا ہکدن رہ ایہہ باغ اتھائیں
اس مومن تے ہے ہمید جے دائم رحمت برسی
انشاء اللہ جاگہ بنے گی بہشت دیوچہ تسدی
مت کوئی شک یا ٹھٹھا کرکے دوزخ جاگہ بناوے
مومن لوک اوڈکین رکے کر تو باغ امادہ
جیونکر قلموں رب سچے نے لوح پر اول لکھائی
رستہ نال ہتھیار بنے کجہ تاں جنگل وچہ چلنا
شاید رحم ہوئے سرکاروں دردے ہار پروئے
تاں تکرار کراں بسم اللہ پاوے شعر صفائی
جدی صفت حسابوں باہر کیوں نہ عمل کماواں

مبارک قصہ اٹھایا سلا یارب توڑ لگائیں — جو کوئی کرسی عمل اوہ، اوہ سب دی آس پہنچائیں
ہر مشکل کل مرضاں لتے باغ ہوسی ایہہ شافی — عاشقاں نوں ہے معلم مثل جس اتنی گل کافی
نہ کر ویہن موسم جاندی شاخ شتاب لگاؤ — ہر ہر قسم شگوفے جتنے خلقت نوں دیکھ لاؤ
بنا کے نام گلاں دے نظم سارے آکھ سناؤ — فاتحہ کولوں شروع کرکے والناس مکاؤ

بیان تعداد اسمائے مبارک ہمہ سورتہائے قرآن شریف

فاتحہ۔ بقرہ عمران پیاری نام نساء ہو آئی — مائدہ نے انعام مبارک بھی اعراف بتائی
انفال۔ توبہ۔ سورۃ یونس ہود مبارک جانی — یوسف دیوچہ ذکر یوسفؑ دا رعد نزع آسانی
ابراہیمؑ تے حجر نحل پاک نبیؐ نے پایاں — بنی اسرائیل تے کہف حضوروں مریم طٰہٰ آیاں
انبیاء حج تے مومنون ہے اتھاں شان گرامی — نور فرقان شعرا دے اندر دیکھو ذکر تمامی
نمل تے قصص عنکبوت دا ظاہر فیض بیانوں — روم لقمان تے سجدہ نالے جان احزاب قرآنوں
سبا تے فاطر سورۃ دونویں شان یٰسین نے پایا — وصفات تے ہور صاد زمر ربّ نے شان دوہایا۔
مومن تے حٰم سجدہ ہور سورت شوریٰ بھائی — زخرف تے دخان مبارک خاص کلام الٰہی
جاثیہ تے احقاف محمدؐ جس پر نام نبیؐ دا — فتح ہور حجرات دیتائیں بہتا شان کسی دا
قاف ذاریات تے طور تمام بھی جتنی نجم نامی — قمر اتے رحمان ہور واقعہ قدر کی جان عالی
حدید مجادلہ حشر دے وچہ نیکیاں حد نہ کائی — ممتحنہ تے صف سورۃ جمعہ نبیؐ نے پائی
منافقون ہور سورت ہے اک بہت کرامت والی — تغابن تے طلاق تحریم شان و تبارک عالی
سورت ملک بخشاونوالی قلم حاقہ بھی انویں — معراج نوح جن مزمل ہور مدثر تیویں
قیامت دہر تے مرسلات ہور سورت انبیا ساری — النازعات تے عبس ربّ نے بھی تکویر اتاری
انفطار تے تطفیف ہور انشقاق دکھایاں — بروج تے طارق اعلیٰ تا بے بھی غاشیہ آیاں
فجر مبارک دی کرامت پاوے کون اشنائی — بلد شمس تے لیل ضحیٰ دیوچہ ساری روشنائی
المنشرح تے طین ہور سورت پائی علق نبیؐ نے — قدر تے بھی بینہ جتنی کل زلزال شفیع نے
عادیات قارعہ دو دیں کردیاں پاک تھوروں — تکاثر تے ہور عصر ہمزہ جانو اس حضوروں
فیل قریش ماعون تے کوثر دیکھو لطف ربانی — کافروں تے نصر لہب کل کلام حقانی

اخلاص مبارک وچہ اس نے اپنی صفت الایا
ہک سو چوداں سورت سارےیاں وچہ قرآن شمار ٹھان
باترتیب بنائی نظم نہ وچہ کسے لیاندی
ستائی سورتاں وچہ مدینے رب نے کل چایاں
چھ ہزار چھیاسٹھ تے چھ سو آیتاں کل حسابوں
امر نہی وعید تے وعدہ عبرت قصے جانوں
حلال حرام بتاون پنجسو تسبیح دعاواں
کجھ مطلق کجھ ہیں ہور مجمل کجھ مقید آیاں
ذات معلوم ہووے جد صفتوں کہن مقید تائیں
چھ لکھ تے دو کلمے سارے وچہ قرآن بنائے
بعضے کہندے تریہہ تے چار سو چھیاسی ہور ہزاراں
باران ہزار تے بہتری لکھ ہور چھ سو ستر بھائی
پنجھ ہزار چھیاسی چھ سو ہک الکھ تھیں وہ سالے
ترونجا ہزار تے دو سو کولوں وہ ترتالی آکھے
اٹھ ہزار تے اٹھ سو پیشاں چار سالے ہور جانوں
ہک ہزار تے ست سو تھیں دو ہور کھڑ کہن
دو سو تے ترونجا اس وچہ شد سار فرمائے
پنجواری سو ہور اکونجا ویکھ رکوع تمامی
پہلی فاتحہ مائدہ دوجی تریجی یونس جانو
پنجویں شعرا صافات چھیویں ہور تا ق ستویں بھائی
سجدے فرض ہور واجب بعضے بھی کجھ سنت پاوے
بنی اسرائیل اعراف تے رعد مریم نحل جانوں
حم سجدہ فرقان تے سجدہ ایہہ جو تن بتائے
انشقاق علق تے نمل ہک نجم وچہ آیا

خلق تے والعاص ہور دو ویں رب نے توڑ لگایاں
نائیں درج کیتے کل اس وچہ ہور یار حم سرکاروں
اگے پچھے نام نہ کرنے سبی فرمائش یاراں دی
ہور ستاسی لگے اندر پاک نبی دل آیاں
اٹھ قسماں پڑھیاں تمامی ویکھ احوال کتابوں
اس وچہ حکم پر چھ ہزاراں آیتاں ہیں تراں نوں
چھیاسٹھ منسوخ تے ناسخ ہویاں وچہ حساب داناواں
ذات تعرض بن صفتوں جت اوہ مطلق فرمایاں
جے صفت مجہول اوہ مجمل ہوسی شک نہیں وچہ پائیں
تریہہ لکھ یاد یہہ ہزار بیاسی حرف حسابوں آئے
اتنے کلمے اوہ فرماون آئے وچہ شماراں
ایہو حرف حسابوں ہیں برابر کل میزان لگائی
اتنے نقطے کہن شماروں وچہ فرقان پیارے
آکھن اتنی زیر تمام ہور ایہاں پیش بتائے
انتالی ہزار تے پنجسو بیاسی زیراں سب پچھانوں
وچہ قرآن مبارک اتنے مد شماروں ہیں
کمی زیادہ رب نوں علم سبحان کے بتلائے
تریہہ پارے کل سجدے چودہ منزل ست ہدائی
بنی اسرائیل ہے چوتھی منزل ایہہ توں ویکھ قرانوں
ست منزل انتہاں ستاں کولوں وچہ کلام الٰہی
کر تقریر سناواں تینوں جن سورتاں وچہ آئے
ہور حج تے صاد اندر سجدا ایہہ ست فرض پچھانوں
ان سورتاں دے سجدے واجب مت کوئی شک دہرائے
ایہہ چار سجدے سنت بھائی دیکھ احوال بنایا

اُتر یا اس اسمان پہلے پر کل قرآن ہکو واری
وچہ رمضان تاریخ ستیویں آیا اس اسمانے
تورات انجیل زبور بھی تنے وچہ رمضانے آیاں
پنجسو ستے ہور یاراں صد بھی چھ سوتے ویہ بھائی
عبرانی وچہ تورات مبارک سی انجیل یونانی
تہاندی اس رسم گوائی ایسا لطف ربانا
حاجتمند فقیراں دیول لوک تمامی جاندے
فقیر بن سب خاص قرآنوں ایہہ استفادہ تنہاں دا
پر اصلی مطلب دین دنیا وی حاصل ہے اعتباروں
ابا بکرؓ نے جد کیتا خاص یقین نبیؐ نے
قرآن اُتے ایمان لیاندا اسلم کہن عوامی
کد ایمان رہیا پھر سالم جد اعتبار نہ آوے
دس سورتاں دی خاصیت مفصل چھوڑ نصیحت باقی
اول تیں بسم اللہ دیول اپنا فہم رے جاناں
کل سورتاں وچہ رب ڈاہڈے نے بہت خاصیت پائی
بھی بسم اللہ پڑھنے والا اپنے مطلب پاوے

اٹھوں آیتاں نازل ہویاں سورۃ ویکھو آتاری
خاطر پاک نبیؐ صاحب دی پایا عیش جہانے
چھ باراں تاریخ اٹھاراں باترتیب سنایاں
ہر ہر دیوچہ سال شماروں اتنا فرق جدائی
شہریاں زباں نے بور تمام فرقاں عرب وچہ جائی
چھ تم چھ وہیاں سورتاں جن وچہ ہر ہر لفظ خزانا
کرن اعتبار انہاں تھیں پاون جو کجھ مطلب چاہنے
کیوں چھوڑ کے بے یقین کہاندے دکھ دراندا
کنعانے دیکھ اعتبار نہ کیتا پایا دکھ انکاروں
ساری اُمت کولوں ملیا اسنوں شان لوین تے
قصے راگ سن کن دھر کے بند قرآن تمامی
جے کھوتا گیا لکھ دار کے وچہ حاجی کون بناوے
مت مومن بند کرن یقین ہووے فیض طاقی
اس تھیں بعد جو ہر ہر سورت ذکر کر دیاں جاناں
ہر ہر مشکل اُتے سورت ہیں مقصد بھائی
سن توں ہن خاصیت سب دی عاجز آکھ سناوے

در تعریف فرقان شریف

زہے شیرین در کلام خداوند
ورد و خوبی یکے دیدم دگر نیست
لیلۃ القدر را چہ قدر پیش فرقاں
دریں دنیا مانند ایں رہنما نیست

غزل فارسی

مانند ایں نیست آب زندگانی
دریں فائدہ زحد بسیار دانی
آں ساعتیست ایں دائم شادمانی
بہ بندہ آں چہ گوید ترا باشد آسانی

بیان خاصیت جملہ سورتہائے قرآن شریف معہ بسم اللہ

بسم اللہ نال تبرک رب نے وچہ قرآن اتاری
جسدے شان حدیثاں ثابت بہت کلام پیاری

حدیث شریف کُلُّ اَمْرٍ ذِی بَالٍ لَمْ یُبْدَأْ بِسْمِ اللّٰہِ فَھُوَ اَبْتَرْ

ہر ہک کم بھاویں اوہ چنگا شروع نہ بسم الہول
اس وچہ نا ہیں برکت ہوندی سن حدیث ایہ ولوں

حدیث دوم۔ لقولہٖ علیہ السلام مَنْ قَرَأَ بسم اللّٰہ مَرَّۃً یخلق اللّٰہُ لھذ القاری تسع عشر ملکاً یستغفرون لہٗ الیٰ یومِ القیامۃ ؁

اُنی حرف بسم اللہ دے ہین کل حساب شمارول
ہکوار جو پڑھے پیدا ہوندا اُنی ملک صوابول

بخشش منگن اسدے پاروں روز قیامت تائیں
بھی گنہگار کمینوں دیسن ملک سزائیں

جو بسم اللہ پڑھنے والے اُن کولوں بچ جاسن
ایہہ حرف فرشتے انہاں تائیں آلی بند کراسن

حدیث سوم۔ قال النبیُّ علیہ السلام مَنْ قرأ بسم اللّٰہ یذوب شیطان کما یذوبُ شیءٌ فی النّارِ ؁

بھی بسم اللہ پڑھنے پاروں گلے شیطان نکارا
جیونکر شئے کو اگ دے اندر گل جاندا جس سارا

لم یبق مِنْ ذنوبہٖ رہے گناہ نہ کوئی
ذرہ ہک نورے جتنا رحمت نازل ہوئی

حدیث چہارم۔ یُفتح علیہ ابواب الجنۃ ویاشدُّ علیہ ابوابُ النّار

بہشت دے دروازے کھلن اس مومن دے پاروں
دوزخ دے بند تمامی بچ جاوے سب ناروں

حدیث پنجم۔ قال علیہ السلام مَنْ قرأ بسم اللّٰہ فکانَ اعتقَ الفَ رقبۃٍ

ہور وچہ حدیث مبارک دے ایہہ حضرت نے ایہ فرمایا
ہزار غلام آزاد کیتے رجیوں اتنا درجہ پایا

حدیث ششم۔ روی عن امیر المومنین ابی بکرن الصدیق رضی اللہ تعالیٰ عنہ انہ قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم من قال بسم اللہ الرحمٰن الرحیم کتب اللہ لہٗ الف درجات و محی عنہ عشرۃ الف سیئۃ ورفع لہ عشرۃ الف درجۃ ط

یہ تحفۃ الاخبار دے اندر راوی لکھ سنایا
ابو بکرؓ صدیق صاحب تھیں اوہ روایت لیایا

ابا بکرؓ نے حضرت کولوں خود ایہہ بات سُنی ہے
بسم اللہ ثابت جیکو پڑھسی وچہ حدیث صحیح ہے

دس ہزاراں نیکیاں مانن اس بندیوں سبحانی
بھی دس ہزار گناہ اس اتوں بخشے پاک الہٰی

ہور دس ہزار اوہ درجے اعلیٰ خاص حضوروں پاوے
بھی وچہ حدیث ہک انس مبارک ایہہ بیان لیاوے

اس کہیا بسم اللہ نوں جو بالترتیب الاوے
حضرت علیؓ نے ایہہ فرمایا جو پڑھسی ہکواری
عبداللہ کمرے مسعودؓ روایت حضرت نے فرمایا
پاک نبیؐ نے پچھیا ہکدن جبرائیل سنائیں
اگوں وحی نے ایہہ فرمایا شوق میں نوں ایہا آہی
طوبیٰ اتھیوں بھیت گئیگا جا کے مطلب پاوڑ
گیا ہیں پھر مٹھے طوبے دے سن کے حکم ربانا
پنجسو سال دا رستہ ہیسی طوبے اتھیں جد ولیایا
قبے نوں ہتھ پاکے میں اس اندر وڑنا چاہیا
کون ہے توں جبرائیلؑ ہاں میں کہیا اس تائیں
اتنے وچوں اس دے تائیں آیا حکم ربانا
کھولیا جلد دروازہ اسنے میں وڑیا وچہ جاکے
اتھوں وسنج اگیرے گیا ہور زمین ہک آئی
ہور زمیں ہک اس تھیں اگے اوہ بھی چاندی ساری
ستر ہزاراں سال سنے میں سبھاں ملکاں تائیں
پھر میں دو تن قدم اٹھا کے جاں ٹریا اس تھاؤں
چوبی حرف لکھے اس اپر خالق دی تدبیروں
چاہیا میں پھر بوہا ایہ کے اس قبہ وچہ جاواں
پڑھ میری مناجات توں اتھے تاں کھلسی دروازہ
چوی حرف ایہہ کلمہ جیہڑا کہہ مناجات ہماری
وڑیا میں وچہ اسدے ڈٹھا حوض ہک دانگ کافوری
ہور ڈٹھے ہم چار قبے وچہ سوہنی صفت خاصیتوں
چوتھا سبز زبرجد خالص نظر میری وچہ آیا

پنجاہ سالاندے اوگن جاون ایسی بخشش پاوے
چار ہزار گناہ کبیرے دور کرے رب باری
ہکواری جو پڑھسی اس نے کل گناہ بخشایا
بہشت دیاں نہراں دے مدہ کھتے ہیں ہتائیں
میں بھی عرض کیتی اس گل دی آیا حکم الٰہی
اتھوں ملسی راستہ سدہا مت تسیں گھبراؤ
ملگیا اتھوں رستہ مینوں کہیا جیویں رب وانا
پھر ہک قبہ بند دروازہ نظر میری وچہ آیا
ہک دربان فرشتے مینوں جذبے نال بلایا۔
اوہ کہیے جبرائیلؑ نہ جانا کھول دروازہ ناہیں
بوہا کھول دربان شتابی وحی نے اندر جانا
اندر ڈٹھے کئی فرشتے قیام رکوعؑ وچہ آکے
چاندی دی سب اس پر ایویں ڈٹھے ملک الٰہی
بھی اس دے اتے کئی فرشتے کرن عبادت زاری
پہلے پچھلے وچہ عبادت ایویں کرن ثنائیں
قفل سونے دا نوری قبہ ہور ڈٹھا ہک راہوں
کلمہ طیب سی اوہ حضرت سوہنا خط تقریروں
اتنے وچوں ربدی طرفوں آیا حکم سچاوال
کہیا میں مناجات اوہ کتری رب غریب نوازہ
میں پھر طیب کلمہ پڑھیا کھل گیا ہکواری
عنبر مشکوں گرد درختاں سب صفتاں اس پوری
پہلا سونا دوجا چاندی تریجا سرخ یاقوتوں
پہلے تھم دے اتے لکھیا اسم بسم دا آہیا۔

اللہ دوجے اپر لکھیا الرحمٰن تریجے تائیں
میم بسم دیوچوں ویکھی دُھددی نہر یک جاری
الرحمٰن دے میم دیوچوں پانی چلیا جاوے
جو کوئی مومن خالص نیتوں بسم اللہ نوں پڑھسی
دسہزاراں شہر جنت وچہ ہور سوا ایوں پاوے
ہر کوٹھی وچہ دسہزاراں ہوسن تخت ٹکائے
ہر بسترے پر حور ہووگی سوہنی شکل صفائی
میم عمرؓ رخسار سجے تے عثمانؓ کھبے پر جانوں
ہو ٹھاں اپر بسم اللہ دی ہوسی لخت نورانی
مجموعہ خانی دیوچہ آیا ابن اسحاق بتاوے
پنج ساعتاں ندیاں بدیاں بخشادن پنج نمازاں بھائی
ابن عباسؓ کہے ہکوار جو وضو بعد الاوے
ہیٹھ عرش نے جاکر سارے سر سجدیوچہ دھریوے
باہروں آکے گھر اپنے وچہ پڑھے جو ہکواری
حضرت عیسیٰؑ نے ہک دن ڈٹھا میلت سڑدا بھائی
تھوڑے قدم مڑ واپس آئے دیکھیا وچہ خوشی دے
یارب واقف کر اس باتوں مخفی راز ہے کوئی
لڑکا ہک نابالغ اسدا حکم عیسیٰؑ نوں آیا
اول جاں اس پڑھی بسم اللہ مسجد وچہ استادوں
ہک ہور خاصیت بسم اللہ دی سننے دیوچہ آئی
بسم اللہ دا اوہ واردا الٰہی ہور خیال نہ کوئی
کشتی باناں وچوں کسے موتی ہک گوایا
کہن لگے سب ویکھ موتی تدھ نے خاص چھپائی

الرحیم مبارک چوتھے اپر چار لکھے چوہاں جائیں
ماکھیوں دی ہے اللہ دچوں گدی نہر جاری
نہر خمر دی میم رحیموں کون تعریف سنائے
چوہاں نہراں اندا مالک ہوکے نال ایہانے مرسی
دسہزار ہر شہر وچہ کوٹھیاں راوی ذکر سناوے
ستر ہزاراں بسترے ہوسن ہر ہک اپر وچھائے
ابا بکرؓ لکھیا ہوسی اپر متھے ہک جبائی
کھاڈی اپر نام علیؓ دا سوہنا خندہ دہانوں
واہ واہ شان کلام مبارک ہے وچہ صفت ربانی
جو چوی ۲۴ ساعتاں رات دنے گل انوچہ ٹرا کماوے
باقیاں نوں حرف انی اسدا پاوے رحم الٰہی
ملکاں تائیں حکم ربانوں ترت سنایا جاوے
پھر اس بندے کارن اُٹھکے نیک ثواب کریوے
خاص شہید جو اس دن مویا پاوے فضل غفاری
گور اس دیوچہ شعلے اگدے جندی حد نہ کائی
عرض کیتی اُس مالک اگے ویکھو شان نبیؐ دے
ہک گھڑی دے عرصے اندر رحمت نازل ہوئی
خویشاں نے اج وچہ میتی علم پڑھان چلایا
پایو تے استاد اوہ لڑکا بخشے جا اس دا ادوں
بشر حافی سا کامل مومن سنتوں میرے بھائی
کشتی دیوچہ بہندے ہکدن بات عجائب ہوئی
اس موتی دا سب بندیاں نے اسنوں چور بنایا
بے تقصیر اس تہمت پاروں ویندا الٰہ دوہائی

نوک اپیاں دے تائیں کہندا اٹھ کے مرد ربانا
مچھیاں اتنے وچوں گئی کروڑ ہزاراں
سوتی اپنا جلد پچھانوں کہے بزرگ انہانوں
اوہ تنہ دیکھ کرامت اسدی چن ہیرا نتائیں
کیکچہ درد تساڈا حضرت سانوں بھید وکھاؤ
بسم اللہ ورد ہمیشہ میرا اس اگوں فرمایا
حضرت سلیمانؑ پیغمبر نے جد اپنا حکم چلایا
دیو جنا پریاں ہور پرندتاں ہوئے سلامی
اوہ کرامت سی بسم اللہ تن آئیتاں ہور آیاں
جیویں چڑھیا طوفان زمین تے نوحؑ جہاز چلائی
پڑھدا رہیا نبیؑ ربانا رحمت نازل ہوئی
وقت ذسجدے نہیوں پڑھدے تاں بسم اللہ ساری
جد پیدا کیتا دوزخ ربنے ایسا جوش دوہایا
پنجسو سالاں رستیوں دور آواز اسدے پھر آئے
حکم کیتا رب ملکاں تائیں چھال اسد یوچہ مارو
سنکے امر فرشتے ڈولن ڈاڈھا خوف تہاری
اسیں حکم دے تابع اللہ کردے مول نہ دیری
امر کیتا پھر ربنے وحی نوں لے بسم اللہ جائیں
لکھی جبرائیلؑ فرشتے بسم اللہ جد بھائی
پے گئے دوزخ دیوچہ جلدی ہن کے امر ربانا
دوزخاند یوچہ دوزخیاں نوں نت سزا اوہ دیسن
ایڈ کرامت بسم اللہ ہے جسدی حد نہ کائی
تن سو سال قلم نے لائے تاں ایہہ توڑ لگائی

ہک ہک موتی آنوں جلدی مت کسے چھپ جانا
منہ وچہ بھر کے ہک ہک موتی دیکھ اللہ دیاں کاراں
مت ہووے وادہ انہاں اندر جانوں چور نہ سانوں
کہندے بخش خاں ہور سانوں ایہہ احوال تبائیں
بھی جو ایہہ تقصیر اساڈی رب تھیں معاف کراؤ
اس جہی تھیں کرامت کوئی تاں مطلب سب پایا
اپر تمام زمین دے کہندے اس نے تخت اڑایا
وساں اس کرامت دا بیں جتنا حال تمامی
اس مندری دی اپر ربنے قدرت نال لکھایا
مچھر ایہا دے سنگ بسم اللہ ربدی طرفوں آئی
دار و اسدے تہر نہ پایا اس جہی رحیم نہ کوئی
رحمن رحیم دے گلے رحمت اوہ ہے وقت تہاری
تن ہزاراں سالاں اندر اسنوں کہن تپایا
ملک نہ بانے دیکھ جہنم دہشت دے وچہ دہائے
اوگنہاراں نوں وچہ دیسو نت سزا امت ہارو
سجدے اندر سکے آکھن تینوں رحم ستاری
پہر دوزخ کونوں رکھ اسانوں ہل پیدائش تیری
اپر پیشانی انہاں دے سب لکھ کے مہر لگائیں
ہن دوزخ سیک نہ لائی جاؤ ہویا حکم الٰہی
ہو گئی انہاں سرد جہنم بسم اللہ ایڈ خزانا
اگ کولوں تاں لکھن تمامی وچہ اسدے جو رہسن
خاکی نوں کی معلم حالت جانے پر انہ الٰہی
بھی تن سو کہن گناہ بخشے رب جنہیں ہکوار الائی

کھانا کھاؤ پڑھ بسم اللہ دخل شیطان نہ پاوے
جو شیطان لِسہ ہک موٹا باعث انہاں پائی
لاغر کہندا ذے میرے مرد حقانی آیا
میرا اس پر دس نہ چلے فاقے عمر لنگھاواں
اس سبوں تن میرا ہے لاغر سارا بھائی
پھر پچھدا اوہ فربے کولوں اپنا حال بتاؤ
اوہ کہندا ہک جاہل آتے طاقت میری آئی
اسدی کھانے وچوں میں نت کھا کے پیٹ رجاواں
بسم اللہ وچہ ایڈ فضیلت ہے ایہ رحم الٰہی
بے برتن تے سین ہے رسہ میم ہک کھوہ بھائی
جیکو کرے اعتراض کیوں ہوندی پاک زبان اس سبوں
اسدا ایہہ جواب ہے بھائی ایہہ نام اللہ سنگ ہندا
جیونکر وچہ کتاب اپنی دے شیخ سعدیؒ فرماوے
سگے اصحاب کہف روزے چند
پسرِ نوح با بداں بنشست
سگ اصحاب کہفا ندا لیا نیکاندے سنگ بھائی
کنعاں نبیؑ دا بہتر ساتھی بدیاں دا جیہڑا ہویا
بسم مقدم اللہ کولوں تاں ایہہ کیتا گیا
صفت رحمٰن ہے دنیا والی مقدم تاں رحیموں
میم وچہ سفیدی تائیں چٹا دین نبیؑ دا
ترے کنگرے کیوں سین دے ہے اک بھید اس راز دل
میکائیلؑ ہے کنگرا اول اسرافیلؑ دوجا ہے
میم تائیں کیوں سین لما ہے میم محمدؐ بھائی

اس دی ہور دلیل تساں نوں عاجز آکھ سناوے
فربہ کہے تن سکا کیونکر کی شامت تدھ آئی
اوہ کھانا کھاوے پڑھ بسم اللہ اس نے بہت اکایا
ہرگز اس دے کھانے وچوں قوت کدے نہ پاواں
رات دنے وچہ فاقے رہنا ہور تھیں گل کائی
کیونکر تن پلیا ہے تیرا ایہہ مینوں سمجھاؤ
بسم اللہ پڑھکے کدے نہ کھاندا ایں تاں جاں دوہائی
اس احمق نوں خبر نہ کوئی دائم مطلب پاواں
سورۂ توبہ غضبوں نازل تاں وچہ نہ لکھائی
بسموں پاک زبان ہووے تاں پڑھنا اسم الٰہی
نہ ایہہ نام پیغمبراں دا ہور نہ اللہ دے اسموں
اسنوں پاکی حاصل ہوندی نال نیکاں جو بہندا
نیکاں دے سنگ پاک گناہوں بدی بداں توں پاوے
پاوے نیکاں گرفت مردم شد
خاندانی نبوتش گم شد
تاں ہم دی صورت ہو کے گئے شکل بنائی
پیغمبری درجہ سب گوا کے انہاں دے سنگ مویا۔
بھی اللہ ذات مقدم صفتوں اسو چہ شک نہ رہیا
قیامت تھیں ہے دنیا اول دلیل سنو ہور میموں
نالے نوک ہوندی کجھ لمی ایہہ ہے ذا لشفعی دا
نالے سین کیوں لما اتنا ایہہ بھی راز و راز دل
ترے جا کنگرا سین دے جبرائیلؑ صفا ہے
دراز طریقہ پاک نبیؐ دا جس دی حد نہ کائی۔

بے ہے ملک الموت فرشتہ اس مثال سناواں
بھی بے بقاتے سین سقا ہور میم ملاقات اللہ دی
کیوں اسم وتر بسم اللہ دیوچہ ذات صفاتوں آئے
اِنَّ اللہَ الوترُ یحبُّ الوتر مثال اول دی بھائی
اللہ وتر تے حُب وتر دی حضرت نے فرمایا
ہور سبب ان تِن اسماندے راوی ذکر لے آئے
پہلا طالب صرف اللہ دا اسم اللہ تاں آیا
رحمٰن دا معنی رازق ہے رب وچہ دنیا ہر جائی
رحیم دے معنی بخشش رب دی روز قیامت بھائی
ایہ ملن تن مراد اس تائیں جو بسم اللہ پڑھسی
جو ست سو چھیاسی واراں سنوں روز پڑھیگا بھائے
اکیوار جو پڑھکے سوسی کدے گزند نہ پاوے
ہور بسم اللہ دے حق ایویں بہت دلیل سناواں
فاتحہ پہلی سورۃ داہن دسے لجہ حوالہ
کعب بن حبان محدث راوی لکھ سدھایا
بھی مسلم تے نسائی اندر ہے ایہ خبر تمامی
ہلدن وحی تے پیش نبی دے آن سلام سنایا
اتنے وچوں ہویا کھڑک اسمانوں ہک آوازہ
کر کے سوچ نبی صاحب نے واہ واہ پھر بتائی
اتنے وچوں سورۃ فاتحہ ملک آیا ہک لیکے
کہن لگا پھر حضرت تائیں اے سردار جہاناں
یا محمد میں نہ آیا نیچے کدے کداہیں
حاجتمند محبوب میرا ہے کول نبی دے جائیں

دکلا گمُ حضوروں آیا حکم سہاواں
سورۃ دہر دیوچہ دیکھو سب مثال تنہاندی
نالے تن تھیں ودہ گھٹ وتر تے پور فرمائے
خیر الامور اوسطہا دلیل ثانی ایہہ آئی
بھی سب تھیں بہتر کم میانہ وچہ حدیثاں آیا
طالب ہے ہر تن قسماں دے تاں فیچہ تن لکھلئے
دوجا طالب دنیاسندہ تائیں رحمٰن لکھایا
قیامت دا ہور تیجا طالب تاں رحیم لکھائی
تاں رحمٰن بعد ایہ آیا قیامت آخر داری
اللہ راضی دنیا حاصل وچہ قیامت کھڑسی
پاوے ہر ہک مطلب دلدا خبر حدیثوں آئی
پنجاہ واراں بھی پڑھ کے پھوکو ظالم نرم ہو جاوے
پر گھیر زیادہ بر تن مکتی قدروں دودھ کی پاواں
باقی سب قرآنوں سنیا اسدا شان کمالی
تبرانی دیوچہ ادہ مصنف ایہ بیان لیایا
خود حضرت نے آپ فرمایا صادق قول مدامی
لگا کرن تعریف نبی دی کیڈ تساں دا پایا
جیونکر آکے کھولے کوئی دروں بند دروازہ
واسطے ساڈے آئی شاید چیز بزرگ کائی
کیتی چا سپرد نبی نوں اول سلام اس دیکے
ایہ تدھ دی خاطر رکھیا رب نے کئی سال خزانہ
اج فرمایا رب نے مینوں ہدیہ لیکے جائیں
ایہ سوغات امانت حبدی ہتھ اسدے وچہ پائیں

شان تساندا اتنا سنیا جدی حد نہ کائی — کل ملکاں نے صفت تساندی ہر ہر جگہ سنائی
تحفے آون ہور حضوروں ایڈی رحم الٰہی — نہیں سی ایسی اگے حضرت پیر کسے نے پائی
فرمایا بعد سلامیوں رب نے اج تساڈے تائیں — سورۃ فاتحہ رحمت میری امت نوں سمجھائیں
ایہہ چیز بزرگ تحفہ بھارا تاں تساں نے پایا — امت دا خیال نہ چھڈدے ترس میںوں ایہ آیا
نٹھا سب کرامت سن کے پھر شیطان نکارا — ابلیساں اگے جا کے کہندا اٹھنے یا ککارا
تاں ست آیتاں فاتحہ دیوچہ رب میرے نے پایاں — دوزخ دے ست تمامی قفل تنہاندی آیاں
ترازو دیوچہ فاتحہ تائیں جے یک پاسے پان — دوجی طرف قرآن ہووے وزن برابر جان
جو کوئی بعد نمازوں پڑھسی وس واراں نت اسنوں — دوزخدے اوہ لائق بھاویں بخشیگا رب تسنوں
اکتالی وار نت روزہ اکتالی ہر ہر حاجت پاروں — سنتاں فرض میان دوہاں دے فجری پڑھے پیاروں
ہکواری جو پڑھے ایہ سورۃ اتنا درجہ پاوے — جیوں ست وار قرآن مبارک سارا توڑ لگاوے
ماہ عروج جے سوموار دیہاڑے روزہ رکھے کو — حیوانات جلالی ہور جمالی ترک کرے سب جو
بھی گوشے اندر بیٹھے راتیں فاتحہ نوں الاوے — ہزار واراں نت چالی شب تک مطلب سبھے اٹھاوے
حاجت اصلی باہجوں اٹھ کر باہر مول نہ جاوے — پڑھے درود ہر سو ہووے اتے رب مراد پہنچاوے
سورۃ بقر پڑھے جو گھر وچہ حضرت نے فرمایا — کدے شیطان نہ داخل ہوسی آوانہ اسدا جد پایا
نازل ہویا آخر بقر راوی خبر لے آئے — ہشتر ہزاراں ملک نبیؐ نوں وین مبارک آئے
جو کوئی سوسی بعد عشاؤں آخر بقر مکا کے — ساری رات جیوں نفل گذاری اٹھسی درجہ پاکے
تن آیتاں ایہ آخر والیاں اتنا شان وہراون — اللہ کولوں اوڑک تائیں ایڈا فیض پہچاون
ہک صحابی دے گھر آہے دیوے بلادے بھائی — دیکھ کسے نے پاک نبیؐ نوں حالت سب سنائی
بقر مبارک پڑھدا شائد حضرت نے فرمایا — جد جاکے اس دریافت کیتی کہندا سچ بتایا
ہور عمران مبارک جس نے ختم کیتی ہکواری — ہزار شہیداں جتنا درجہ پاوے فضل غفاری
ست واری بھی اس دے تائیں خلاصی قرض بتاون — اس سورۃ نوں پڑھنے والے وافر روزی پاون
جس دن کل قرآن مبارک پاک نبیؐ دل آیا — وچہ غنیہ دے پیر صاحب نے ایہ مسئلہ فرمایا
آیت کرسی تے تن آیتاں اس عمرانوں بھائی — چمٹ گیاں ایہ عرش کنارے چوہاں عرض الائی

ہوسی ساڈی قدر نہ کوئی تاں زمین ول جانا
ایہہ وعدہ ہوئے نال اساں جو سانوں ورد کماوے
پھر ہویا حکم خداوند کولوں اس تے رحم کماواں
شہد اللہ کولوں پہلی آیت قل سلام تک آئی
جو بعد نماز ہکوار ایہہ آیتاں آخر بقر مکاوے
ایہہ عمران تے بقر دوویں پڑھنے والے تائیں
معاف گناہ کرا کے رب تھیں اپنے نال لیجاسن
ایہہ سورتاں دوویں ہیں مبارک رنیوں بہت پیاریاں
ہور فرصت نہیں تاں انہاندی تھوڑی نت تنائی
بھار وزن سانوں جو کوئی پڑھسی ستواراں تکراری
کل آفاتوں پڑھنے والا ایویں بچیا جاوے
سورہ مائدہ جیکوئی پڑھسی ختم سالاں وچ بھائی
ستر فرشتے پیدا ہو کے بخشش منگن اس پاروں
ایہہ خاص حدیثوں مسئلہ ثابت جس راوی فرمایا
بھی پڑھے اعراف مبارک نوں جو پاک نبی فرماوے
ست واراں انفال پیاری پڑھے کو حاجت پاروں
اس دے حق شفاعت میری حضرت نے فرمایا۔
ایویں توبہ نوں بھی پڑھسی ست واراں جد کوئی
حاکم رحم تے مال زراعتوں جیکو برکت چاہوے
ہمیشہ ورد یونس دا جس کیتا ہے اعتبار دل
تنواراں جد ہووے مبارک پڑھے تیقن خاصوں
ہر یک اسدے وچ درجہ راوی خبر لیایا
یا دس شخص ایمان لیائے اپڑ نبی دے بھائی

پڑھنے والے اتے ہووے دائم فضل ربانی
اوہ نال لحاظ ساڈے اللہ دوزخ وچ نہ جاوے
جو کوئی پڑھسی روز نسانوں آتش وچ نا پاواں
قل اللہ تے ہور توبح الیس دوہ آیتاں ایہہ بھائی
بھی فاتحہ تن وار تلیا سب چھاں عرش دی پاوے
محشر دے وچ حاضر کرن پیش خداوند سائیں
بہت سفارش کرا کے اسنوں پل تیں پار چڑہان
انہاں نہ تعریف کے جے لکھن خلقت ساریاں
ساریاں نوں چوں حصے لینے جے رب آس پہچانی
جو ویکھے سو اس بند بدی رکھے حب پیاروں
ہور مرض خفقان دی شافعہ سورت پاک نبی فرماوے
کدے نہ فاقہ اس پر آوے رحمت نال الٰہی
ہکوار پڑھے انعام مبارک جیکوئی بیٹھ پیاروں
مت کوئی شک دھرے وچ اسکے جاوے دین وہاں
ہتھ اسدا وچ ہتھ آدم دے ایہہ سورت پکڑاوے
کدے سوال نہ خالی آوے رحمت دے درباروں
ویساں ہور شہادت تسدی چنگی عمل کمایا
گیا ایمان آوے پھر مرکے خبر حدیثوں ہوئی
تاں بھی توبہ لکھ کے ساری گلدیاں بنہاوے
نزع ہور عذاب قبر تھیں بچیگا اس پاروں
مشکل حل ہووے سب اسدی چھٹے جان ہراسوں
جیونکر یک پیغمبر اس نے قیدیوں آن چھوڑایا
ایڈ کرامت اس سورۃ وچ رب میرے پائی

پڑھے جو فجری سورت یوسفؑ عزت رب تھیں پاوے
آنی دار پڑھے تاں فضلوں صحت مریضاں تائیں
وقت نزع دے رعد مبارک جسنوں کوئی سناوے
نامرد ہووے جو روز پڑھے تاں ابراہیم سنواری
یا مشک زعفران لکھ کر اسنوں دھو پانی وچہ پیوے
جے تجر دھو کے پیوے عورت شیر ودھے استائیں
جے ہکسو تے اٹھ واراں نحل سورۃ نوں پڑھ ناسی
بھی روز پڑھے ہکواری جیکر وچہ حدیث سنایا
بنی اسرائیل ست واراں پڑھسی ہر یک جنت جا پاروی
جو نماز جمعہ دے سورت کہف پڑھیں ستواری
بھی دوئے جمعہ تک اس بندیاں ہسی حرم نہ کوئی
پڑھے ہکوار کو رات جمعہ دی راوی ذکر سناوے
مریم نوں ست واری اینویں پڑھ توں تنگی کاروں
طٰہٰ تے یٰسین مبارک پڑھدا اسی رب سائیں
دوہاں وچہ تعریف نبیؐ دی ربنے پیار کمایا
تین روز پڑھے کو انبیا سورت تن تن واراں تائیں
انبیاء پڑھنے والا مومن ایسا درجہ پاوے
کجہ حساب نہ ہوسی تسدا روز قیامت والے
ایہہ بھی خاص حدیثوں ثابت پڑھے جو حج نیازوں
سفید کپڑے پہ ساری لکھ کر مومن نوں کل پاسی
کدے احتلام نہ ضر شیطانوں نور پڑھے جو بھاتی
طٰہٰ دائمی درد گماوے ہر یک روز جیکوئی
اکیواراں پڑھے جو اسنوں یا گل لکھ کر پاوے

تیت گھول پانی وچہ پیوے مفلس ترت غنی ہو جاوے
قیامت دیوچہ بنیاں اندر رحم کرے رب سائیں
اوہ جان کندن تھیں انشاءاللہ جلد خلاصی پاوے
حاصل ہوسی اس بندیوں بھی اوہ قوت ساری
جے کرے تیقن اگلی قوتوں بہت زیادہ تھیوے
بھی مال تجارت تے ایہ پڑھ کے رب تھیں برکت چاہیں
وتر ہودن سب پڑھنے والے دشمن زیر ہو جاسی
قیامت دے تک دور عذابوں حضرت نے فرمایا
کم ذہن والے جے دھو کے پیون دوہی ذہن اعتبارو
دین اس تے نہ رہسی ہرگز جے قرضوں جند ہاری
جیونکہ طفل پہلے دن دا رحمت نازل ہوئی
مکے معظم دے تک سنیا لواسدی کھل جاوے
باغ تسکے تاں لکھ کے رکھو ساڈے ہوون اس پار دلاں
فرشتے سن کے گئی کو اہ تھیں بولن حمد ثنائیں
ایہہ دووین بخشش عالم آتے حضرت نے فرمایا
مصیبتاں ہوسن دور تمامی تنگی پاوے ناہیں
پیغمبراں نال مصافحہ جیونکر راوی خبر سناوے
آپ نبیؐ خود فرمایا وچہ حدیثاں حالے
عمرے حج دا صواب انہاں تائیں پاوے امن جہانوں
نشیوں فسق گناہاں کولوں دل تسدا مڑ جاسی
پنجواراں بھی دشمن پاردل جاسی بیخ اٹھائی
جادو سحر نہ اس پر جاون رحمت نازل ہوئی
جے نیت نیک کوارا طالب شادی جلد بناوے

ابو ہریرہ کہے روایت پاک نبی تھیں بھائی
ہور فرقان مبارک لکھ کے گل تعویذ جے پاون
ست واری شعرا نوں جیکوئی ساتھ وضو دے پڑھسی
وچہ حدیث صحیح دے آیا کہے جو عمل وظیفہ
ہک ہفتہ بھی جیکو پڑھسی ہک ہک وار اس تائیں
ہن وناں پڑھ قصص سورت دم کرے جو پانی
جے ڈرے مریض بیماری دیوچہ با پریشانی کائی
غم نوں دفع کرنے واسطے بھی اسنوں الائے
اکیوار رہ دم مبارک جاسوسی کوئی پڑھ کے
لقمان ہک سورۃ اسدا ایہن وسائل کجہ والا
عمل اسدا وچہ سمندر رکھیوس کدے نہ ڈوبسی
بھی سورۃ سجدہ دیوچہ ڈیکھو کیڈ کرامت ہوئی
پڑھ سرے دی اُتے شافع ہو مرگی پر کہندے
ہور حزاب کجوڑ شادی وتیاں تیں پڑھنی بھائی
بے فرمان کل تابع ہو دن پیش نہ آوے خواری
بھی پڑھ کے دشمن کولوں پاوے ترت خلاصی
دس وار پڑھے جو سبا سورۃ آفتوں بچیا جاوے
اسبا پڑھنے والے تائیں حضرت نے فرمایا
ایہہ بھی ہو حدیث سنی جو فاطر پڑھے پیاروں
حاکم پیش ہووے جس تائیں ڈاڈھا کم لاچاری
بھی کورے ٹھکوں لکھ ضروری اپنے نال لیجاوے
ہور یٰسین مبارک دے حق وچہ حدیث ایہہ آیا
بر تن چینی دے پر لکھ کر زن عقیمہ پیوے

اگے کئی سال جہانوں خبر حدیث ایہہ آئی
سپ اٹھوئیں ہور سوذی کل ڈنگ نہ کدے چلاون
لئے فرمان غلام یا بیٹا تابع دیوچہ چڑھسی
اوہ روز قیامت کلمہ پڑھ کے اٹھسی نیک خلیفہ
انشاء اللہ مطلب حاصل کرے جے نیک دعائیں
بے امید مریض جد پیوے ہوسی ترت آسانی
لکھ کے عنکبوت دھو پیوے کرسی سخت صفائی
ست وار پڑھے جو غم نہ رہسی کر کے دروازہ لے
جس کے پہ انشاء اللہ مڑسی فتح کر کے
ہک راوی نے لکھیا جیونکر حال کرامت والا
ہو مریض نوں دھو پلاون اس مرضوں جلد چھٹسی
جذام نہ رہسی دھو کے پیوے روز بروز جیکوئی
ہکوار پڑھے جو تن اتھے پھر شیطان نہ رہسندے
انشاء اللہ ڈھنگ بنے گا ہوسی دیر نہ کائی
وچہ کتاباں لکھ گئے ایویں حال حقیقت ساری
بھی ویری ہوں ہزاراں ناہیں نسر نٹھاسی
لکھ بنھے جے باز وڈے پر کدے گزند نہ پاوے
ملسی نال پیغمبراں دے جد روز قیامت آیا
بہشت دے دروازے سارے کھلن اسدے یاروں
پنجہتر واراں پڑھ کے اسنوں جاوے نال تیاری
انشاء اللہ فتح ہوسی راوی خبر سناوے
قلب قرآن دا ہے ایہہ سورت حضرت نے فرمایا
کوشش کرے تاں انشاء اللہ حاملہ والی تھیوے

پنجہتر وار ال پڑھکے جو اسنوں ہر اک جا پارویں جنت
ہور جان کندن دے وقت سنائی رعد وانگوں بھائی
پڑھو یٰسین نبیؐ فرمایا شاہ علیؓ دیتائیں
تجھکے نوں رجانے والا تر ہاب سیراب کراوے
خوف ہووے کو جس بندیوں پڑھے تاں امن پاسی
بھی جو قیدی روز الاوے ملسی اس رہائی
غمگین پڑھے غم دور ہوسی ایہ برکت ناویں جانوں
برتن جایوں ہیں کرے اشارہ مطلب بن نہ رہنا
سلام قولاً من رب الرحیم اک اشارہ سوم بھائی
وچہ صندوق جو حصہ سورت لکھ رکھے اس تائیں
صٓاد پڑھے کو خلقت اسنوں بہت عزیز بناوے
رزق ہور اقبال زیادہ زمر پڑھے کو تھیوے
آپہ دوکاندے مومنون جو سورۃ لکھ لگاوے
ہور پھوڑے تے دم پاناں پڑھکے مومنوں تائیں
حاکم ناراض حا میم سجدہ تاں فجری پڑھکے جاوے
بے اکھیاں دیوچہ خلل ہووے تاں بھی ایہ ازمائیں
دوزخ ست تے ست حامیماں سور تاں ہین تمامی
یہ وچہ حدیث مبارک آیا پڑھے شورے کو بھائی
زخرف پڑھنے والے تائیں پاک نبیؐ فرماوے
ستواراں دخان مبارک روز پڑھے ہر کوئی
جاثیہ روز پڑھے پھر فحش نہ ادہ کدے الاسی
احقاف سورۃ دے پڑھنے والا پاوے امن افاقو
جو پڑھے محمدؐ دشمن دے پر پاوے فتح جنابوں

کدے سوال نہ خالی جاوے مالک وی دربار وں
بھی پڑھنے والا موت اپنی وچہ پاوے رحم الٰہی
اسدے استعمالوں حاصل ہوون خوش نیک جزائیں
برہنہ پڑھے لباس ملیگا رنڈا شادی پاوے
مریض پڑھکے ہور صدقوں جیکر ترت شفا ہو جاسی
مسافر پڑھے آسانی ہووے ہور سلامتی بھائی
دسویں چیز ہووے گم کوئی اوہ خود ملے پچھانوں
امام مبین تے اول اشارہ ہور فی فلک دے کہنا
بھی حفظ ایمان دکارن پڑھنی وار کتالی بھائی
جن حرامی دخل نہ پاسن حافظ ہووے سائیں
نظر لگے تاں ساری پڑھکے ستواری دم پاوے
ہمیشہ خوشی نصیب جنابوں جتنی عمر اجیوے
گاہکی بہتے آون بھائی سودا وکیا جاوے
امید قوی ہے اسدی خاطر صحت کرے رب سائیں
بھی سردی پیڑو نجاونوالی دم ایسدا جے پاوے
پانی دیوچہ دھوکے اسنوں سرے نال لگائیں
جو ایہہ پڑھسی انہاں کولوں رکھے رب مدامی
مبارک دیسن روز قیامت جتنے ملک الٰہی
بہشت دی خوشخبری اسنوں لائق ہے جے پاوے
جان کندن دی تنگیوں بچے سندھ تھیوں ہوئی
روز قیامت دیدن اللہ اسدے عیب چھپاسی
دوزخ اس اگ تھیں شرمیگی جد لنگھسی پل صراطوں
جے بائی وار درود دلاوے مشکل حل صوابوں

اکتالی واراں پڑھکے نتیج جس کم نوں چاہی
چن دیکھے تاں پڑھے کھلو کے تنواراں سج اسنوں
ہور وچہ حدیث نبی فرمایا پڑھے جو اسدیتا ئیں
شفا قرآن مبارک سورۃ ہر اک مرض ونجاوے
لڑکیا نارے وند ضرر کرن یا درد شکم وتیائیں
جے پڑھے ذاریات پنجہتر واراں مفلس تنگی پاروے
ستر واراں بھی ایہ پڑھنی قحط ہووے جد سالی
عرق گلابوں دھو کے پیوے طور مریض جذامی
جو چاہے قلب صفائی حاصل نجم پڑھے اوہ بھائی
جیکر قمر لکھ کے ساری سانے ویہر سووے
ہور خاص حدیث مبارک دیوچہ ایہ روایت آئی
بھی ایہ آکھن دھو کے اسنوں اندر چھیڑ کاں پاون
سورۃ واقعہ ست وناں جو پڑھسی بعد نمازوں
اول جمعہ دی فجری لیکے خفقاں دوجی لاوے
کندے دے عادت عاجز ہو کے دیر نہ مول لگاوے
جو پڑھے حدید اس مومن ایہ پاوے نتیج نہ کوئی
لڑائی فساد ہووے جس جاگہ پڑھن جو جادلہ رکھے
حشر مبارک دی ہن دیکھو ایڈ کرامت جاری
چار رکعتاں نفل پڑھے اوہ مشکل حل ہو جاوے
بھی چاہی روز جو سہرگی ویلے پڑھسی اسنوں جان
نسن والیاں اتے صف تنواراں ایہ پڑھیوے
سورۃ جمعہ روز جمعے تن واراں جے پڑھن
یا پنجاہ واراں یک روز الاوتاں بھی صلح ہوسی

ہے امید جے فتح حاصل ہد عضوروں پاسی
اوہ خوشی دیو چہ سال تمامی گذر جاویگا تسنوں
اوہ ہیر ناں جیوئیں رکھے کر وامارہ کفارانائیں
جے گل نبھے لکھ حمل والی رحم سلامت پاوے
بارش والے پانی دھو کے جلدی قاف پلائیں
دولت وافر پاوے بھائی اللہ دے دربا روں
رہسی قحط نہ پڑھ کے اسنوں ہوون لوک سوالی
روز پڑھے بھی طور مبارک پاوے صحت تمامی
اکتری وار ہر حاجت یاروں بھی مفید آئی
مشکل پیش نہ آوے کوئی جتنی عمر تھیوے
پڑھے رحمن اوہ شاکر بداگل انعام اس پائی
ضرر والیاں چیزاں جتنی اس گھر تھیں نسن جانن
ہر یک پچھے پنجیواراں نال اداب نیازوں
کر کے تم درود نبی تے کیسو وار پہنچاوے
انشاء اللہ بندہ مفلس دولت وافر پاوے
بھی ہر ساعت رحمت پہنچے ایسی بخشش ہوئی
ہوسی صلح شتاب حضوروں کرن دعا جے پڑھ کے
حاجت ہووے جس بندے نوں ڈاڈھا کم لاچاری
حشر مبارک فاتحہ دے پچھے یک یک وار الاوے
ہر ہر روز پڑھے کنواری مطلب ہووے داسان
جد سفر مشکل بھی ایہ سورۃ لکھ اپنے سنگ کھیڑ کوے
عورت مرد نفاقت والے پھر کدے نہ لڑسن
پہ ودیں پڑھن جے نال صدق جھگڑا فیر نہ ہوسی

چاؤ اگنگا بھی جو پڑھسی ہر ہر دن اس تائیں
تہمت پاروں جد کوئی بندہ ناحق پھسیا جاوے
بند زبان اس دشمن تائیں اوہ نجات بھی پاوے
وہم ہوون جے دلدے اندر بہت کسے آزاروں
تحریمہ روز مبارک سورۃ تنخواراں جو پڑھسی
ہور سورۃ ملک ہر خفتاں وچہ پڑھسی جو دل لاکے
مغری دے گناہ بخشاوے ابن حبان بتایا
بھی ابو ہریرہؓ نے فرمایا جو راوی ہے نامی
سورۃ ملک نوں پڑھنے والا مرد ہویا یک بھائی
کہندے وس توں رب اپنا بھی نبی کون تائیں
ہو گیا میت بند جواباں پیش نہ جاوے کوئی
پیران ہیٹھ چھپا کے اسنوں آپ جواب تائے
اوہ کہندے ایہ مظلم بھارا وہ سانوں اس تائیں
پھر لبھے سورۃ ملک تائیں وچہ حضور سد بلائے
جنے میں پاس گناہوں اللہ ساتھی کد گناہی
اللہ تھیں بخشاکے میت آپہی ہک واری
میت کہسے تو جانہ ہیں تھیں اوہ مارن بت سینوں
سکی ہور ہک قلم مبارک سورۃ سروی پہیر ونجاوے
جے رو دن چھوٹے بال کیدے حقہ دھو پلاؤ
شیطان وسواس نہ پاوے گا جو پڑھے مدام تائیں
دشمن غالب جد اہووے ایہ چارا اس کرنا
ہور جنہاں ندے حق سورۃ جن نوں ست سو وار ہماون
ست دناں تک ست ست واراں جو اسنوں پھیر پھوکے

زبان کھیگی انشاء اللہ ہوسن دور بلائیں
اٹھ ویہ وار منافقون اوہ سورۃ پڑھنی چاہوے
جو پڑھ کے پھوکے اکھیاں ایہ اللہ درد ونجاوے
طلاق پڑھے تاں ساری عمر لجسی اس آزاروں
پاوے پھر خلاصی قرضوں اس نے قرض جو چڑھسی
بچاسی وانگ مرغدے اسنوں پر ہا ہیٹھ چھپا کے
ابن عباسؓ کہے دکھ گوروں اسنے ذمہ چایا
ایہ خاص حدیث مبارک تھیں اس لکھیا ذکر تمامی
دفن کیتا جد تھیں اسنوں آئے ملک الٰہی
نالے قبلہ دین ایمان تے ہور بہ ادہ تائیں
اتنے وچوں ملک مبارک حاضر آن کھلوتی
بکیرین ملک ایہ دیوے ناہیں جھگڑے آن اٹھائے
سورۃ کہیے ایہ ساتھی میرا دیوے کون سزائیں
ملک کیتے اس بند جواباں آپ سوال سنائے
جے میریناں اقرار ہویا سی اسنوں بخشش الٰہی
دتے بہت ولاسے اسنوں جیوں نکر ماں پیاری
کہندی ملک ہن ڈر نہ بیلی ہیں بخشایا تینوں
ستر واراں جیکو پڑھسی ایہ ہانت تھیں بچ جاوے
اس مرضوں پھر اہناں تائیں صحت سلامت پاؤ
رات پڑھے تاں اس بندے نوں خوف اجلاموں ناہیں
ہزاراں جو نوح مبارک ختم تدا پڑھنا
بھی ہک ہزار ست نقشہ لکھے تابعد وچہ آ دن
دم پاون تاں اٹھ جاندے جاون سارے نسکے

وچہ حدیث نبیؐ فرمایا پڑھی تغابن جاوے
مال زراعت اُسدے آتے آفت کوئی نہ ہوسی
سورۃ ہور مبارک ہے جو نام مزمل بھائی
زبان بندی ہور تیغ بندی پرکھن مفید اسنوں
مدثر بہت پیاری سورۃ پڑھیو تنگی پاروں
جو پڑھے قیامہ رات جمعدی تنواراں نت بھائی
ایمان سلامت ستواراں جے پڑھسی بھی اس کوئی
بھی پڑھے جو سورۃ دہر ہمیشہ روزی غیبوں پاوے
مرسلات ہک سورۃ اُسدا جس نے ورد کمایا
جو کرے گناہ معصیت تے ہور ٹھگی جھوٹھ الاوے
کھیاندیو چہ لوکم جسنوں ورد انبا دا کریو
ہمیش ایمان سلامت بھائی النازعات جو پڑھسی
پڑھے ست وار ہر روز کو سورت نام تکویر پیاری
قیدوں انفطار ہور سورۃ بندیوں چھڑ کاوے
بھی طففیف ہک سورۃ اوسدا جو کوئی ورد کماسی
جے وقت تولد عورت دے پر ہووے بے آرامی
ظالم داڈر ہووے جسنوں ترت بروج بتائیں
بھی ستر واراں پڑھکے اسنوں پانی نے دم پانا
سورۃ طارق پڑھسی ہور جو وچہ گوشے تنواری
جو کوئی اعلا پڑھ کے ٹرسی بہت سلامت جیوے
بے اولاد ہووے کوئی بندہ فجر پڑھے نت فجری
تاج اسدی کرن بند بلد پڑھے نت کوئی -
وقت طلوع آفتاب جو سورت شمس پڑھے ستواراں

تن تن سواراں روز ایہ سورۃ دائم ورد کماوے
لکھ رکھے تاں بھی فضلوں امن آسائش ہوسی
دیکھیگا وچہ خواب نبیؐ نوں جس نے ورد کمائی
ستوار ہر روز پڑھے جو ملسی دولت تسنوں
جو دھو کے پیوے ذہن زیادہ ہوئی اعتباروں
قیامت دے حسابوں اسنوں خود نجات ایہ ہائی
ورد کیتی جس دہر مبارک بہشت لازم ہوئی
ہور بہت فضیلت اس سورت دی راوی ذکر سناوے
وقت نزع دے جنت دیکھے اتنا شان اُسن پایا
ایہ مرسلات سو وار پڑھے جے سبھناں تھیں مڑ جاوے
ہوسی نظر برابر اوہیں غیر خیال نہ دھریو
پنجہتر واراں ورد عبس وا جسنوں نظر نہ گھڑسی
مرضوں صحت تے دشمن ہوسن عاجز کل آزادوں
اوہیں ہر اک روز جو پڑھسی صحت مریض اوہ پاوے
قیامت دے دن ہیٹھ عرش دے خود سایہ اوہ پاسی
ایہ شکم دے لکھائے نہیں انشقاق تمامی
بھاویں لائق سزا دے ہونا تاں بھی ورد کمائیں
بواسیر ہووے جس بند تیائیں اوہ پانی پلانا
کوئی نہ غلبہ اس پر پاوے جاوے بھی بیماری
سرخ باد جس ہووے غاشیہ سورۃ ساری دھوکے پیوے
ست واراں جو ورد کماوے بہت ملے خوشخبری
طفلاں دے گل بنھ لکھ کے بہت مبارک ہوئی
منگے جو کجھ حاجت رب تھیں پاوے فیض ہزاراں

شمس پڑھنے والے تائیں حضرت نے فرمایا
جسنوں بہت مصیبت ہووے لیل پڑھے اوہ بھائی
بھی گم ہووے دے یاروں پڑھنا ختم ضحیٰ دیتائیں
انشاء اللہ خبر لگےگی یا خود واپس آوے
الم نشرح نوں ستر واراں پانی تے دم پایا
بھی روز پڑھیگا اسنوں مومن ستر واراں کوئی
نت پڑھے کو تین مبارک چالی وار تمامی
بھی ایہ سورت غائب یاروں جیویں ذکر سنایا
کوئی ہر دن پڑھسی قدر مبارک رتبہ وودھ جاوے
بھی امراضاں بھیتیاں ندے حق سورہ بینہ آئی
زلزال مبارک ہر مشکل تے ستر واراں پڑھی
اکھیاں دکھدے دم پاوے جو غدیات دکھائیں
سورہ قارعہ نوں کوئی پڑھ کے وچہ وبا ازماوے
تکاثر دے تعویذ بنا کے مال متاع وچہ رکھیں
روز جمعہ جو عصر پڑھسی ہک سو اکیواراں (121)
دم ہمزہ وا پانا جیکر درد اکھیاں ہووے
اوہ پانی چشماں وچہ پاوے جلد صفا ہوجاسن
فیل مبارک نوں بھی راوی فائدہ قرض تاندے
جو پڑھے قریش پنجاہ واراں انشا کشف ولیدی جاہو
ہزار واراں ماعون جو پڑھسی حالت تنگی یاروں
اکتالی وار ہر روز پڑھے کوتاں بھی دولت پاوے
بھی وہ سو واراں کوثر نوں کوئی خفتاں بعد مکاوے
پھر پاک جگہ پر سورہے دت کرے کلام نہ کائی

ہو گیا کل خلاص غماں تھیں ایڈ رتبہ اس پایا
ہک سو تے اکیواراں پاوے نرت رہائی
دیہ واراں کوشش کرکے اسنوں توڑ لگائیں
روز پڑھے ہک وار جے بندہ دوزخ وچہ نہ جاوے
ولدا درد تاں پیوے اسنوں درد سینے پر لانا
مشکل اس تے پیش نہ آون ایڈی رحمت ہوئی
دولت پاوے رب اپنے تھیں تنگ نہ رہے ملائی
تنوار علق جو پڑھ پھو کے حاکم رحم بتایا
پلاون دھو کے عرق گلاباں صحت مریض نوں پاوے
جے دھو کے لاون بدن تمامی تاں بھی صحت صفائی
دولت دے حق تحفہ بھارا جس آزمائش کرنی
بعد نمازوں بھی تنواراں جس نے قرض تباہئیں
اک سو اکیوار (121) جو پڑھسی تسنوں رب بچاوے
دولت دی آزمائش کارن بھی نیت پڑھکے پر رکھیں
مشکل پیش نہ آون اسنوں پاوے عیش بہاراں
یا برتن پینی دے پر لکھ کے عرق گلاباں دھووے
ہر رات جو اسنوں پڑھ کے پھو کے اکھیاں دکھ نہ پاون
یا مراتب عزت یاروں اسدا ورد دکھاندے
ستر واراں رزق تے کارن بھی اسنوں ازماوے
روزی وافر اسدی کہندے خالق دی دربار وں
جے فرزند دی حاجت ہووے رب عطا فرماوے
سو سو واراں اول آخر ورد و مشہور الاوے
با وضو تاں پاک نبی دی زیارت ہوسی بھائی

پہر جامہ جبہ پاک ہووے سب بستر پاک تمامی
جو ہک سوتے ہکوارہ ایہ سورۃ دشمن دے حق پڑھسی
جد کوئی مومن اجڑ دے وچہ اُچیاں بیٹھ الاوے
کو ضرر شیطانوں بچیا چاہے ہور صفائی دلدی
لقر پڑھے جو روز مبارک اده اصحاب نبی دا
زرد کپڑے پر لکھنا بھائی ہفتے دا دن تھیوے
واسطے دفع بلا ہور اپنی فتح جیکو چاہوے
بھی تن ہزار واراں ایہ سورۃ لہب جس مکائی
ہور اخلاص مبارک والی کون تعریف مکاوے
وچہ حدیث صحیح دے جیونکر حضرت نے فرمایا
ہک سوتے ہکوار پڑھے کو خفتاں بعد کھلو کے
باراں وار پڑھے کوئی مومن ہر ہر بعد نمازوں
بھی پڑھے وچہ بیماری کوئی پاک نبی فرماوے
جس دن خلقت حاضر ہوسی محشر دیوچہ ساری
اے محمد آخر والی سورت کوئی سناؤ
بھی پڑھکے ایہ اخلاص مبارک ابا بکر سناسی
اس وچہ صفت تساڈی اللہ ابا بکر کہے گا
دیکھو شان اخلاص پیاری آپ اللہ نوں ہوئی
مادیہ نزاوی نام ہک مومن فوت ہویا جد بھائی
یا نبی اللہ طرف تساندی بھیجیا ہے رب میں نوں
وچہ مدینے فوت ہویا ہے مادیا یار تساندا
چوداں سو فرشتے رب نے میرے سنگ چلائے

اپر کپڑے پاک رکھے گل تاں حاصل خوشنامی
گدے نہ غالب ہوسی اس پر بعد دعا جے کرسی
وال تمام بدن دے جتنے اجر حضوروں پاوے
کافروں قضا نہ ہووے مامی ایڈ عمل دی
ہور تیغ ہندی دے پاروں اسدا ہک تعویذ سنیدا
ساعت عطارد لکھ کر نقشہ ٹوپی اُپر سیووے
تاں بھی سٹ سٹ واراں سنوں ہر ہک روز الاوے
جے کسے مقدمے دیوچہ پھسیا پاوے ترت رہائی
جس وچہ ذات ثبوت اللہ دی سارا حال کہاوے
تن واراں جس پڑھی ایہ سورت کل قرآن مکایا
حکم مائی عقیں جیونکر جایا پاک گناہوں ہوکے
باہجہ حساب گناہ جے ہوون بخشے رب نیازوں
وانگ شہیداں رب دے فضلوں ایسی بخشش پاوے
کرن گے ارشاد نبی نوں آپ خداوند باری
ابا بکر نوں حضرت کہسن تسیں نعت بنائی
پڑھی چھوٹی کیوں ساریاں ملوں امر اللہ فرماسی
واہ واہ سچی بات تساڈی رب تھیں حکم ہووے گا
ہک ہور فضیلت اس سورۃ دی آکھ سناواں گوئی
جبرائیل نبی دے دل آیا لیکے حکم الٰہی
جو کجھ آیا حکم حضوروں آکھ سناواں تینوں
پڑھو جنازہ اُسدا جاکے ہویا حکم خدا دا
اُسدے گل جنازے کارن طرف تساندی آئے

اُسے وقت گئے پھر حضرت ذرہ دیر نہ لائی
جد پہتے کول میت دے سرور گرد ہویاں ہر پاسوں
پچھن اوہ محل پاک نبیؐ تھیں بہت تعجب آوے
ایہ آئے ملک جنازے کارن سرور نے فرمایا
پڑھیا جنازہ حضرت نے بھی خلقت جو سنگ آئی
بہت خاصیت اس سورۃ دی جے میں آکھ سناواں
صفت دی صفت مکادے کون ہے راز خلاصوں سارا
ماں پیو تے اولاد اللہ دی کافر گفت بتاندے
فلق مبارک دی ہن تینوں وسال حقیقت بھائی
دشمن بھی مغلوب ہمیشہ صحت مریضاں پاوے
آخر دی ہن سورت ہکو نام والنّاس ٹکایا
اپنے آپ نوں دم کرے یا سحر زدہ پر پاوے
آخر دی تن قل جو پڑھسی وچہ جمعے ست واری
ثابت سند تمام انہاندی تاں احوال سنائے
جیہدا انہیں اعتبار اوہ ویکھے جواہر خمسہ تائیں
کُیاں دی تفسیراں وچوں ویکھ خاصیتاں پایاں
جو کوئی شک رکھے وچہ انہاں کافر ہو کے مرسی
بہت خاصیت وچہ کتاباں راوی دین حوالے
جیکر ہور احوال تنہاندا اگے ٹورلے جاواں
ہر یک وا ہے شان گرامی خوبی کم بتائی
جے میں کھڑ وا ذکرا گیرے ہر یک ہوت سندا
اندک اندک حال سنائے دیکھ کتاباں وچوں

ہور نال کئی بندے لے گئے نال اپنے ہمراہی
ہو گئے لوگ حیران تمامی نہ کوئی سمجھ قیاسوں
ہر ہر پاسوں گرد ہوون دکھیا کوئی نہ جاوے
پڑھدا اسی اخلاص مبارک رب نے رحم کمایا
ست ست سو دی ملکاں نے ہور وصف آن بنائی
وچہ تمام کتاب نہ میوے تاں اِت توڑ لگاواں
جد آپ اللہ نے سفت بتائی خاکی کون بچارا
تاں ایہ سورت نازل ہوئی جادون شک ولاندے
پڑھے جو اسنوں حافظ تسدی ہوئی ذات الٰہی
ہر یک دکھوں اسد بتائیں اللہ آپ بچاوے
جس نے اک سو وار پڑھی اس سحروں بدن بچایا
جادو اس تے اثر نہ کرسی جو اسدا ورد کماوے
گناہ اُسدے سب دے جمعے تک بخشے رب غفاری
مت کوئی کہے اس دلوں بنا کے اتنے سخن رلائے
ہور وچہ حدیثاں بہت فضیلت سب اوہ لکھیاں ناہیں
اس شان مطابق میں عاجز نے کر تحریر سنایاں
بھی وچہ جھوٹھ رلانے والا دوزخ دے وچہ ہڑسی
پر شان بلند تے طاقت کم تی تھوڑے سخن سبھناں دے
تم تعریف نہ ہوسی ہرگز خوف عمر تئیں کھاواں
مت اتنی قدر دل توڑ لگاوے ولدی آس الٰہی
سبھناں دی تعریف وڈیری کم عمر وابندہ
کئی سخن بیان نہ ہویاں اس طبع دی زچوں

اِیڈگان نہ کرنا ہرگز لکھیاں اِس قیاسوں
اسوچ عیب نہ داخل ہوندا پاؤ کون بنا کے
ہیر حسین نثر تمامی میں خود نظم بنائے
اس قصیں ووہ نہ دخل میرا ہے مت کوئی شک ودھراوے
کون پاکی وچہ میل رلاوے جبدا شان گرامی
تعریف قرآن مبارک والی رب نے جدبتائی
واثم ور دکھایا جس نے پاوے فضل غفار دے
اوہ سارے ہیں مقام ستاراں جو حرکت بدلاسی
ول سورہ فاتحہ دیوچہ انعمتَ جبت آیا
بھی پندرہویں وچہ رکوع بقر دے پارہ اول بھائی
اس دے اپر زیر پڑھا ایہ بھی کفر پچھانوں
واں دوجے دے اپر پڑھنا زبر بہت خطائی
یُضاعِفُ بھی پارے نجے وچہ بقر دے آیا
عین دی زیر دل زبر پڑھکے تاں بھی کافر جاسو
رُسُلَ مُبَشِّرِیْنَ ہے ہور مُنْذِرِیْنَ آوے
اَنَّ اللّٰهَ بَرِیٓءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِیْنَ توبہ دیوچہ آیا
وَرَسُولُهٗ دے لام دے اُتے بھی جو زبر پڑھیسی
وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِیْنَ پندرہویں وچہ سپارے
اس ذال تے جو زبر الاوے تاں بھی کافر ہوسی
وَعَصٰٓى اٰدَمُ رَبَّهٗ دی بے مفتوح ہی بھائی
ستارہویں پارے دی اک آیت آیت یونس نے فرمایا
سورۃ انبیاء دیوچہ چھیواں گدہ رکوع ہتھ آوے

ایہ ہے خاص کلام اللہ دی رددیں مت وسواسوں
جو کوئی اسوچہ جھوٹھ رلاوے جاسی دین ونجا کے
جتنے ور مبارک ہیں کتاباں تھیں سب پائے
ہاں مسکین حقیر نمانا داغ ایسا لگ جائے
حرف ہکی دی صفت نہ تھیوے کرن جہان تمائی
خالق صفتی آپ ہویا پھر کی ساڈی وڈیائی
پر بعضے جائیں خوف کفر دا ڈر نہ اس آزار دل
سخت تنبیہ اس غفلت کولوں دہ کافر بنجاسی
اس تے دے اُتے پیش جو پڑھسی اس نے دین کھڑایا
اِبْرٰهِیْمَ رَبُّهٗ دی بے ثانی جو آئی
قَتَلَ دَاوٗدُ ہو بقر دے رکوع تیری وچہ جانوں
کافر ہوسی پڑھنے والا مت شک کرنا بھائی
چھتری دیکھ رکوع گدھکے اس اندر فرمایا
ہور نساء سورۃ دے تری ۲۳ وچہ رکوع ایہ پاسو
اس واک اے جو زبر پڑھسی اوہ بھی دین کھڑاوے
وَرَسُولُهٗ ہے اس دے اگے نیجی آیتوں پایا
کافر ہوکے دوزخ اندر ساری عمر سڑیسی
بنی اسرائیل رکوع دوجا ہے سنتوں یار پیارے
بھی ستویں وچہ رکوع طٰہٰ دے پڑھنے والا ردسی
جو کوئی اس نے پیش پڑھے گا پاوے قہر الٰہی
توں ہیں پاک خداوند عالم میں خود ظلم کمایا
کُنْتُ دی ہے تے مذموم ایہ مت کر زبر الاوے

رکوع یارہویں دی آیت ہے ہور وچہ شعرا دی ڈریو
ایویں کافر اسنوں جانو اوہ بھی گیا ایمانوں
بھی چوتھے وچہ رکوع فاطر دے آیا اسم ربانا
لفظ اللہ دی ھے دَ اتے جو کوئی پیش الاوے
بھی دوجے خاص رکوع صٰفّٰت دے خوف تینوں ہے بھائی
اس ذال اپر جو زبر پڑھسی کافر اسنوں جانوں
بَادِیُ الْمُصَوِّرُ حبت پارا دیکھ اٹھائی
اوہ بھی کافر بن جاندا ہے جلدی اس بریا یوں
بھی ہک حرف ہے حقّہ اندر سمجھو دیکھ نمونہ
ہمزہ خاطِئُونَ دا ہے جس نے پیش مدائی
ہور مزمل سورۃ دیوچہ ہوئے کفر خطا یوں
اس نون دے اتے زبر پڑھسا کفر بھی بریائی
فِي ظِلَالٍ وَعُيُونٍ دوجے وچہ رکوع دے
النّازعات ہور سورۃ دیکھو وچہ اسدے خود آیا
اَنْتَ مُنْذِرُ مَنْ يَخْشٰهَا ن نون ذکر بنا قال
ایہ ستاراں جائیں ہر مومن نوں کر لیناں یا ضروری
غفلت تھیں مت نیکیاں جاون پچھے قہر ربانا
علامت دس رموز تمامی اوہ بھی آکھ سناواں
پنج جایاں تے وقف بہتر میم نے طے ہور بھائی
میم لازم طے ہے مطلق جیم جائز بتلایا
صٓ مرخص بھی اس تے وقف اوے اقیف ٹھیراؤ
زے تے قاف ہور صلے بھائی کاف تے لام تمامی

لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِيْنَ مو ال تے زبر نہ پڑھی
مت کوئی شک رکھے اسو چہ اس دے سن کے حال بیانوں
اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ پڑھکے دیکھ نادانا
قہر ربانا نازل ہو کے اوہ کافر بن جاوے
فِيْهِمْ مُنْذِرِيْنَ ذال آیا جس جائی
تیجے وچہ رکوع حشر دے ہور یک جاگہ پچھانوں
وَمَكْسُوْرَةٍ زبر پڑھنا ڈاہڈی ہے گمراہی
معنی بہت تغیر کیتا اس نے اک خطا یوں
لَا يَاْكُلُهٗ دے بعد جو آیا اِلَّا الْخَاطِئُوْنَ
اس پر زبر پڑھنا کفر ہن توں مومن نامی
فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ پڑھنا فکر نگاہوں
ہور جیویں نکر مرسلات دے اندر جا خطر ندی آئی
جو ظے دے اتے زبر پڑھسی کافر اوہ مردود دے
دوجے خاص رکو کے اندر رب نے جو فرمایا
اس ذال تے زبر پڑھنا کفر میں تینوں سمجھاوا آن
اے ناظر کر غور وڈیرا چھوڑ اپنی مغروری
کیوں کافر بن کے دین ونجاؤ ملسی دوزخ جانا
پنج وقف پنج دا وصل اوے سنتوں ہیں بتاویں
ناں ے جیم تے صاد ہور قیف بے شک کرو نگر اکیہ
وقف جیم تے وصلوں بہتر صرنیاں خ فرمایا
پنج رموز جو وصل والے اوہ بھی سندے جاؤ
اب پنجاں اتے وصل کرنا ملسی شان گرامی

بعضے قیف تے وصل آکھن جیکر تھکے ناہیں
پہلے وقفی پنجاں اتے توڑن دم فرمایا
ہر آیت چھکنی چار الف تک مدسیاہ جو آئے
حرف باریک تے ہور سخت نرم تیرہ جتنے بتلاواں
ہمزہ بے ہور تے تے جیم بھی دال تے کاف جو ہیں
الف تے تے ہور خے یک ڈال بھی تے تے س تمامی
یاراں حرف ایہ نرم کرن گل بھی باریک ادا
انہاں تائیں نرم کچیوں بھی پر چارے آئے
ہور بین بیبنی دے وچہ چار حرف ایہ کرنے مگر باریک
مگر لام مقبل تسدے زبر یا پیش جے ہو
سخت اتے پڑھے تے غین ہور تیجا قاف بتایا
بھی پڑھ تے ہور باریک اوہ رے وچہ وقت دیکھیوے
جے رے ساکن تاں حرف ماقبل اسدا اکر اعتبار
اوہ زبر جو دوجے کلمے دے وچہ یا اوہ عرضی ہیں
ارہا تنتم ارہا جع مرصادن تین دلیل ایہ آیاں
جیکر رے تے وقف ہووے دیکھ ماقبل تائیں
جد حرف ماقبل اسدا ساکن جیکر ہے اوہ ہو
تاں اعتبار ماقبل تسدا زیر یا پیش اس آوے
کفر دی رے پر پڑھنی یکر دی باریک
جیکر ہووے رے تھیں پہلے حرف ساکن پر بھائی
یرملون اخفا اظہار جو ہیں ادغام پیارے
بہت کتابیں ذکر انہاں دا تاں میں لکھے ناہیں

یارہواں صلہ جتھے آوے اوہ بھی قف ٹھیرائیں
جیونکر آیت اتے آکے ٹھیرن شرط ٹھیرایا
بھی آیتاں اتے دم داکڈھناں مت کوئی لنگ جائے
حمڈے بناں اوہ بھی سُن توں میں تینوں سمجھاواں
انہاں چھیاں حرفاں نوں سخت ادا ہور بھی باریک کریں
شین تے قاف ہور واہے دو بھی یے آدجب نامی
خے ہور صاد بھی ضاد تے ظے نوں ایہ جو چار ابھرا
رے بے نوں وچہ سختی نرمی اف ہابین سدہائے
عین اتے لام ہور میم ہے جو تہانوں شریک
لام اوہ پڑھ جد زیر ایہ ہائی تاں باریک ہے تو
نرم باریک نہ کرنے ایہ تن وچہ ادا فرمایا
جے رہے مفتوح مضموم تاں پر مکسورہ باریک کچیوے
جے اس زبر یا پیش پڑھ الویں مکسور باریک شمارہ
یا حرف ہووے پڑھیے تھیں پچھے تاں بھی پر کریں
پڑھ پڑھے اِت تِن جایاں تے راویاں نے فرمایاں
جے زبر اس یا پیش پڑھ پڑھے زیر باریک الادیں
کرنی تاں بھی رے باریک جے حرف ہووے ہو رکو
پڑھ پڑھے جد زیر ماقبل تاں بھی باریک الادے
اس ہیے ساکن دی ویکھ مثال ہی خیرن جوں تحقیق
جیویں مصر قطر دے وچہ تاں بھی پر ایہا ئی
شد مد تھے بھی سکتے مخرج قاعدے گل ہور سارے
علم قرأت دے وچہ ویکھو شوق ہووے جس تائیں

ہر ہک پڑھنے والے اپر لازم خوف خطایوں
دیو جن پریاں انس فرشتے ہور حیوان مدامی
نال انہاندے لکھ لکھ ہر دی ہووے جان ازائیں
تائیں مکاوے کون تعریف مبارک ہے حد باہر حسابوں
حضرت موسیٰ جا کوہ طور پر سندے بات حقانی
شان قرآن مبارک والا کون توڑ لگاوے
وچہ نفلاں جو پڑھے کھلو کے سو نیکیاں ہر حرفوں
نماز بناں دس نیکیاں حاصل ہا ہیجہ وضو کو پڑھسی
ہور خزانی وچہ بتایا پڑھنا سننا بھائی
پڑھنے والے تاج مبارک محشر دیوچہ پاسن
جو کوئی مومن اپر زمین دے پڑھے قرآن زبانوں
ایسی لاٹ حسن دی مارے کیکچہ آکھ سناواں
اپر فلکاندے جلوہ اسد ایسی تاپش پاوے
بھی وچہ تفسیر حبیب محدث ہور بیان لیایا
ہک نیکی بقدر وساندے جو پڑھسی سو پاوے
مت کلمے نوں حرف بناؤ الٓمٓ کلمہ ہک تھائیں
دس الفوں دس لاموں نیکیاں دس ہور میم صوابوں
اس نیکی دا اعلیٰ درجہ سب نیکیاں تھیں جانوں
قرآنوں نیکیاں حاصل جیونکر پھل خوشبو دا کوئی
یا عنبر دی خوشبوئی وانگ جو آئے باہر حجابوں
جو باہجہ خوشبو دے پھل سال ایہ ہور نیکیاں دی بھائی
واہ واہ قسمت اس مومن دی روز قرآن جو پڑھدا

ہے فرقان کلام اللہ دی مت رودیں تریابوں
جے سبزی گلدن قلم بناون سیاہی آب تمامی
تاں بھی صفت قرآن نہ مکے روز قیامت
خلقت تھیں جیون شان اللہ دا اتویں قرآن کتابوں
ہن خاطر پاک نبیؐ دی گھر دیکھ کلام ربانی
جو پڑھسی اس کتنا درجہ عاجز ذکر سناوے
پنجاہ نیکیاں جو بیٹھ گذارے دیوے رب اس شرفوں
سا تھ وضو دے پنجیاں لمن ہک سنے جو کھڑسی
دوہاں وچہ برابر نیکیاں اس راوی فرمائی
مائی باپ بھی تاج پوشاکاں اس سبب دے لاسن
تنبو نور لگے اس جائی دیکھن ملک اسمانوں
بھادیں سورج گھر وچہ آوے اس اگے جیوں چہاواں
جے شمس قمر تے ملکاں تائیں ساری ہوش بھلاوے
ناے خود تعریف قرآنوں نظر میری وچہ آیا
ایہ حرفوں اس مومن تائیں نیکیاں رب پہچاوے
ایہ تن حرف اس پڑھنے کولوں ترے نیکیاں اس تائیں
الویں حرف تے کلمے اندر بہتا فرق حسابوں
تن مثال سناواں حدی پائے جو فرقانوں
ہور نیکیاں جو کرے ہزاراں نہ پاوے خوشبوئی
کو پڑھے قرآن اس مومن تائیں اتنا فیض صوابوں
ایہ خاص حدیثوں مسئلہ ثابت کرنا شک گمراہی
ہر ناغہ وچہ نہ ہووے جیکر نت تلاوت کردا

دیکھو شان قرآن مبارک پڑھنے والے تائیں
آدم روپ ایہ بن کے اول وچہ قبر دے جاوے
جو میت کولوں پچھن فرشتے آپ جواب بتاوے
جاندا ہو بھی غائب اس تھیں پیش حضور الٰہی
گور ہوے وسیع روشن اسدی ہور فراخ مدامی
کجھ تکلیف نہ پاوے مردہ بہت کرے دلداری
کہندا اوس حقیقت کون ایسا توں آیا
نام اللہ دے عرض گذاراں رہو میرے سنگ بھائی
نہ ہن جائیں ساتھے میرے تھیں سن فریاد ہماری
نہ مائی باپ اولاد قبیلیوں نظر میری توں آویں
پھر میت تائیں قرآن مبارک سارا حال بتاوے
کیوں ڈریں توں ملکاں کولوں میں ہاں ساتھی تیرا
نہ میں خویش قبیلہ تیرا نہ میں ملکاں نالوں
خویش قبیلیوں قوت کسدی تینوں دیکھن آوے
ہوئی انسانی صورت میری تیرے کارن بھائی
جب میرے مد اندر تدھ نے ساری عمر گذاری
بھی روز قیامت تیک ساتھی رہے کلام ربانا
کرو تلاوت نت اسدی جے چاہو امداد اس تھائیں
ایہ قرآن نبی دل تحفہ رب نے رحم چلایا
اس ہادی آن ہدایت دے کے ٹھیک سانوں سمجھایا
آیا خوشخبری آندی اس نے نیک پیغام سنایا
ہویا جو کجھ آدم توڑی سارا حال بتایا

دیندا بہت امداد قبر وچہ ساتھ کرے اس تھائیں
سوہنی شکل تمام نورانی آن سلام سناوے
ماپیو وانگوں حامی ہو کے بہت دلاسا پاوے
اللہ تھیں بخشا کے اسنوں پھر آوے اس جائی
فرشتیاں ناں وکیلاں وانگوں کہے جواب تمامی
قرآنوں بھی اوہ میت عاجز پچھے ایہ گل ساری
فرشتے مارن لگے مینوں تدھ نے آن بچایا
میں ڈراں مت مارن مینوں آکے ملک الٰہی
سوہنی شکل مبارک ہے سب کہڑی ذات تمہاری
شائد کوئی فرشتہ رہندا تاں ایہ شان دسیں
سوہنی خلق محبت کر کے ایہ جواب سناوے
ساری عمر رہاں سنگ تیرے ہن احوال ہن میرا
نہ میں بندہ خاکی حصہ نہ ہاں تیرے عیالوں
طاقت نہیں انسان ملک دی انھوں کون بچاوے
اسم قرآن مبارک میرا خاص کلام الٰہی
ہن حاضر رہساں پاس تیرے نت نہ کر گریہ زاری
لکھ مبارک پاک نبی نوں ملیا ایڈ خزانہ
جس نہ پڑھیا سنا دیکھنا لازم ہے اس تائیں
سوہنے دین محمدی کولوں امر منادن آیا
اگلے مذہباں سارایاں تائیں دور کراون آیا
دوزخ کولوں موڑ کے سانوں بہشت وداون آیا
ہور احوال قیامت تائیں بھی سمجھاون آیا

قہر الٰہی دور کرا کے جگ رحمت وچہ پایا
دین دنیا دے مطلب سارے وس ساڈے آیا

دوزخ دے وچہ دکھ ہمیشہ جنتاں حال وکھایا
خوش پیغام بہشتاں والا ہور سناون آیا

ایڈ احسان اس رب اپنے دا سال کل بھلایا
قرآن مبارک پاک نبیؐ تے ساڈے کارن آیا

صفت مکاون والی مغل طاقت تدہ نوں تل ہیں
ہن کلمہ طیب دی فضیلت لوکاں نوں سنائیں

حدیث شریف در فضیلت کلمہ طیب

یعنی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰہِ عَنْ عِبَادَۃَ ابْنِ الصَّامِتْ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَسَلَّمَ مَنْ شَہِدَ اَنْ لَّآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ وَاَنَّ مُحَمَّدًا رَّسُوْلُ اللّٰہِ حَرَّمَ اللّٰہُ عَلَیْہِ النَّارَ

غزل

عجب تیغ واری اے غافل دل چاک چاک کن
زنگ قدیم زسیقل پاک کن پاک کن

ہست بے نصیب ہمیشہ تند خوراک کن خوراک کن
چوں خاک باشی پیش ازاں تن خاک کن خاک کن

عبادۃ ابن صامت بتاوے ایہ حدیث نبیؐ دی
مسلم دے وچہ جا کے دیکھو جنہوں خواہش خورشیدی

جو کوئی خالص نیتوں دیسی دل تھیں ایہ گواہی
نہیں کوئی بندگی لائق دوجا باجھوں ذات الٰہی

ہے محمد برحق ریدا بھیجیا نبیؐ گرامی
اس گواہیوں دوزخ اس تے ہوسن حرام تمامی

کلمے دا جو لاتس اتے دروازکوئی پڑھدا
چار ہزار گناہ کبیرے رب معاف اس کروا

ہودن نہ پورے چار ہزار تاں جواسدے ہمسائے
انہاں تے ہور بخشے اللہ گھٹ جتنے جو آہے

ہور وچہ بہشت اس بندیوں ملے عجائب جائی
ہے کلمہ بھارا چودہ طبقوں غافلاں قدر گوائی

جو تک کے چیز عجائب مومن کلمہ پاک الاندا
ہر حرفوں اوہ جنت دے وچہ رکھ بلند ہک پاندا

لا الٰہ الا اللہ نوں پڑھے جے مومن کوئی
اسدیاں سطے جنت دے در کھلن رحمت ہوئی

محمدؐ رسول اللہ جاں اس تھیں بعد ملاوے
فجری بعد نمازوں پڑھے جو کلمہ طیب بھائی
کھلہ جاوے نور کلمیدا اپر اسمان ہر جائیں
یارب کھل گیا ایہ کلمہ ساڈی نظاں نہ کوئی
حکم ہووے پھر رب دی طرفوں نور کلمیدا اچاؤ
پہچاون بھی اسنے ایویں کلمہ کھل کھلوے
اسمان تہجے اپر پہچاؤ بھی لیجاون اسدے تائیں
کھلے جس اسمان تے ہوون اگوں ملک سوالی
پھر ہوندا حکم رب دی طرفوں اسنوں موڑ لیجاؤ
اسدا ہضم کرنے والا ول مومن دا پایا
لعل تائیں ایہ الٹی صدی لکھاں نال رلاون
کتھے ول اوہ روشن ایسا جس وچہ نور سماوے
جد لوح محفوظ بنی ہور قلم رب نے امر سنایا
پھر کیتا رب امر قلم نوں ہور رب حکم بتاواں
لکھن لگی قلم ربانی جو اسنوں فرمایا
بھی اس قلم مبارک تائیں پہت احکم الٰہی
کیکجھ لکھاں یارب بہاری مینوں اوہ بتلائیں
لکھن لگی جد اسم محمد پھٹ گئی جیب قلم دی
ستر ہزار ورہے پھر قلم رہی بیہوش اتھائیں
پھر سجدے وچہ پئی قلم ایسی وحشت آئی
بھی ندا قلم نوں ہوئی رب نے حکم سنایا
اگوں عرض قلم نے کیتی مینوں دس الٰہی

دوزخ دے دروازے اللہ سارے بند بناوے
اپر اول اسمان لیجاون اسنوں ملک الٰہی
کوئی تھاں نہ ملن ملکاں نوں روپاں دوہائیں
ہٹن نہ جاون بلد اکٹھے سانوں تنگی ہوئی
اپر اسمان دوجے دے کھڑکے سارے ملک پہچاؤ
پھر کل ملک سوالی ہوون حکم الٰہی ہووے
اوڑک ستاں تک پہچاون کلمہ ہیٹے ناہیں
کرسی تے ہور عرش دے تک رہندی جاگہ نہ خالی
جمع کرکے اسدے تائیں ول مومن دے پاؤ
اج اوہ مومن کتھے مغل ہور نہ آیا
جھوٹھ اُتے اج کلمہ پڑھکے کل عتبار کراون
لکھ افسوس اس غافل نوں جو اسدی قدر گواوے
لکھ اے قلم قیامت دے تک ہونا جو لکھوایا
لا الٰہ الا اللہ لکھ تینوں فرماواں
ستر ہزار ورہے گئے لکھدیاں تاں ونجہ توڑ رکایا
لکھ اے قلمے ہور اگیرے قلم نے عرض سنائی
محمد رسول اللہ توں لکھ کہیا رب سائیں
ہوش حواس بھلائے سارے چڑھی کانگ بھرم دی
بھی ست ہزار سال گمی جد ہوش آئی اتھائیں
ست ہزاراں سال لنگھائے وچہ سجدے ہک جائی
محمد رسول اللہ سب لکھ اسنوں فرمایا
باہجہ تیرے اوہ کون ہے جس نے ایڈی عظمت پائی

ایسا شان کمال نہایت کہڑی ذات سداوے
ہیں پر اتنی وحشت پائی اسدے نام نزرگے
اگوں جھڑک قلم نوں ہوئی اپنا آپ بچانا
اوہ محبوب میرا خود قلمیں ہیں اس ظاہر کرساں
کئی ہزار ستارہ بناساں خاطر اس پیارے
اس بحر یاروں اسم اپنے نوں ظاہر کرنا چاہیا
اس دی وحشت اپنے اسموں تاں تینوں وکھلائی
پھر لکھن لگی قلم الہی وحشت پا کے ہوہوں
یک لکھ تے ہور چھپ ہزار گل سال قلم نے لائے
اتنی عمر دیوچ مکارب دا ویکھ ارادہ
امت نبی دی ایہ عنایت ہویا ایہ درگاہوں
نہیں معبود کو باہجہ اس ذاتوں سوچ دیکھ گواہی
فرض پچھانوں اس کلمیدے تین بھی چار بتاون
بھی معنی کل کلمیدا جاننا فرض ترجیا بھائی
عمل ایسا ہووے بھائی سمجھے ذات یگانہ
ہور اِلّا اللہُ دی تے اخیر جیہ اسدی مقصد پاوے
جیویں اِلَّا اللہُ اوہ اللہ ہے خاص معبود ہمارا
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہُ میں تھیں سنو گواہی
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہُ جو خالق نام سداوے
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہُ اوہ ایسی ذات لاثانی
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہُ ایہ جس کم خداوے
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہُ جس نے آپ بنکالے

شامل اپنے نام سنگ جیدا توں خود آپ لکھاوے
یا موجود یا ہونا اسنے یا اوہ اول گذر گئے
اس دے نام ستایا تینوں مت کجھ غیر الانا
ہن ہر یک کولوں ہے پوشیدہ جو کہسی سو منساں
بھی اپنا نام تاں ظاہر کیتا ہر یک چیز بکاوے
لکھ نام اسدا سنگ اسم اپنے دے تاں تینوں فرمایا
مت توں اسدی شانوں ہاوے ہو جاوے بریائی
ستر ہزار ورہے ایہ لکھیا تاں مکا اس کونوں
تاں ہویا ختم تمامی کلمہ مت کوئی شک دہرائے
بھی اس زمیں تھیں اس قلم نوں کہندے بہت زیادہ
ایہ کلمہ طیب پڑھنے والا ہوسی پاک گناہوں
ہور ہے ثبوت پاک نبیؐ دی اوہ رسولؐ الہی
اول پڑھنا فرض ہکو اری ہور صحیح فرماون
ہور عمل کرنا معنی اتے چوتھا فرض ایہ بھائی
بھی برحق نبیؐ نوں جانے ہے رسولؐ ربانا
اس تھے دے وچ ضمیر تمامی اوہ رب کون سداوندا
وچ اخلاص مبارک آیا جیدا ذکر پیارا
اوہ واحد لاشریک کہاوے بے مانند الہی
یک کنی تھیں صورۃ دیکھو کیسے نقش بناوے
ساری خلق بنائی جس نے سمجھے راز نہانی
پانیاں دیوچ مچھلیاں کھاون پرندا اہدا ہواوے
جو خشک زمیں نوں چشمے کڈھکے خلقت نوں بکالے

لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ اوہ ایسی ذات کہاوے
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ بارش جو برساندا
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ غالب قدرت جس دی
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ سبزی جو اوگھاوے
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ اوہ سورج جس بنایا
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ جس دا ہور نہ ساتھی
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ جو واحد ذات ربانا
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ اوہ جس رحم کمایا
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو بھیجیا نبیؐ گرامی
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو آیا طرف ہماری
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو سچا نبیؐ الٰہی
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو وچہ معراج سدہائے
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو بنکے مرسل آیا
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو شافیؐ روز حشر دا
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ اوہ جس پیغمبری پائی
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو دوست رب بنائے
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو دردی ایڈ ہمارا
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو کلمے وچہ تائے
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو اسنے دین دوہایا
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو آدم دی اولادوں
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو واقف ہر یک تائیں
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ جو ہر جا شاہ کہا گئے

جس آتش بند کیتی وچہ پتھراں کون بیان سناوے
ہر ہر کموں قدرت دیسے کوئی نہ سمجھ پاندا
اوّل آخر ظاہر باطن ذات ہمیشہ قدی
دانے وچوں کڈھ انگوری کیونکہ پھل لگاوے
مغرب روز پہچاوے جسنوں بھیت کسی نہ پایا
نہ کوئی خویش وھیاں پتر نہ اسنوں ہماتی
دی جس قدرت اپنی کرکے خلق بھانا
مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ دا سانوں دین سکھایا
جس نے ایڈ حمایت کرکے تھمی خلق تمامی
امت کارن جاکے دیکھو بہت کیتی جس زاری
خاطر اسدی رب ہمیرنے کل جہان بنائی
فرشتیاں آں تعظیم گذاری حوراں زیور لائے
کل جہاناں نوں جس نبی دا رب نے شان دکھایا
اوڈکیں آس دن مومن سارا ایڈ نبیؐ سر گروائے
اُسدی اُمت ساریاں نالوں پاسن مہر الٰہی
اپنے کول بہا کے جسنوں اتنے سخن سنائے
نماز گھٹائی روزے کرگے امت دا کجہ چارا
وچہ قرآن مبارک ایویں ہر جا سنگ رلاوے
جس دن رتبے ظاہر کیتے آکے کفر گوایا
نہ کوئی ہویا نہ کو ہوسی ایسا ہور نبیاں دوں
بولن کل حیوان پرند جسدی صفت ثنائیں
اوّل آخر دی سلطانی کل را دی فرما گئے

محمدؐ رسول اللہ جس سچی بات سنائی
دیکھو گل حدیث مبارک ساری خبر تنائی

مناجات بدرگاہِ مجیب الدعوات و قاضی الحاجات

یارب عرض سُنیں اس خاطر ہاں میں بہت نمانا
پڑہاں جد ثبت تھیں ہووے میرا ورد روانا

توں ہے بخشنہارا الٰہی رحم کریں میں تائیں
جان کندن وچہ اس عاجز نوں کلمہ پاک دلائیں

حکم تیرے تھیں بچیا جاواں بھی اسوقت شیطانوں
گور فراخ تے روشن ہووے دئیں امداد قرآنوں

بچائیں عذاب قبر دے کولوں میری جند نمانی
محشر دیوچہ خوف نہ ہووے ملے صراط آسانی

لحاظ قرآن مبارک دی ہو رحم تیرا ایں چاہواں
جو جو ہیں مصیبت اگے امن اناں تھیں پاواں

میں رکھی پاک کلام تساڈی اپنے پیش وسیلہ
اس وسیلے باہجوں یارب میرا نہیں ہور حیلہ

تاں تعریف مبارک لکھیاں ہاں میں بہت گناہی
امید قوی ہے ہر یک نعتوں کر توں رحم الٰہی

قیامت دے تک اس عاجز پر اپنا فضل کمائیں
گرمائیں بھی بدن مسافر کرکے رحم بچائیں

مقام محمود دوں سایہ اوس دن اس عاجز تے پائیں
اس گرمی دی حرکت یارب مینوں نہ دکھائیں

پیٹ مچھی دے اندر رکھیا سالم یونسؑ جیویں
قیامت دے تک میں بھی منگاں رحم ستاں تھیں الویں

ملے قرآن قبر دے اندر شوق اسد یوچہ تھیواں
ہن ذکر زبان تساڈی آکھے جتنی عمر میں جیواں

شفاعت نبیؐ دی پاواں میں بھی حوض کوثر دا پانی
ہووے دیدار نصیب تساندا وچہ بہشت لاثانی

باہجہ حسابوں بے گناہ گل نیکی مول نہ ہوئی
پر توستار رحیم ہے اتنا جیدی حد نہ کوئی

جنہانوں توں رکھیں اوہ خود بچن ہر بہانے
جیویں سلامت جند رو بچوں نکلن گھن نمانے

توں ستار کہاویں یارب میں پر عیب گناہی
میں ہاں سگ اصحاب کہفا نداتوں غفران الٰہی

بخشیں ایہ گناہ تمل میرے ہو واں پاک قصوروں
اس تھیں لبد ہدایت پاواں ساری گل حضوروں

ابوبکرؓ صدیق صاحب نوں جیویں ہدایت ہوئی
مت پوچھیندا اوہ مومن کیتا جرم نہ رہیا کوئی

یارب عرض منگاں ہے رتیں تھیں زینت اسدی چاہواں
مومن سارے پڑھن محبتوں میں نت فیض اٹھاواں

نالے اثر دلانوں ہووے پڑھنے والیاں تائیں
بھی جو سننے والے جتنے اسدی حب لگائیں

پائیں یمن کتاب میری وچہ تینوں قوت ساری | عاجز کنوں توں بنوائیں موتی ایڈ پیاری

خاتمہ کتاب ھذا

نہ سی شوق مینوں وچہ ویکے شعر کرن دی کائی
پڑھنے سننے والے پایو پہ دے ویکھ خطا یوں
ہر انسان خطا نسیا نوں حضرت نے فرمایا
ایویں بیت اساں تھیں ہوسن بن خطاوے کوئی
بریاں دے پر نیکاں پار دل جاسی رحم کمایا
شنیدم کہ در روز امید و بیم
مشکل شعر بناون بھائی ایہہ بھی کار سبتی
خضر استاد پڑھاوے جسنوں شاعر اسنوں کہندے
چھیڑ پاندیوچہ لبھنے شاعر غوطے مار نہاون
جو بن رازوں بیت بنا کے کسی آکھ سناندے
چھوٹی ڈچھی کیاندیوچہ بھیڑنا کم سو کھلا
خون ولیدا کڈھ کے شاعر تاں پھر شکل بناون
جگر ویوچہ نشتر ویکے کڈھن لہو مدامی
تاں موتیاں ندہار سب بن کے وچہ ملکاں ندچاندے
میں نہ داخل شاعراں اندر کیوں کراں مغروری
شاعر سوجا کہے میں نابینا کی طاقت سنگ ٹرنا
جے میں آکھاں بیت چنگے گل بنی جزیاری
تاں بارہ درم یوسفؑ دی قیمت ہوئی اس زمانے
جیویں لعل گھار کسینوں گدھا ہک پرایا

پر رحمت دی اُمید ہر بیتوں جے رب آس پہچایا
سیکڑیاں تھیں کوئی بندہ ہوسی بن بر پایوں
پر بندے نیک جو ویکھ خطائیں چاہندے پردایا
پر ہک چنگے نوں دیکھ کہ میری کرے نہ غیبت جوئی
جیویں شیخ سعدی فرماوے بوستاں دیوچہ آیا
بداں را بہ نیکاں بہ بخشد کریم
تاں چنگے ہدا ول اتے میرا رحم ہووے جیدری
پر ہووے رمزوں شعر نہ خالی تاں اہی دفتر بھندے
عارف لوک سمندراں وچوں موتیاں کڈھ لیاون
اوہ چھیریاں دے وچہ مارن تاریاں تھیں نس جاندے
نہنگ سمندروں کڈسنی شکل جوئی کم آولا
جیونکر آدم دم تھیں بن کے شکموں باہر آدل
اس رت کولوں گل مصر بہندے ایہہ شعر تمامی
کیمیا گر شناخت والے قدر انہاندی پاندے
نال شمعے شمع عاجز نہیں پاندا منظوری
گدکو نجاں نال برابر سنیا ہور پرندے اُڈنا
کون بیگانے منتوں روندا پرائی ہمشیں نکاری
جے ہیرے وال دی قیمت پچھو پاندے نبی زبانے
اوس احمق نے قدر گوا کے کھوتے دی گول پایا

سونا کچ برابر دووین جنہاں پرکھ نہ کائی
ناقص شعر تے تحفہ بھارا قدر رکھی جس پائی
اسم رحیم الدین مبارک بندہ صورت بدر نسائی
ملت ابراہیم نبی دی رستہ پاک نبیؐ دا
الف دے سنگ حب ہمیشہ لام نے لاگت لائی
میں ایہ باغ بنایا سارا اس نے آب لگایا
افضل ذکر جسدے اندر ساری بات حقیقی
آب حیات دے حوضوں کال باغ میرے وچ پایا
کاتب نوں سب معلم حالت اس نے فیض اٹھایا
رحمت واحد پانی ملیا اس نے مشک بھرائی
اسم رحیم الدین کمل ہویا رحم اسے وچ آیا
صابن سچے نال رہندی میل بدندی بھائی
انشاء اللہ باغ فرقانوں جو کھاسی یک دانہ
محنت کرنی ایسی بھائی ہوں فیض ہزاراں
نالے اس تھیں فیض ملاقی ہووے ہو یک تائیں
باراں سو اٹھانویں وچ اسد شاخ لگایاں
ہریک شاخوں ملیا آکے پانی آبحیاتوں
مالی نوں کوئی یاد کریو جس محنت ایڈ اٹھائی
جسدے وچ بزرگ کامل باہجہ حسابوں رہندے
خاص مقام اس دار فناہ دا جیہنے چند گذارا
ڈھائی ٹرا کل رستہ شہر دل پربت جانب جانا
اصلی وطن نہیں ایہ میرا ہو گیا گجہ دنا دا

سونے کولوں منگے بہتر بیش ناداں سودائی
جیونکہ ہوندی نشا ہاندیتا تیں لعلاندی آگاہی
منہ شمس وجود قمر تھیں وانگ شمشاد جوانی
امام حنیفے والے مذہب واہ واہ نیک عقیدہ
جھے نے آن ہدایت وے کے اپنی شکل دکھائی
کوثر دائیں چشمہ کڈھیا اس تقسیم کرایا
عین عنایتوں کڈھیاں نہراں وچہ غیر دقیقی
خضر نبی دیوانگوں پیکے پایو فیض لاثانی
باغ فرقانی نکھ کے جس نے سارا توڑ لگایا
مصنف عاجز کولوں پچھکے اندر نہر لگائی
ماہ لبا کھول مدت ملی اس نکھار پھلاندا اچایا
جیہنے دھوتا اندر سارا تاں ملدی روشنائی
جیکر اس تقین کیتا جاسی روگ پرانہ
باغ لگائے اوہ جس اتے رہے ہمیش بہاراں
وچہ شاخ شگوفے کل قسماندے کھاون دل ہوائیں
اوہ چار سو ہور چھیاسی ہوون جد میزان بنایا
وانگ خضر دے عمرانہاندی مت دوہے اس فرقانوں
وطن مصنف عاجز دا ہے پنج سو ستر بھائی
ہور نظیر بہشت اسنوں وچہ دنیا دے کہندے
لار علاقہ اسدے اندر ہاڑی ہنڈ ہمارا
ہور نام وطن دا اول لکھیا اس تھیں مطلب پانا
بہت براوری رہنے آندی شہر گجرات اساندا

۴۵

ہک ہزار تے ترن سو سالوں وده پنجتالی ہیں
رکھیا ہیں جد ہا مبارک سارے لعں پر وگے
اٹھتری سالاں عمر عاجز دی ہو یا رحم الٰہی
باغ فرقانی ختم ہو یا ہن عرض منو ہک میری
فاتحہ تے اخلاص مبارک پڑھ کے رحم کمانا

اج ہجر مقدس پاک نبی دی عالم دینی کہن
یاد آئی پھر درج کیتی وچہ اپنی عمر دے
وچہ روز معراج ستیویں رجب رنج توڑ لگائی
جو کوئی پڑھسی اسنوں بندہ بہت مروت تیری
خبر لگی جد موت میری مینوں خرچ پہنچانا

غزل اردو در فریاد روح ۔ من تصنیف مولوی مغل

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

راز ازل کیا تکرار تھا
اب غافل ہو رہا ہے
اَلَسۡتُ بِرَبِّکُمۡ خطاب ہوا
کب وعدے پر رہا ہے
دیکھو اللہ کا جو اقرار تھا
ہمیشہ قائم وہ رہا ہے
بت میں روح کو رب جب پاتا تھا
کر اکے وعدہ وچ رہا ہے
روح بت میں جب مسرور ہوا
وعدہ رب کا ہو رہا ہے
تب اللہ نے کہا اے غافل
جو ہوتا تھا ہو رہا ہے
جب روح نے سنا یہ خطاب
جفا آپ جب کر رہا ہے

سجده ہمیش تجھ کا اقرار تھا
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
ربی نہیں شک تجھ سے جواب ہوا
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
کڈھنا روح کے ساتھ تکرار تھا
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
ہرگز بت میں روح نہ جاتا تھا
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
اس حکم سے تب معذور ہوا
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
اپنا وعدہ نہ کرتا ہوں باطل
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
رو رو کے ہوا بے تاب
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے

یا رب ایسا ہوا میں غافل
کیا وعدہ ہو رہا ہے
بندہ بہت تیری فریاد ہے
کیوں غافل ہو رہا ہے
نت بندہ توں بدچال ہے
دائم حرص میں بند رہا ہے
وقت نزع کے لئے مسافر
جب وعدہ ہو رہا ہے
بندہ کہتا ہے ائے آفت
مجھ پر تجھ کا خوف رہا ہے
موت اس کو کہے ائے غافل
کر اکے تو وعدہ رہا ہے
بندہ سنتا ہے جب احوال
بچنا مشکل ہو رہا ہے
موت آتی ہے وہاں سے
حکم الٰہی ہو رہا ہے
بندہ ہوتا ہے جب لاچار
امر جدائی کا ہو رہا ہے
روح کو لے جاتے میں قندیل میں
بندہ باتوں سے رہا ہے
بت کو کہتا ہے روح آخر کار
عیاں باقی سب رہا ہے

اپنی جان کا ہوا قاتل
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
اوڑک خاک تیری بنیاد ہے
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
اپنے نفس کا توں پائمال ہے
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
موت ہو جاتی ہے حاضر
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
تو کہاں سے آئی ہے شامت
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
ہوا میں حکم سے داخل
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
منہ پھیر لیتا ہے فی الحال
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
کیسے لگے تو کہاں سے
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
تب روتا ہے وہ وار و وار
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
بت رہتا ہے حال ذلیل میں
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
میں چھوڑ چلیا ہوں تجھ کو یار
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے

ہمارا ساتھ ہوا آج باطل
ظلم میں خود کر رہا ہے
روح روتا اور ٹک جاتا ہے
کیسا خالی اب رہا ہے۔
کر لیتے ہیں اسکو بند یوان
تنہا خاکوں اب خاکی ہو رہا ہے
روح روتا ہے تب زار وزار
دیکھو ساتھی جست رہا ہے
افسوس آتی ہے سجن کی
یار تجھ سے حسرت رہا ہے
جمعہ کی شب ملتی ہے اجازت
ماس ہڈیوں سے گر رہا ہے
بُت کو دیکھتا ہے جب برباد
کیوں باتوں سے رہا ہے
اے دوست تو تھا تب میرا غمخوار
خاموش تجھ سے ہو رہا ہے
ہمیشہ کا ہوں اے یار ساتھی
کہاں مجھ سے تو رہا ہے
کیا تھا دنیا میں جو افعال
غضب خدائی پھٹ رہا ہے
بُت کی جب دیکھتا ہے بنیاد
جو جیا تی میں پھر رہا ہے

پہلے روز کا ہوا میں غافل
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
بدن خاک تیرا نت پاتا ہے
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
بُت ہو جاتا ہے ویران
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
یا رب دی اجازت ہکو ار
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
لا خوشبو اس وطن کی۔
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
جا دیکھتا ہے بُت کی ندامت
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
روح روتا ہے کر فریاد
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
اب گرتا نہیں باتیں کیوں گھوار
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
کریں للہ عاجزہ کے ساتھ باتیں
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
ہوا اس شامت سے بدحال
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
آن جگھوں میں کرتا ہے فریاد
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے

تھا ان جگہوں میں سجن
اب عاجز ہو رہا ہے
یارب دکھا مجھ کو وہ وطن
کیا جدائی کر رہا ہے
خداوند کروں فریاد وزاری
دائم مجھ پر غم رہا ہے
ایسی کرتا ہے روح پکاری
جب زندگی میں پھر رہا ہے
پھر دیکھتا ہے عیال کو
سب مجھ سے رہا ہے
خویشوں سے مانگتا ہے سرانجام
ورثہ ہم سے یہ رہا ہے
فرشتے لیجاتے ہیں آسے پھیر کر
حکم حضور وں آ رہا ہے
روح روتا ہے آہیں مار کے
دیکھوں یا رب اب یہاں رہا ہے
میں جاتا ہوں کس مکاں میں
افسوس مجھ کو یہ رہا ہے
بندہ او ٹرک تیرا یہ حال ہے
جفا تدہ سے ہو رہا ہے
نہ ہو ہرگنہ تو غافل
وعدہ آپ جب کہ رہا ہے

کیا اس کو زمین میں دفن
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
دیکھوں اس دوست کا بدن
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
ملا مجھ کو وہ جھنڈڑی ہماری
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
آن جگہوں زاری ہزاراں
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
رکھا کس نے میرے مال کو
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
دینا ہے ہم کو کچھ خدا کے نام
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
عاجز مجرم کی طرح گھسیٹ کر
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
دکھاؤ دوست بھی لیجائے گے
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
سجن رہا اس جہان میں
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
کیوں غافل دچہ جنجال ہے
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
ہمیشہ سستی میں شامل
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے

بدن کیجے گا توں مشکل حال
کیوں حرص بند رہا ہے
مصیبت بہت تجھے ہے غافلا
سامان تجھ کا ہو رہا ہے
کچھ خرید لے اس بازار سے
عاجز مغل یہ کہہ رہا ہے

اور نہیں ہے تیرا کچھ مال
کڈھیں مجھ کو اس روح نے کہا ہے
گیا چل تیرا سب قافلہ
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے
ملے گی چیز نہ کوئی ہزار سے
کڈھیں مجھکو اس روح نے کہا ہے

مدح بے نظیر ازتصنیف مولوی محمد مغل در تعریف غوث الاعظم محبوب سبحانی

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

دیہہ توفیق الٰہی میتوں طلب و لیدے پاواں
ہو یا میں گناہوں گندہ یا رب بخش تین پا کی
پیر صاحب جس مائی دی کڈھی جنج دریاؤں
تاں پھڑیا ایہ قصد مبارک حاجت ولدی آہی
سمندر وچوں اس مائی نے جیوں جنج کڈھائی
قدرت غالب یا رب تیری راز کسے نہ پائے
قیامت وچہ سہل تسانوں خلقت پھر اٹھائی
کی ہے مشکل پیش تساندے جہڑی عرض ہماری
باراں سال دے میت تدھ نے کیویں پھر جوائے
وسیلہ جس نے پاک نبیؐ نوں اپنے پیش بنایا
طفیل محمدؐ سرور دے رب رونق کیڈ لگائی
ہو رچارے یار نبیؐ صاحب دے چوہاں کوٹاں دی لوئی
ہک پیر بغداد والا جس نے کیتے شان دکھائے

مدح غوث الاعظم والی لکھ کے فیض اٹھاواں
پائیں زبان میری دے اندر رنگ فلا و چالاکی
اوہ حکائیت توڑ لگاواں کرتوں رحم درگاہوں
توں وانگہ مینا محرم دلدا پا منظور الٰہی
ایویں میں بھی ہاں فریادی جے تیں آس پہچائی
کیویں کلمہ کن فرما کے چوداں طبق بنائے
نطفے تھیں انسان بنادیں قادر ذات ربانی
توں ہی امید میری ایہ اللہ کرتوں رحم ستاری
خاطر آل نبیؐ صاحب دی کیڈ احسان کمائے
دوہاں جہاناں اندر اس نے سارا مطلب پایا
برگزیدہ آل نبیؑ دی تاں کرہمت دوہانی
بھی حسنؓ حسینؓ اماماں وانگوں ہوسی ہور نہ کوئی
کئی میت خاطر اسدی رب نے پھیر جوائے

جیونکر ڈبی جنج مائی دی ایسا ترس گمایا
واہ واہ قسمت اس مائی دی ملیا آ جیا توں
ایسا پیر اوہ کامل جس نے روندا دل ہسایا
ڈبی جنج ہور کڈھی کیونکر میں تھیں سنو حوالہ
آپے بڈھی دا اک پتر ناطہ اُس کر ایا
شادی دا سامان بنا کے اس نے کاج رچائے
بندے آن اکٹھے کیتے جاون جنج بنا کے
سی دریا اک رستے اندر اس تھیں پار سدہائے
جا ناسی جت لڑکے راتیں جا بہتے اس جائی
نقارے ہور شدیانے وجن جیویں کونج پکاراں
قسمو قسم پوشاکاں چمکن بلجے ڈھول وجائے
قدرت ویکھ خداوند والی ہویا نہ وال خوشی تھیں
تن تے جد پہتے آکے ویکھن کشتیاں تائیں
بیڑی اپر بہال تمام اس توری چا اتھاؤں
وچکار سمندر دے جد پہتے جوش بدل نے پایا
گھمن گھیر اندر رب بیڑی آن پھسائی
دلیعن لوک تماشے کشتی ادڑک ہو گئے فانی
پچھے ماڈکے ہردم جنج نے دیر لگائی
اس پاسوں کوئی آدے بندہ اسنوں وڈربلاوے
جیونکر پتراں دیر لگائی کہے اوہ نہی رہاتا
تیویں تڑنے دل مائی دا اٹھ اٹھ راہ دل ویکھے
ہر کسی نوں پئی بلاوے جو آون اس پاسوں

باراں سالاں پچھوں اس نے بیڑہ آن کڈھایا
ہور خضرؑ دا انگوں پیر مبارک اعلیٰ ذات صفاتوں
بلبل تائیں نند یوسفؑ دی سوہنا پھل ملایا
جیویں مصنف لکھ گئے پہلوں حال کرہ متوالہ
قدرت ویکھو رب میر دی راز کسے نہ پایا
پتر نوں پوشاک پہنائی بہت اناج پکائے
لڑکی دے دل ٹوردے پھر کئی جہیز پوائے
جیویں پھل گلزاراں سندے ایسی جنج سوہائے
عقد پڑھایا لڑکی نوں فجری کرکے ودہائی
کبوتراں وانگ ناز دکھاون ستاں کہیں نرال
جیویں شداد بہشت بنایا کئی نقش لگائے
اگے پانی جو دریاؤں چڑھنا پیا آہے تھیں
کہندے کشتیاں ٹکی نوں ساتوں پار لنگھائیں
بیڑی سالم کیونکر پہنچے ہیں جد امر الٰہوں
ایسی سخت ہوا جھلی اس بیڑا مار ونجایا
کوئی چارہ اپیش نہ چلے جتنی ہمت لائی
جنج سنے اوہ پتر مائی دا ڈب مویا وچہ پانی
پر متیاں نوں تن ملاوے جندی آس کائی
وانگ یعقوبؑ پیغمبر تک راہ دل پئی گھبراوے
اٹھ اٹھ بیٹھے راہ دل ویکھے یوسف نے نہیں آنا
تقدیر اگے کی چارہ مغل جو راز ازل دے دیکھے
پچھ پچھ کرے دلیل ہزاراں جی گھبرادسواسوں

اوڑک نیر جگر دے اندر کسے آکھ لگائی
دیکھی رنج تیری کی آکھاں تجھ نہ ہیں تھیں آئی
اوہ مر گئے جتنے ہین ہندے رہ وچ انھوں آکے
اچن چیت ہوا جھلی اس بیڑا مار ونجایا
جتنی حالت بیتی سی کل مائی نوں ذکر سنایا
سہن محال جدائی دل وچہ لگی آن کٹاری
پیگیا آن فراق سجن دا رو رو کے فرمائے
گھر تھیں یں رخصت کرکے ایڈ طوفان اٹھایا
پنجرے وچوں طوطا کڈھ کے رو رو ماراں آہیں
ماروندی توں چھڈ نہ جائیں جلدی آن بلاؤ
وچہ طوفان غما ندے ہردم رو رو کراں دوہائیاں
خبر نہیں توں ہیں تھیں ہن کہے کس ولائت جاسی
اس پیارے والی مینوں کوئی گل سناؤ
یارب نور گیا اڈ چشموں پھیر مڑ کے کد پاواں
کس وطن جا کے ٹوراں کی تدبیر بناواں
ایویں رو رو سوز سناوے ہر دم ہی فراقوں
جد آخر خوشی معلم ہوندی روندا کون اس غموں
یوسفؑ دی جد خبر ہوندی بندا شاہ مصر دا
ہوندی سارہ بی بی نوں مرنا ابراہیم نگینے
کد بڈھی نے اتنا رونا ہوندی ایڈ آگاہی
رووے تے کرلاوے ہر دم ہور خیال نہ کوئی
پیر صاحب نوں رو رو کو کے پی سنور سناوے

جیونکر حالت یوسفؑ والی بھایاں آن سنائی
انہاں اپر رب ڈاڈھے نے بہت قبضے پائے
ڈوب دتے سمندر دیوچہ قہر اللہ نے پا کے
جنج سنے سب کاج تمہارا وچہ ندی دے پایا
وانگ یعقوبؑ پیغمبر اسنوں پورا داغ لگایا
باراں سال فغان پکارے ہوئی ایسی دکھیاری
اوہ فرزند گیا گم اللہ مینوں کون ملاوے
بھلی بختوں ہاری کملی ایسا لعل کھڑایا
پھر نہ پوسی ہتھ میرے وچہ روز قیامت تائیں
پھٹ جائیگا دل مائی دا جیکر دیر لگاؤ
راہ تیرا نت مائی دیکھے سڑ چشماں ہن گیاں
اس وطن دا نام نمائی نوں مڑ کے کون سناسی
کیوں نہیں حال بناندے نو کو اکھیاں نال دکھاؤ
پانی رو ہڑ لیجاسی کتھے کسنوں حال سناواں
اس ندی وچہ روہڑ الہی تاں ہیں طلب پاواں
جیویں پر وانہ اگ دے اندر ول گیا جل داغوں
پہلے رووں غم جے پیتہ اس خورشیدے کنوں
تاں رو رو کے یعقوبؑ پیغمبر تھیوے گیوں آزردہ
کر دے کد پھیر خوشی محمدؐ اندر جنگ مدینے
اوڑک جنج میریوں کڈھے خاطر پیر الٰہی
یار ہویں وچہ نقصان ہویا کجہ جنج کہندی تاں موئی ہے
بیشک میں تھیں ہوئی بے ادبی ویلا ہتھ نہ آوے

مہندی بخش خطائی بیڑا پے گئی اڈّ خواری
یارہویں وچہ نقصان کیتا ایں آہے محبوب غفاری
میرا کوئی دس نہ چلے تیرا سخن پیارا
ایں بھی نت پکاراں تینوں مغل بھی نت پکارے
آکے دیکھو حال تمامی کہی غماں جند جالی ہے
عالم سارا تیرے اگے جیویں ہک چھوٹی نتھالی ہے
پاک نبی دے باغوں سنیا توں مبارک ڈالی ہے
یا پیرا اکر معاف تقصیر ودہ میں تھیں کون سوالی ہے
جے توں آکھیں رب اپنے نوں توں سردار گرامی ہے
میں نوں رونا ہردم حضرت تینوں خوشی مدامی ہے
مکادے کون تعریف تیری توں سید خاص جیلانی ہے
ساری خلقت تاریاں نوں انگوں تو خورشید اسمانی ہے
بہر خدا دے اس عاجز پر رب تھیں رحم کرانی ہے
کئی خلقت دے دکھ ونجائے توں طبیب لاثانی ہے
کجھ میرا نہ کسے گوایا تیں ایہہ رحم کرانی ہے
سنی تعریف تساں نوں کہندے دو جگدی سلطانی ہے
ایویں روکے رات ونجے اوہ غمد یوچہ درماندی
ہو گئی بہت لاچار ہُن مغل تدھ نے نہیں کمانا
خبر کرداس حالت تھیں تد جاوے روگ بڈھی دا
جیوں اوہ ہرنی پھاہ وچہ رب نے ایہی آن پھسائی
پاک محمد سرور عالم کول ہرنی جیوں آتے
غوث الاعظم نوں کسے آکے ہکدن بات جتائی

کی تدبیر بناواں میں ہُن رونا عمر ساری
ہتھوں نعل کھڑایا تائیں ایسی کرہوں ہاری
منگ حضوروں جنج میر ہنویں دلبند ملے ہمارا
کیہوں نہیں لیندے سار اساڈی ہاں غم کھاندا مارے
میرے جیہا لاچار نہ پیرا تینوں بہت کمال ہے
بہشت تیرا سیر مدامی توں جنت دا مالی ہے
تینوں شان وتا اس رب نے دو جگدا والی ہے
توں محبوب الٰہی تیرا شان بلند ہو رعالی ہے
ہک گھڑی وچہ زندے ہو دن جو موئی خلق تمامی ہے
کل جہاں تے سایہ تیرا توں مشہور ہو نامی ہے
تیرا قرب حضوروں پیرا تو درویش حقانی ہے
عرض کرو یا پیر گرامی ہوگئی جان نمانی ہے
سمندر تھیں اوہ بیڑی کڈھی تینوں کہن آسانی ہے
میں بیمار چروکی پیرا گئی ہن ہار جوانی ہے
ایسی شافی کوئی نہ دوجا مگر رسول رحمانی ہے
اس یقینوں روداں حضرت مینوں کہن دیوانی ہے
باراں سال گذشتہ ہوئے روز نیاز پکاندی
وچہ بغداد شتابی جا کے پیر صاحب بلانا
یوسف وانگ ملے مڑ دلبند بنے سب خوشیدا
ہُن غوث الاعظم باہجوں آگے دیوے کون رہائی
بھاہی وچوں کڈھ کے سنوں ووب ہک ملائے
جو کجھ حال حقیقت ہیسی ساری گل سنائی

یا حضرت ہک عورت دیکھی آہیں فراقوں مارے
صدقے نام تساڈے دولت دیکھے ہوئی دیوانی
رو رو پٹی کر لاوے ہر دم ہور خیال نہ کوئی
بلاوے نت تساڈوں حضرت سوال اللہ دے پاندی
سنیا جس دم پیر صاحب نے دیکھو شان گرامی
کہن مریداں نوں اٹھ چلو کریئے نمسکارت جاکے
ہو گئے ترت روانہ اٹھ کے جاگی بھاگ بڈھیندی
جیونکر روز قیامت دیوچ رس کے حضرت جاسن
بے دریاؤں پار سدھائے کل مریداں تائیں
دل طوفان غماں وچہ گھڑیا بیٹھی عاجز ہو کے
پچھیا پیر صاحب نے جا کے کیوں روویں توں مائی
کیوں توں اتنے سوز سناویں پائی اڈ لاچاری
کجھ جواب نہ دیندی اگوں رو رو نیر چلاوے
کجھ حال سناواں دبیراں ہاں بہت نمانی
کارن پیر نیازوں میں تھیں آن غوطا وچہ ہوئی
ہن روز نیاز پکاواں ویرا کسنوں کون بلاوے
راہ اسدے نت تک روواں جے دیکھاں ہکواری
دیکھ احوال اگوں فرماندا نہ رو توں ہن مائی
کر دساں خوشیدا سارا کول سمندر جانواں
ہن کے چھجے قدم مبارک پاندی بہت دوہائیاں
ہاں باندی خدمتگار تساڈی کہیے ہن مہر کمائو
بن تساڈے طاقت کسنوں تینوں رحم حضوری

بیٹھی ہوئی نام تساڈا دن تے رات پکارے
باراں سال نیاز پکایاں جنج ڈُبی وچہ پانی
جنج سنے ہک مویا لڑکا قدرت ربدی ہوئی
جنج میرے نیوں کڈھو آکے رو رو عرض الاندی
جوجو زاری اس مائی دی پچھیا حال تمامی
نالے پچھے اس مائی تھیں اپنے کول بہا کے
چلے آبحیات پلاون ملی مراد خوشیدی
امت تساڈی سٹرگئی عاجز دوزخوں کڈھ بخشاشن
دیکھیا جاکے حال مائی دا ور روکے دوہائیں
مجنوں وانگ سکاتن سارا داغ جدائیوں روکے
کیا کجھ ورد غضب دا اتنا کی مصیبت آئی
حال زبون ہویا ہے تیرا کس شامت تھیں ہاری
جاں پھر بہتی شفقت دیکھی ایہ فریاد سناوے
جنج سنے ہک پتر چلایا ڈب گئے وچہ پانی
ہاری قسمت اس طفیلوں جنج بھیری سب ہوئی
قدم اسدے بکھواری چُماں جے رب آن ملاوے
سناواں سوز اپنے پھر سارے ہاں دکھاندی ماری
جنج تیری میں کڈھ لیاساں جے رب خیر کمائی
جیکر مہر خدا وند کیتی جنج تیری لے آواں
مشکل نہیں پیر تساڈوں بخشو کل خطائیاں
ہو گیا غائب چن بدر دا پھر گوار سلائو
جو آکھو سو سنا رب نے بہت تیری منظوری

ٹریا مُن کے پیر گرامی چلے قدم اُٹھا کے
سُنی جسدم بات تعجب گیاں خلق ہزاراں
جاندی بھی اوہ مائی اٹھ کے لگی خبر بشیروں
بلبل چلی کول چمن دے سن کے بہار خوشی دی
جسدم بہتا پیر ندی تے جلدی عرض الائی
بیڑی سب سلامت مائی دی کڈھیں باہر جابول
پاک محمدؐ خاطر سندی اس تے رحم کمائیں
کرکے عرض دریاول تکن جد نشان نہ پایا
ہاتف نے آوازہ سنایا مت خفگی کجھ پاوے
اتنے وچوں اچن چیتی بیڑا باہر آیا
وچہ اسی طور تمامی بندے قدرت رب دکھائی
جاں بہتا کول مائی دے پتر سینے نال لگایا
نالے لڑکا کہیے مائی نوں بہت تعجب ہو کے
کل جوان گئے چھڈ تینوں اج کیوں نکل ہٹائی
کیوں تو مینوں گل لگاویں کی تدھ نے دکھ پایا
اج دا دن بنا دیں کہندی بارہ سال گذارے
اس دریا وچہ مر گئے تسیں جتنے ہیں تمامی
ایسا مرد رہا نا کچیا کول سمندر آیا
ہڈیاں بھگیاں جمع کرکے رب نے بدن بنائے
کد تو ڈری حمد پکاراں کس نوں حال سناواں
اتنی مت لبعدوں رب نے کیوں کر آن ملایا
لے جاواں گی سنگ اپنے جد ہوئی بات حقیقی

گیا بغار سکندر مڑ سی آب حیات پلا کے
کرن تماشے دوڑن بندے دیکھ اللہ دیاں کاراں
دلبر دا جد گرہ نہ لیا کھل گئی چشم نظیروں
سیس نوائے جان گھمائے کر کر منت ولی دی
یا رب زاری سن ایہ میری تیں نہ مشکل کائی
دہ تسکین اس تائیں اللہ چھٹے جان عذابوں
جتنے میت اس بیڑے دی یا رب پھیر جوائیں
منگی پھیر دعا منظور ہو گئی ویر خدایا
جمع ہویاں ہڈیاں بھگیاں نہ تسیں گھبراؤ
لگے بجن نگارے باجے واہ مائی جس جایا
جنج سلامت سب اٹھی دی بیڑی تار لیائی
ہوئے حیران تمامی بندے کی اس نے دکھ پایا
دسدی کیوں اج عاجزہ ایسی مینوں پھیر بتائے
حال تیرے اج چنگے ہو گئے کل کالے گل تائی
کل نوں بہت خوشی وچہ مائی غم اج ایڈ اٹھایا
کیتے ایساں رو رو ہردم دن تے رات گذارے
اج باراں سال گذشتہ ہوئے بہتا پیر گرامی
منگی عرض جنابے اندر بیڑا ترت کڈھایا
پھر اسے طور سلامت بیڑی تسیں تارلیائے
خبر نہیں ایہ بات حقیقی یا سفنے وچہ جاواں
یا سفنے دی بات تمامی یا ہیں مطلب پایا
جا پہنچیں جد گھر دے اندر تاں ہوسی تحقیق

پھر وتی پیر اجازت لیکر جاندی رخصت ہو گئے
ہتھ بنھ کے کہے بخشو حضرت جا قدماں نوں چہ پیندی
نالے کرے دلیلاں لوچہ جے سب سنگ لیجاواں
اتنے وچوں پیر صاحب نے پھر اسنوں فرمایا
سنگ مائی اوہ بندے لیکے گھر اپنے جد دھائی
واہ واہ شان مبارک ایسا واہ محبوب الٰہی
وچہ رات معراجے والی آکھن راوی لکھ سدھائے
لیگئے اڈ حجاباں وچوں کی صفت سناواں
سرمے وانگوں خاک اس تھاں دی چشماں دیو چہ ماولے
اس مائی دیو انگوں اتھے جے رب آن ملاوے
یارب خاطر اس مدح دی مینوں آس پہچائیں
نالے پڑھنے سننے والے پاون فیض حضوروں

وار و وار تقصیر بخشاوے کرے دی عرض کھلو کے
ہر ہر واری مڑ مڑ ایویں پھیر اجازت لیندی
نہ تانے رزق مدتاں ملسے حل کی تدبیر بناواں
طعام تیرے ہوون گرم تیں کیوں فکر لگایا
جتنے رزق پکائے ہیں گرم ہو گئے سبھائی
ایڈ کرامت رب تیں حاصل جس دی حد نہ کائی
فرشتے رہ گئے سب ہیٹھاں سر وڑنوں لے دھائے
اتنی وِہ توفیق الٰہی وچہ بغداد میں جاولی
ظاہر باطن روشن ہوکے پردے دور کراواں
پھر کیوں جندڑی عاجز میری منت تکلیف اٹھائے
جو کجھ مطلب لدے اندر اسنوں توڑ لگائیں
بھی عاجز ایہ مصنف مغل ہوے پاک قصوروں

ختم شد

نمقہ محمد امین الواجدی صانہ اللہ عن شر الاعادی {مولوی فاضل}